

MANDAG DEN 23. NOVEMBER 2009

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

(Mødet åbnet kl. 17.05)

1. Genoptagelse af sessionen

Formanden. – Jeg erklærer Europa-Parlamentets session, der blev afbrudt torsdag den 12. november 2009, for genoptaget.

2. Erklæring fra formanden

Formanden. – Frem for alt vil jeg gerne udtrykke håb om, at vores samarbejde med de andre EU-institutioner med hensyn til at gennemføre Lissabontraktaten, som træder i kraft om en uge, vil forløbe problemfrit. Jeg arbejder konstant på denne sag, og jeg er i kontakt med både formanden for Kommissionen og den svenske statsminister, der repræsenterer det svenske formandskab. Jeg vil også gerne gentage, at Parlamentet er klar til at gå i gang med høringerne af kandidaterne til kommissærposterne. Vi er parate, og det har jeg meddelt både Rådet og Kommissionen (dvs. formanden for Kommissionen).

I næste uge, den 1. december, er det verdens aidsdag. Det er vigtigt, at vi altid, og ikke blot på denne dag, husker ofrene for denne frygtelige sygdom. Mindet om ofrene og viden om sygdommen kan bidrage til at nedbringe antallet af tilfælde i fremtiden.

Om to uger, den 10. december, er det 61-års-dagen for FN's generalforsamlings vedtagelse og proklamation af verdenserklæringen om menneskerettigheder. Vedtagelsen var et resultat af begivenhederne under Anden Verdenskrig. Erklæringen blev enstemmigt vedtaget, hvilket er værd at understrege. Verdenserklæringen om menneskerettigheder kan betragtes som det første store resultat, som FN har opnået med hensyn til beskyttelse af menneskerettighederne. Jeg gør opmærksom på denne vigtige dato, fordi dette område med rette er et Parlamentets mærkesager. Det må vi aldrig glemme.

3. Godkendelse af protokollen fra foregående møde: se protokollen

4. Parlamentarisk immunitet: se protokollen

5. Udvalgenes og delegationernes sammensætning: se protokollen

6. Undertegnelse af retsakter vedtaget efter den fælles beslutningsprocedure: se protokollen

7. Meddelelse af Rådets fælles holdninger: se protokollen

8. Modtagne dokumenter: se protokollen

9. Mundtlige forespørgsler og skriftlige erklæringer (modtagne dokumenter): se protokollen

10. Andragender: se protokollen

11. Meddelelse om Kommissionens reaktion på Parlamentets udtalelser og beslutninger: se protokollen

12. Bevillingsoverførsler: se protokollen

13. Arbejdsplan: se protokollen

14. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Ádám Kósa (PPE). – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gøre opmærksom på chartret om grundlæggende rettigheder, for så vidt angår handicappede, i Lissabontraktaten. Europarådet arbejder for øjeblikket på et udkast til en ny henstilling om ikkeforskelsbehandling, og jeg vil gerne fremhæve tre aspekter. For det første må ingen i henhold til chartret blive forskelsbehandlet, hverken direkte eller indirekte, fordi de har et handicappet barn eller familiemedlem. For det andet kan forsikringsselskaberne ikke længere nægte at udstede forsikringer til personer med en genetisk sygdom eller et handicap. For det tredje lægges der i de rettigheder, der fremmes af EU-institutionerne og De Kristelige Demokrater, stor vægt på respekten for handicappedes livskvalitet. Jeg vil gerne gøre mine kolleger opmærksomme på alle disse punkter, da jeg vil bede Dem støtte oprettelsen af den tværfaglige handicapgruppe i denne uge.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Hr. formand! EU, hvor en ud af syv borgere tilhører et nationalt mindretal, kan være stolt af, at respekten for disse mindretals rettigheder i vidt omfang garanteres. Betydningen af EU's motto – forenet i mangfoldighed – er værd at understrege i den forbindelse. Alle vi i Parlamentet ved, at ægte demokrati kan kendes på den måde, dets mindretal bliver behandlet på. Lissabontraktaten indeholder en utvetydig forpligtelse til at respektere mindretals rettigheder, og chartret om grundlæggende rettigheder forbyder enhver form for forskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse eller tilhørsforhold til et nationalt mindretal.

Desværre er der stadig lande i EU, som, på trods af at de har vedtaget internationale retlige forpligtelser på dette område, bevæger sig mod assimilering af mindretallene og decideret berøvelse af deres nationale identitet som et led i en bevidst politik. Litauen – for det er dette land, jeg taler om – har i mere end 20 år forskelsbehandlet sine borgere på forskellige af tilværelsens områder. Ikke alene er dette sket systematisk, men omfanget af denne praksis er også steget, siden landet tiltrådte EU. Den litauiske forfatningsdomstols afgørelse om, at polske efternavne kun kan skrives efter litauiske transskriptionsregler, er blot et eksempel.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Hr. formand! Den 14. oktober fremlagde Kommissionen sin årlige udvidelsesstrategi. I dette dokument evaluerer Kommission de fremskridt, der er gjort i landene på Vestbalkan og i Tyrkiet i en tid med global økonomisk krise, og de største problemer, som disse lande vil stå over for i den nærmeste fremtid.

I mit korte indlæg som medlem af Europa-Parlamentets delegation til Det Blandende Parlamentariske Udvalg EU-Tyrkiet vil jeg gerne opfordre Tyrkiet til at fortsætte arbejdet hen imod en reform, der skal skabe demokrati i hele landet og løse konflikterne med nabolandene hurtigt. Man er nået langt i tiltrædelsesforhandlingerne, der indeholder et krav om, at Tyrkiet gør en endnu større indsats for at opfylde kriterierne for medlemskab. Udsigten til EU-medlemskab bør være et incitament til at styrke demokratiet og overholde menneskerettighederne samt at modernisere landet yderligere og sikre, at det lever op til EU's standarder.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvert sjette sekund dør et barn af sult et sted i verden, og antallet af mennesker, der lider af fejlnærning, har netop nået en milliard.

Denne meget alvorlige situation blev fordømt på G20-topmødet i Pittsburgh i september. På topmødet meddelte man, at der ville blive ydet 20 mia. USD i støtte til landbruget i udviklingslandene. For øvrigt var beskeden den samme på G8-topmødet i LAquila.

På verdenstopmødet om fødevaresikkerhed den 16. november i Rom under Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisationen var situationen dog helt anderledes. Her blev forslaget mødt med modstand fra næsten alle G8-lederne, og topmødet endte ikke med den ratificering af foranstaltningerne, som man havde forventet. Det er derfor næppe overraskende, at der ikke er angivet et nøjagtigt tal i teksten, der indeholder

omkring 40 artikler – end ikke de 44 mia. USD, som Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisationen siger, at der årligt er behov for for at opretholde landbrugssystemerne i de fattigste lande.

Ophavsmændene til den endelige erklæring har blot gentaget det løfte, der blev givet af G8-medlemmerne i LAquila i denne sag. Jeg beklager derfor denne dobbeltmoral og stiller spørgsmålstegn ved, om G20-landene vil være i stand til at gennemføre disse foranstaltninger. Som den berømte franske komiker Pierre Dac plejede at sige: "Det kræver uendelig tålmodighed at vente for evigt på noget, som aldrig kommer".

Antonio Masip Hidalgo (S&D). – (ES) Hr. formand! Situationen i Vestsahara er meget alvorlig. Advarslerne fra Human Rights Observatory i Asturias – min region – og fra mange andre organisationer fortjener at blive taget alvorligt. Der er syv fanger, som venter på at komme for en militærdødsstol, fordi de har besøgt deres familier i Tindouf, der er politiske fanger, der er tortur, personer er forsvundet, og en fredselskende heltinde og kandidat til Sakharovprisen, Aminatou Haidar, Saharas svar på Gandhi, er blevet fordrevet af områdets besættelsesmagt. Dette er aldrig set før i folkeretten.

Til fru Malmström, kommissionsmedlemmerne og de nye ledere i Rådet vil jeg gerne sige, at EU bør støtte denne yderst undertrykte befolkning. 20 år efter Berlinmurens fald er der en anden mur meget tæt på os, som er en hindring mod friheden.

Lyt til Aminatou! Red hendes liv!

Carl Haglund (ALDE). – (SV) Hr. formand! I de seneste uger har vi igen modtaget rapporter om den dårlige tilstand, som Østersøområdet befinder sig i. Jeg bliver derfor nødt til at sige et par ord om det i dag, også set i lyset af forliget mellem Rådet og Parlamentet i sidste uge om budgettet for 2010. Budgettet indeholder de ekstra 20 mio. EUR, som Parlamentet ønskede at bruge på Østersøstrategien, hvilket er glædeligt.

Jeg vil derfor minde Kommissionen om, når den nu er repræsenteret her, at der er behov for et juridisk grundlag for Østersøstrategien, hvis vi skal være i stand til at gennemføre den i praksis og rent faktisk bruge de midler, som er blevet afsat. Som allerede nævnt viser de rapporter, som vi har modtaget i løbet af de sidste par uger, at der er brug for øjeblikkelig handling. Der skal træffes forskellige foranstaltninger – hurtigt. Det er derfor mit håb, at vi alle smøger ærmerne op og kommer i gang meget snart. Der er behov for handling, ikke bare fra vores side, men også fra Kommissionen, Rådet og de berørte parter.

Hélène Flautre (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! I torsdags var jeg i Tunis for at overvære retssagen mod digteren og forfatteren Taoufik Ben Brik, der blev dømt i Tunesien på grundlag af åbenlyst obskure sædvaneretlige anklager. Siden "valget" i Tunesien, der blev afholdt den 25. oktober, har de, der forsvarer menneskerettighederne, været udsat for vold og chikane i en grad, som jeg aldrig før har været vidne til, selv om jeg kender landet godt.

Den 25. oktober fik præsident Ben Ali uden tvivl hele det tunesiske folks utilfredshed med deres leder at føle, og ambassaderne og Kommissionen, der desværre ikke har politisk visum til at deltage i sådanne retssager, har udvist en generel mangel på interesse for denne sag, der udfolder sig.

Jeg mener, at vi skal være klare i mælet i dag. Vi er skyldige i ikke at have opfyldt vores retlige pligt til at gribe ind. Hvad afholder ambassaderne og Kommissionen fra at stille Ben Ali – i lyset af vores bindende aftaler og gensidige forpligtelser med Tunesien – til ansvar for hans handlinger, der går stik imod disse forpligtelser?

João Ferreira (GUE/NGL). – (PT) Den handelsaftale, der blev underskrevet den 4. november mellem EU og Israel, og som har til formål at liberalisere handlen med landbrugsprodukter, forarbejdede landbrugsprodukter, fisk og fiskevarer, er uacceptabel af forskellige grunde, som vi vil komme ind på her.

For det første er den uacceptabel, fordi den er på linje med neoliberale politikker, der forværrer den aktuelle økonomiske og sociale krise, især i landbrugs- og fiskerisektoren. Problemet bliver dog særlig alvorligt, når disse politikker fremmes gennem en aftale med et land, der krænker folkeretten og det palæstinensiske folks mest grundlæggende rettigheder; et land, der ikke opfylder sine forpligtelser som aftalt i køreplanen for fred, som holder Gaza belejret, som opfører stadig flere bosættelser, og som fortsætter med at opbygge den mur, der fordriver palæstinensere fra Jerusalem. Dette er et land, der fortsætter med at optrappe krænkelserne af menneskerettighederne og den humanitære folkeret.

Vi tager afstand fra og fordømmer underskrivelsen af denne aftale, der omfatter handel med produkter fra israelske bosættelser i de palæstinensiske områder, hvilket understreger EU's unægtelige og uacceptable medskyld i de alvorlige krænkelser, som jeg netop har beskrevet.

Vi ønsker at udtrykke vores absolutte solidaritet med det palæstinensiske folk og forsvare dets ret til at opbygge en fri, uafhængig og suveræn stat.

Gerard Batten (EFD). – (EN) Hr. formand! Eksilrusseren Pavel Stroilov offentliggjorde for nylig en række afsløringer om samarbejdet mellem det britiske Labour-Parti og Sovjetunionen under den kolde krig.

Sovjetiske arkivdokumenter viser, at Neil Kinnock som leder af oppositionen i 1980'erne henvendte sig til Mikhail Gorbatsjov via hemmelige udsendinge for at se, hvordan Kreml ville reagere, hvis en Labourregering stoppede gennemførelsen af Trident-atommissilprogrammet. Hvis den rapport, som Mikhail Gorbatsjov fik, er sand, betyder det, at Lord Kinnock kontaktede en af Storbritanniens fjender for at få godkendt sit partis forsvarspolitik og, hvis partiet fik regeringsmagten, Storbritanniens forsvarspolitik.

Hvis rapporten er sand, har Lord Kinnock gjort sig skyldig i forræderi. Dokumenterne, som nu er blevet offentliggjort, skal undersøges på højest muligt niveau af de britiske myndigheder, og Lord Kinnock skal have mulighed for at komme med sin udlægning af sagen.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) Hr. formand! Det er et kedeligt faktum, at en politik, der retfærdiggør kollektiv fratagelse af mindretals indflydelse, stadig kan udgøre en hindring for integrationsprocessen. Jeg vil gerne takke formanden for hans arbejde med at sikre genopretning af normale tilstande i Slovakiet. Sprogloven er blot et kedeligt, lille eksempel. Sagen om Tjekkiet er et andet eksempel. Den tjekkiske regeringschef må vide, at selv uden Lissabontraktaten blev Benešdekreterne til gennem håndhævelse af princippet om kollektiv skyld og er ikke blevet ulovliggjort med gennemførelsen af chartret om grundlæggende rettigheder; de er faktisk stadig i modstrid med mere end seks europæiske dokumenter. Vi har tillid til, at Lissabontraktatens og EU's fremtid ikke vil være karakteriseret af en gentagelse af den kollektive fratagelse af mindretals indflydelse under Anden Verdenskrig, men af beskyttelsen af mindretals rettigheder i overensstemmelse med sædvanlig europæisk praksis i forhold til at garantere kulturel selvstændighed.

Anna Záborská (PPE). – (SK) Den 20. november markerede 20-års-dagen for FN's vedtagelse af konventionen om barnets rettigheder.

Denne dag markerer også oprettelsen af den tværpolitiske gruppe om familie og beskyttelse af børn. De udfordringer, som EU står over for – f.eks. demografi, balancen mellem arbejde og fritid, pleje af personer, der er afhængige af hjælp, social integration, bekæmpelse af fattigdom blandt familier og børn og politikken om solidaritet mellem generationerne – betyder, at der er behov for den ekspertise, som ligger hos familieorganisationer, der har til formål at beskytte børns interesser.

I henhold til konventionen om barnets rettigheder skal børn for at kunne udvikle en harmonisk personlighed vokse op i et familiemiljø, der er baseret på glæde, kærlighed og forståelse. Den tværpolitiske gruppe om familie og børn i Parlamentet fungerer som platform for de pluralistiske holdninger hos medlemmer fra alle de politiske grupper. Jeg opfordrer alle medlemmer til at støtte denne gruppe i deres politiske partier og sikre Parlamentets fortsatte arbejde på dette vigtige område.

Daciana Octavia Sârbu (S&D). – (RO) Situationen i det rumænske samfund i Italien er årsag til voksende bekymring. Hele Europa ved allerede, hvordan man har forsøgt at give et helt samfund skylden for lovovertrædelser, der er begået af en lille gruppe personer. Rumænerne står hver dag over for stadig stigende problemer kombineret med voksende intimidering og frygt.

Lad mig komme med et par eksempler. En rapport i pressen for nylig berettede om et åbenlyst tilfælde af forskelsbehandling. Direktøren for en italiensk udbyder af telefon-, kabel- og internettjenester bad sine ansatte om ikke at indgå kontrakter med rumænske borgere. I et andet eksempel pådrog en dreng, som var rumænsk statsborger med romabaggrund, sig en skade, men ingen af hospitalerne i Messina ville indlægge ham. Han døde på vej til Catania. Disse er blot et par konkrete hændelser, men rumænerne i Italien skal kæmpe med lignende problemer næsten hver eneste dag.

Jeg mener, at der på europæisk plan skal sendes et klart signal til den italienske regering om at stoppe denne forskelsbehandling af rumænske indvandrere.

Derek Vaughan (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg havde tænkt mig at tale om vigtigheden af de europæiske strukturfordele for regioner som Wales efter 2013, men jeg bliver nødt til at svare på hr. Battens indlæg tidligere om en fremtrædende britisk politiker og et tidligere medlem af Kommissionen. At beskyldte sådan en person for forræderi er mildest talt uparlamentarisk, og han burde skamme sig. Jeg vil bede ham om at trække sine bemærkninger tilbage, og hvis han ikke gør det, mener jeg, at De skal bede ham gøre det, hr. formand.

Ivo Vajgl (ALDE). – (SL) Parlamentet vil snart få lejlighed til at høre fra kandidaten til posten som højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Dette vil også være en slags test for os og en indikation af den indflydelse, som Europa kan få på fredsprocessen i Mellemøsten, samt et svar på spørgsmålet om, hvorvidt EU overhovedet kan spille en aktiv rolle i løsningen af disse problemer. Indtil videre har vi ikke opnået de store resultater, som det blev illustreret af min kollega, der talte tidligere.

I den senere tid er den onde cirkel med vold i Mellemøsten fortsat. Først affyrede terrorister fra Hamas raketter, hvorefter Israel svarede uforholdsmæssigt igen, og igen er det svært at skelne mellem civile og militære tab.

Efter min mening må vi ikke, ikke engang kortvarigt, slække på vores bidrag til fredsprocessen i Mellemøsten.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Hr. formand! Soldater fra Det Forenede Kongerige og mange andre europæiske nationer kæmper og dør i Afghanistan. Vi får at vide, at det sker for at opretholde sikkerheden i vores eget land ved at forhindre al-Qaeda tilbagevenden, for at beskytte demokratiet, for at bekæmpe narkotika, for at støtte Pakistan eller for at sikre kvinders rettigheder. Jeg er dog ikke længere overbevist om nogen af disse forklaringer. Der er ingen klar politisk strategi, og jeg kan ikke se nogen dybere mening med, at vores soldater dør. I stedet for at skabe sikkerhed frygter jeg, at vores tilstedeværelse øger faren og giver islamiske ekstremister mulighed for at portrættere os som en fremmed, indtrængende fjende, der støtter en regering af krigsherrer og narkobaroner i en borgerkrig. Vores handlinger danner grobund for radikale, antivestlige, islamiske holdninger. Der er behov for en diplomatisk strategi. Vi må gå i dialog med Taliban, vi må fremme forsoning og søge at udvide sammensætningen af den nuværende regering, og vi må være forberedte på at trække vores soldater ud af Afghanistan.

Isabelle Durant (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand! Som De ved, indgik den belgiske stat og GDF Suez en aftale i oktober 2009, der forlænger og konsoliderer GDF Suez' monopol indtil 2025. Dette er stik imod liberaliseringspolitikkerne. Endvidere er der tale om en beslutning, som understøtter atomenergimonopolet, hvilket gør planer om vedvarende energi og arbejdspladser i den forbindelse til en endnu større udfordring.

Når man hører, at tilsynsmyndigheden i stedet for at være uafhængig i sidste instans har til hensigt at overlade markedstilsyn og prissætning til et opfølgingsudvalg med deltagelse af bl.a. GDF Suez, begynder jeg virkelig at undre mig. Jeg håber, at Kommissionen vil gøre noget ved denne sag og sætte fokus på en situation, hvor aktørerne har for mange hatte på.

Jeg håber derfor, at Kommissionen vil handle, især her umiddelbart før topmødet i København, hvor energispørgsmål – særligt vedvarende energi – naturligvis vil stå øverst på dagsordenen. Jeg håber, at Kommissionen vil sørge for, at Belgien ikke kommer til at opleve en såkaldt "pax electrica", hvis hovedformål er at styrke Electrabel GDF Suez' monopol.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Hr. formand! I morgen indleder titusinder af ansatte i den offentlige sektor i Irland en national strejke. Dårligt lønnede tjenestemænd, sygeplejersker, lærere og ansatte ved de lokale myndigheder er trætte af at blive gjort til syndebuk og være tvunget til at betale for en krise i den irske og globale kapitalisme, som de ikke er ansvarlige for.

Her fra Parlamentet vil jeg gerne sende min varmeste støtte til de arbejdstagere, der går i strejke i morgen. Den nuværende irske regering har ikke noget demokratisk mandat for sin brutale nedskæringsplan. Jeg opfordrer de irske arbejdstagere til at udvide aktionen, vælte denne udemokratiske regering, gennemtvunge et parlamentsvalg og lade folket bestemme.

Rådet og Kommissionen er også medansvarlige for de brutale nedskæringer i Irland. Disse institutioners troværdighed er reduceret yderligere i denne uge efter endnu en kynisk aftale mellem PPE og Socialdemokraterne om formandskabet og udnævnelse af en kvinde til posten som højtstående repræsentant for udenrigsanliggender, der aldrig har siddet som medlem af en folkevalgt forsamling, men blev udnævnt til denne nye post i kraft af sit medlemskab af et kammer af feudale fortidslevn, alene fordi hun er medlem af det britiske Labour-Parti.

Det er klart, at arbejdstagere i hele Europa selv må rejse sig og kæmpe i stedet for at være afhængige af det neoliberale flertal i Parlamentet.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Hver syvende europæer tilhører et etnisk mindretal. På trods af dette prioriteres beskyttelse af autoktone mindretal i Europa ikke særlig højt. Mens Bruxelles aldrig bliver træt af at trække kompetencer væk fra medlemsstaterne, har Kommissionen, der påstår, at den ikke ønsker

at blande sig i nationale anliggender, erklæret, at konflikter mellem mindretal skal løses af de berørte lande. Der findes ikke nogen fælles tilgang i Europa. Internationale lovbestemmelser anvendes temmelig forskelligt i de enkelte lande.

Frankrig anerkender f.eks. ingen etniske mindretal, og i Slovenien er AVNOJ's beslutninger stadig i modstrid med folkeretten. I Østrig derimod har det slovenske mindretal vide udviklingsmuligheder. Efter min mening afspejler disse åbenlyse forskelle et behov for en europæisk lov om etniske grupper. Hvis Europa vil beskytte den etniske mangfoldighed, der har udviklet sig gennem historien, er det afgørende at udarbejde en internationalt bindende europæisk lov om etniske grupper, der dækker autoktone mindretal. Dette ville give EU lejlighed til at bevise, at det tager beskyttelsen af den nationale mangfoldighed i Europa alvorligt.

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Hr. formand! Ceremonierne den 9. november i år i Berlin i anledning af 20-års-dagen for Berlinmurens fald fandt sted for at mindes Tysklands genforening. Endvidere markerede de også Central- og Østeuropas vej mod frihed og demokrati og afslutningen på opdelingen, ikke alene af Tyskland, men af hele Europa.

Berlinmurens fald lå for enden af denne vej, men forandringsprocessen i Central- og Østeuropa begyndte med en række begivenheder ved den polske kyst og dannelsen af Solidaritet under ledelse af Lech Wałęsa i august 1980. Lad os også mindes frihedsdemonstrationerne i Ungarn i 1956 og juniprotesterne i Poznań, begivenhederne i 1968 i Tjekkoslaviet og de faldne skibsværftsarbejdere i Gdańsk i 1970.

Mange mennesker var tilknyttet oppositionen i forskellige lande, og de kæmpede for frihed og ære. Nogle af dem gav deres liv. Lad os ære dem. Lad os også mindes de politikere, som udviste stor opfindsomhed og beslutsomhed med hensyn til at skabe frihed, demokrati og markedsøkonomi.

Formanden. - Jeg afbryder indlæggene af et minuts varighed om politisk vigtige sager for at komme med en meddelelse.

15. Dagsorden

Formanden. – David Martins fly er blevet forsinket. Jeg vil derfor bede Parlamentet om at acceptere hans beretning om, at ændringer til forretningsordenen, som er meget vigtige, behandles som sidste punkt på dagsordenen i aften. Der er tale om en ændring af dagsordenen snarere end en ændring af indholdet af sessionen. Det ville være dejligt, hvis vi kunne blive enige om denne ændring, da ordføreren bør være til stede under forhandlingen.

Da der er tale om en formel ændring af dagsordenen, skal jeg anmode om Parlamentets accept, som jeg håber, vil være til stede.

(Parlamentet accepterede forslaget)

16. Indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager (fortsat)

Formanden. – Vi fortsætter nu med indlæg af et minuts varighed om politisk vigtige sager.

Jörg Leichtfried (S&D). – (DE) Hr. formand! I en tid med klimaforandringer og global opvarmning er det indlysende, at vi skal reducere udledningen af drivhusgasser og spare på energien. EU forsøger allerede nu at føre an på dette område med mere eller mindre succes. Undertiden ser vi også tydelige forsøg på at smide barnet ud med badevandet, som det var tilfældet med direktivet om miljøvenligt design.

I min valgkreds er der en meget succesrig virksomhed ved navn Austria Email AG, som fremstiller elektriske kedler. Dette er særlig praktisk og nyttigt i Østrig, da størstedelen af vores elektricitet kommer fra hydroelektricitet og derfor er miljøvenlig.

Det viser sig nu, at direktivet om miljøvenligt design betyder, at disse kedler vil blive forbudt i fremtiden, så folk i stedet tvinges til enten at anvende gasfyrede forrâdsvandvarmere eller gasovne, hvilket ud fra mit synspunkt ikke giver nogen mening, da disse er meget mindre miljørigtige end kedlerne. Derudover er 400 arbejdspladser i risiko for at blive nedlagt i Østrig.

Det er ikke det her, vi forsøger at opnå. Det er en negativ udvikling. Hvis vi skal beskytte miljøet, skal vi helt sikkert træffe foranstaltninger, der er rimelige, gavnlige og, vigtigst af alt, hensigtsmæssige. Vi må dog ikke risikere arbejdspladser for et produkt, der ikke virker særlig hensigtsmæssigt.

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Hr. formand! For os er "Euronews" et bemærkelsesværdigt vindue mod verden, og det er en kanal, som jeg er meget glad for, men jeg undrer mig ofte over indholdet af reklamerne.

Da jeg tændte for fjernsynet i morges, så jeg en reklame for Makedonien. Og hvad så jeg? "Et skattely for virksomheder, en gennemsnitsløn på 370 EUR, en indkomstskat på 10 %" osv.

Hvis det er sådan, Makedonien ønsker at præsentere sin ansøgning om EU-medlemskab, og hvis jeg spørger folk i min region, om de ønsker, at Makedonien skal med i EU, så forsikrer jeg Dem for, at det aldrig vil komme til at fungere. I en tid hvor vi diskuterer offshoring i Europa og bekæmpelse af social dumping, kan vi så tillade, at sådanne reklamer udgør vinduet mod et socialt Europa? Det mener jeg ikke.

Jeg har også tit undret mig over en bestemt reklame for Iran. Tidligere tillod vi reklamer for dette serafiske land, samtidig med at der fandt offentlige steninger sted i landet.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Hr. formand! Vi har alle hørt om oversvømmelserne i Irland i weekenden, der resulterede i store ødelæggelser af mange hjem, virksomheder, landbrug, veje og vandsystemer. Selv om det endnu er alt for tidligt at komme med et skøn, kan genopbygningsomkostningerne løbe op i omkring 500 mio. EUR. Men det kan koste milliarder at træffe de rigtige foranstaltninger i forbindelse med oversvømmelser af denne type og at sikre, at det ikke sker igen.

Det lader til, at EU's Solidaritetsfond er for restriktiv til at kunne håndtere denne situation. Jeg håber dog stadig, at man vil overveje at søge fonden om midler. Hvis ikke, mener jeg, at man med fordel kan overveje at indsende en regional ansøgning, da både den nordlige, vestlige og sydlige del af landet er berørt. Mange mennesker i min valgkreds, herunder amterne Galway, Mayo, Clare, Leitrim og Roscommon, og i den sydlige del af Irland er berørt af disse forfærdelige oversvømmelser. Jeg appellerer derfor til Kommissionen om at yde bistand på en pragmatisk og hurtig måde.

(GA) Hr. formand! Jeg vil gerne takke for at have fået muligheden for at rejse dette vigtige spørgsmål om de oversvømmelser, der har fundet sted i mit land.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Den nylige tragedie i El Salvador forårsaget af orkanen Ida mellem den 6. og 8. november har betydet ca. 200 døde, mindst 18 savnede, 15 000 hjemløse, 80 ødelagte skoler og ødelæggelse af landbrugsafgrøder og vigtig infrastruktur såsom gader, elværker, vandforsyning, kommunikationsnet og sundhedsfaciliteter.

Eftersom El Salvador er et af de lande, der er hårdest ramt af de økonomiske og sociale problemer i Centralamerika, er det afgørende, at EU yder massiv støtte til landet for at tackle det sociale kaos, som denne naturkatastrofe har medført. Regeringen i El Salvador skønner, at der på grund af landets sårbarhed over for sådanne naturkatastrofer vil være behov for mere end 1 mia. EUR til genopbygning og gennemførelse af en plan for genopbygning og risikobegrænsning. Derfor søger landet om frigivelse af ekstraordinære midler og omdirigering af midler fra EU.

Dette er vores appel, hr. formand. Vi anmoder om, at den meddeles Kommissionen og Rådet.

James Nicholson (ECR). (EN) – Hr. formand! Alvorlige problemer med ejendomsret er stadig årsag til store økonomiske tab og generelle bekymringer hos mange EU-borgere, som har investeret i ejendomme i lande som Spanien, Bulgarien og Tyrkiet. Dette på trods af en samlet indsats fra mange parlamentsmedlemmer på vegne af deres vælgere og på trods af Parlamentets langvarige undersøgelser af sagen, der, som vi ved, kulminerede med Auken-beretningen i marts 2009, som blev vel modtaget.

Jeg har modtaget klager fra mange vælgere vedrørende de problemer, der er forbundet med ejendomshandler i alle disse lande. Utallige mennesker er endt i situationer, hvor komplekse zonetlove og urbaniseringspolitikker har betydet, at deres ejendomme er blevet beslaglagt uden kompensation.

Jeg er meget bekymret over, at EU ikke har truffet mere afgørende foranstaltninger for at forsøge at løse dette problem på trods af den overvældende enighed om, at der er tale om krænkelse af EU-borgeres grundlæggende rettigheder. Lovligheden af og moralen i denne praksis er i bedste fald tvivlsom og afslører i værste fald en korrupt tilgang til byudvikling.

Nikolaos Salavrakos (EFD). – (EL) Hr. formand! Jeg deler mine kollegers bekymring over forskellen mellem statusrapporten om Tyrkiets optagelse i EU og en artikel, der for nylig blev offentliggjort i Wall Street Journal Europe, hvori det hed, at Tyrkiets premierminister under et nyligt besøg i Iran bekræftede – og tilsluttede sig

Irans synspunkt om – at Irans atomprogram, som han udtrykte det, udelukkende er til fredelige og filantropiske formål. Denne forskel kommer også tydeligt til udtryk i den kendsgerning, at Tyrkiets generelle adfærd – som f.eks. den 8.-9. november i forbindelse med Sudans præsidents besøg i Istanbul – er et alvorligt problem. På den baggrund vil jeg være meget taknemmelig, hvis mine kolleger vil huske på dette.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Hr. formand! EU vil gerne se sig selv som en demokratisk union af 27 demokratiske stater, men vi bliver nødt til at se realiteterne i øjnene. For blot et par år siden forbød man i Belgien et af de større politiske partier. På omkring samme tid så man i Tyskland fejlslagne forsøg på at forbyde et parti på grundlag af belastende udtalelser fra statstjenestemænd. I Ungarn bliver oppositionspartierne angrebet fysisk af staten, idet deres medlemmer arresteres og tortureres. I Det Forenede Kongerige udfører en voldelig militær, der sponsoreres af regeringspartiet og oppositionslederen, voldelige og i nogle tilfælde væbnede angreb på modstandere.

Der er begrænsninger på ikkevoldelig ytringsfrihed i næsten alle EU-lande. EU går faktisk forrest i forsøget på at lovgive mod bestemte sindstilstande – eller forskellige "fobier", som det udtrykkes.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Hr. formand! I lyset af de påbegyndte forhandlinger om en aftale vedrørende tilbagetagelse af ulovlige indvandrere mellem EU og Tyrkiet, vil jeg gerne påpege, at der er behov for en tilkendegivelse fra Tyrkiet om, at landet vil samarbejde om at udrydde den ulovlige indvandring. Jeg minder Parlamentet om, at 76,5 % af alle anholdelser af ulovlige indvandrere ved EU's grænser sker ved Grækenlands grænser. Jeg er fuldt ud klar over, at i de tilfælde hvor tredjelande, f.eks. Italien, Libyen, Spanien og Mauretanien, har samarbejdet, har man opnået håndgribelige resultater. Det er grunden til, at vi skal fortsætte med tilbagetageaftalerne. Tyrkiet skal samarbejde med Frontex, de græske myndigheder og EU-myndighederne.

Tunne Kelam (PPE). – (EN) Hr. formand! EU's mission er den eneste internationale mission til overvågning af gennemførelsen af aftalerne fra august og september sidste år mellem Rusland og Georgien. Fru Ashton bør nu gøre det helt klart for russerne, at de omgående skal give EU-missionen adgang til den georgiske løsrivelsesbevægelses områder.

I dag ankom det franske helikopterhangarskib af Mistral-typen til Skt. Petersborg. Planen om at sælge dette moderne krigsskib til Rusland svarer til at belønne Kreml for sin invasion af Georgien sidste år. Som den øverstkommanderende for den russiske flåde udtalte, så ville et skib af denne type have gjort det muligt for den russiske flåde i august 2008 at udføre missionen på 40 minutter i stedet for 26 timer. I så fald ville præsident Sarkozy ikke have nået at forhindre, at Vladimir Putin satte sig på den georgiske kapital.

At skaffe den russiske flåde den sidste nye NATO-teknologi er det samme som at tage ansvaret for at opfordre høgene i Kreml til at gennemføre deres militærøvelsesplaner fra september sidste år.

Alan Kelly (S&D). – (EN) Hr. formand! Mens vi mødes her i Strasbourg, er halvdelen af befolkningen i min by, Cork, i min valgkreds, Munster, uden vand i deres hjem – og vi skriver 2009!

University College Cork har været nødsaget til at holde lukket i en hel uge, og det har gjort, at mange studerende fra mit gamle universitet faktisk er blevet hjemløse. Butiksejere, boligejere og landbrugere står tilbage med regninger, der løber op i flere hundrede millioner euro efter den værste oversvømmelse i mands minde i især Cork, Tipperary, Limerick og Galway.

Efter de ødelæggende oversvømmelser i Centraleuropa i 2002 oprettede EU en solidaritetsfond for at hjælpe medlemsstater, som rammes af naturkatastrofer som følge af sådanne oversvømmelser. Vores kolleger i den nordøstlige del af Rumænien er de nyligste modtagere af denne støtte. Ifølge reglerne kan støtten gives i forbindelse med ekstraordinære regionale katastrofer.

Jeg opfordrer hermed kommissionsformand Barroso og kommissær Samecki til at se velvilligt på alle ansøgninger om støtte fra denne fond fra Irland. Jeg opfordrer især den irske regering til straks at kontakte Kommissionen med henblik på at indsende en ansøgning. Det er afgørende, at EU og Parlamentet udvider deres støtte til forskellige samfund i Irland, som lider skrækkelig stor skade.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! I den nordlige del af Ungarn krydser titusinder af mennesker grænsen fra Slovakiet for at arbejde, mens flere tusinde mennesker er flyttet og nu bor i den nordlige del af Ungarn, i Rajka og andre landsbyer. Takket være den fremragende infrastruktur og Schengenaftalen arbejder de i Slovakiet og bor i Ungarn. Dette er et strålende eksempel på fordelene ved EU.

Ifølge en række undersøgelser føler de slovakker, der bor i Ungarn, sig hjemme i deres nye omgivelser, og de lokale myndigheder overvejer nu at etablere børnehaver og skoler for slovakisktalende børn, selv om de ikke er ungarske statsborgere, da tosprogethed har høj prioritet i Ungarn.

Det modsatte finder sted i Slovakiet, hvor det ungarske etniske samfund, som har eksisteret i landet i tusind år, er udsat for alvorlig forskelsbehandling, for så vidt angår sprogrettigheder, idet ungarsk gøres til et andenrangssprog i forhold til det officielle sprog. Dette er skamfuldt for hele EU!

Sonia Alfano (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne gøre opmærksom på reglerne om overførsel af virksomheder i direktiv 2001/23/EF.

Jeg siger dette, fordi Eutelia S.p.A., et italiensk selskab, der beskæftiger sig med telekommunikation og informationsteknologi har en række store virksomheder blandt sine kunder og f.eks. også sælger tjenesteydelser til den italienske nationalbank, det italienske deputeretkammer og det italienske senat. Endvidere er selskabet involveret i Schengenprojektet, så det administrerer en række meget fortrolige data.

I maj 2009 lagde Eutelia så godt som hele it-delen over i sit datterselskab, Agile, der kun råder over en pulje på 96 000 EUR, ud fra hvilken der skal betales løn til 2 000 medarbejdere. Efterfølgende, i oktober 2009, modtog 1 192 medarbejdere deres opsigelse. Disse medarbejdere er dog stadig ansat, til trods for at de er opsagt. Det latterlige ved det hele er, at den regel, som jeg netop har henvist til, stiller bestemte krav til iværksætterånden hos dem, der opkøber dele af virksomheder ...

(Formanden afbrød taleren)

Cornelia Ernst (GUE/NGL). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg afviser på det kraftigste de foranstaltninger, som Forbundsrepublikken Tyskland har truffet med hensyn til at deportere romaer og andre mindretal til Kosovo. Inden længe vil der blive deporteret omkring 2 500 mennesker om året. Disse foranstaltninger berører især 10 000 romaer, men også egyptere og ashkalier.

Mange af disse mennesker har boet i Tyskland i mere end et årti som følge af fordrivelse, forfølgelse og vold. Man er også begyndt at deportere mennesker fra Østrig, Belgien, Ungarn og Frankrig. Jeg er imod disse deportationer, fordi situationen for mindretallene i Kosovo, især romaerne, er uudholdelig. Ledigheden i denne gruppe er på næsten 100 %, og i Kosovo er der ingen mulighed for at give disse mennesker anstændige boliger. De har udsigt til et liv enten i en lejr eller i den blyforurenede by Mitrovica. Endelig vil jeg gerne appellere til det ansvar, som Tyskland som følge af sin historie har for ofrene for Anden Verdenskrig, herunder romaerne og sintierne, der blev forfulgt og systematisk myrdet. Et vist ansvar, der også skal tages i dette tilfælde ...

(Formanden afbrød taleren)

Nuno Melo (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne advare om farerne ved en sygdom, som truer nåletræerne i skovene i EU, nemlig fyrretræsnematoden, der stammer fra Amerika. Den blev opdaget i Sétubalområdet i Portugal og har allerede spredt sig til andre dele af Portugal og Spanien. Den eneste effektive måde at bekæmpe denne sygdom på er at fælde træerne eller brænde dem af.

Det skal understreges, at 38 % af Portugal er dækket af skov, og at der bor 400 000 skovbrugere i disse områder. Skovbruget tegner sig for 14 % af landets industrielle BNP, 9 % af beskæftigelsen inden for industrien og 12 % af eksporten. I sidste instans er alle skovene i EU i risikozonen, hvilket gør det nødvendigt at etablere en nødplan for at forhindre, at denne sygdom, der indtil videre er begrænset til Den Iberiske Halvø, spreder sig til resten af EU.

Der skal afsættes tilstrækkelige midler til en sådan nødplan for at løse dette problem, der tvinger mange virksomheder til at lukke og berøver mange arbejdstagere deres levebrød. Hele EU har ansvaret for at gøre noget ved dette problem.

Romana Jordan Cizelj (PPE). – (SL) Hr. formand! For det første vil jeg gerne på det kraftigste protestere mod det, min kollega fra Østrig sagde tidligere om beskyttelsen af mindretal i Slovenien. Slovenien har høje standarder for beskyttelse af mindretal, og vi ville blot ønske, at de slovenske mindretal i vores nabolande havde lignende rettigheder.

Lad mig gå til et andet emne. I disse informationsteknologitider spredtes information meget hurtigt mellem mennesker. Jo mere alarmerende en nyhed er, jo hurtigere spredes den, hvilket betyder, at nøjagtigheden af

nyheden kommer i anden række. Reportager om menneskers helbred og kost er særlig interessante i denne forbindelse.

I løbet af de sidste par uger har vi i Slovenien været vidne til, at en fuldstændig fejlagtig nyhed om Codex Alimentarius er blevet spredt pr. e-mail. Det, vi som parlamentsmedlemmer kan gøre i situationer som denne, er at stille spørgsmål til Kommissionen og derefter vente i et par uger på at få svar fra en ekspert. Vi skal dog være i stand til øjeblikkeligt at skride til handling, da skaden sker inden for et meget kort tidsrum.

Derfor foreslår jeg, at Kommissionen overvejer at oprette en onlineinformationsportal, hvor alle borgere, der ønsker at kontakte Kommissionen direkte, kan få svar inden for højst tre dage.

Ioan Enciu (S&D). – (RO) Hr. formand! Lissabontraktatens ikrafttræden og vedtagelsen af Stockholmprogrammet vil helt bestemt få en gavnlig virkning på Europas borgere inden for det nye område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

For så vidt angår ulovlig indvandring og grænseoverskridende kriminalitet, viser prognoserne for de kommende år, at tilstrømningen af indvandrere vil stige, bl.a. ved EU's grænse mod øst. Jeg taler her især om Republikken Moldova. Som følge af de politiske forandringer, der er sket i landet, har Moldova udtrykt et klart ønske om at komme med i EU, men befinder sig for øjeblikket i en sårbar økonomisk situation. Landet har også begrænset kapacitet til at håndtere problemer som f.eks. indvandring og kriminalitet ved grænserne. Med henblik på at styrke sine egne eksterne grænser og etablere en sikkerhedszone skal EU yde Republikken Moldova betydelig økonomisk støtte for at øge landets mulighed for at træffe de nødvendige foranstaltninger.

EU skal øjeblikkeligt stille forslag om en associeringsaftale, der indeholder en præcis tidsplan for landets fremtidige tiltrædelse af EU. Dette vil gøre optagelsen meget mere enkel, samtidig med at samarbejdet vil tjene som model for andre lande, der grænser op til EU.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Hr. formand! Tak, fordi jeg får mulighed for at sige et par ord om de usædvanlige oversvømmelser, der fandt sted i Irland i weekenden.

Mine kolleger har talt om de hidtil usete oversvømmelser i Irland weekenden. Jeg har selv besøgt nogle af de berørte områder i min egen valgkreds – byer som Clonmel, Killarney, Bandon og naturligvis Cork City, der vil være uden vand i mindst en uge til. University College Cork er også lukket på grund af disse hidtil usete oversvømmelser – måske som følge af de klimaændringer, vi så ofte taler om her i Parlamentet.

Der skal ske to ting. Først skal den irske regering sørge for, at den og de lokale myndigheder gennemfører EU's direktiv om oversvømmelser. Det er helt afgørende og skal gøres. Dernæst skal den irske regering ansøge om støtte fra EU's Solidaritetsfond, således at der kan ydes nødhjælp til dem, der har størst behov for det, som det tidligere har været tilfældet i lande som Tyskland, Frankrig, Tjekkiet og Østrig.

Zoran Thaler (S&D). – (EN) Hr. formand! To aserbajdsjanske ungdomsaktivister og bloggere, Emin Abdullayev og Adnan Hajizade, er blevet idømt henholdsvis to et halvt og to års fængsel i en uretfærdig retssag. Anklagerne mod dem er fabrikerede, og de er blevet fængslet alene af den grund, at de har brugt deres ytrings- og foreningsfrihed.

De aserbajdsjanske myndigheder skal løslade disse samvittighedsfanger, Adnan Hajizade og Emin Abdullayev, øjeblikkeligt og betingelsesløst. Rådet, Kommissionen og EU-medlemsstaterne skal tage spørgsmålet om demokrati og menneskerettigheder op med den aserbajdsjanske regering. Jeg vil gerne minde om, at demokratisering er en af målsætningerne for det østlige partnerskab, og at Aserbajdsjan er en del af dette initiativ. Aserbajdsjan skal opfylde sine forpligtelser som medlem af Europarådet og EU's partner.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Hr. formand! USA's og NATO's imperialistiske støttopolitik i forhold til Israel og opgradering af forbindelserne og de generelle spørgsmål i associeringsaftalen mellem EU og Israel forstærker Israels aggression og uforsonlighed over for det palæstinensiske folk. Ifølge statistikkerne har dette været det blodigste år for palæstinenserne nogensinde. I alt 1 443 palæstinensere blev myrdet under den israelske hærs militære operation "Smeltet bly" alene, 9 600 palæstinensere bliver tilbageholdt ulovligt i israelske fængsler uden rettergang, skammens mur er 450 kilometer lang, og der er planer om at forlænge den til 750 kilometer, og boliger og infrastruktur ødelægges på Vestbredden og i Østjerusalem. Vi udtrykker vores solidaritet med det palæstinensiske folk og opfordrer til en øjeblikkelig, retfærdig og holdbar løsning på det palæstinensiske spørgsmål, nemlig oprettelsen af en uafhængig palæstinensisk stat i områderne fra 1967 med hovedstad i Østjerusalem. Hovedstaden skal have suverænitet over statens områder og grænser og skal sikre flygtningenes tilbagevenden og tilbagetagelse af alle arabiske områder, som har været besat af Israel siden 1967.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Jeg vil gerne gøre opmærksom på det emne, som Cornelia Ernst talte om tidligere. Jeg taler om påbegyndelsen – efter forhandling og underskrivelse af tilbagemødestaftaler – af genbosættelsen af de mennesker, som blev fordrevet eller tvunget til at flygte under krigen i Jugoslavien. Denne proces er startet dels på frivillig basis og dels under tvang og omfatter især de mindretal, der bor i Kosovo, primært romaerne, der ender i en meget vanskelig situation som følge af processen.

Jeg mener, at det er yderst vigtigt for os at tage hensyn til anbefalingerne fra de internationale organisationer vedrørende gennemførelsen af disse tilbagemødestaftaler. Vi ved, at Kosovo med hensyn til social og økonomisk infrastruktur ikke er i stand til at tage vare på disse mennesker. Den situation, der er ved at udvikle sig der, er i sandhed beklagelig. Jeg mener, at Parlamentet skal komme med en erklæring om denne sag.

Evelyn Regner (S&D). – (DE) Hr. formand! Sidste torsdag blev nyheden om de utrolig grusomme drab i Peru offentliggjort. Ifølge en række agenturrapporter har en bande i adskillige år halshugget sine ofre og fjernet fedtet fra deres kroppe for derefter at sælge det for 10 000 EUR pr. liter til europæiske kosmetikvirksomheder. Er disse rapporter sandfærdige?

Under alle omstændigheder er der tale om ufattelig uhyggelige drab. Efter at have modtaget disse grusomme rapporter er det nu vores opgave at undersøge, om de rapporter, der er i omløb, er sandfærdige. EU skal til bunds i denne sag for at udelukke muligheden for – som det påstås i rapporterne – at europæiske medicinal- eller kosmetikvirksomheder på en eller anden måde er knyttet til disse ubeskrivelig grusomme mord.

Formanden. – Vi har nu afsluttet indlæggene af et minuts varighed.

Der var betydelig flere indlæg en normalt – over 40 – på grund af den tid, vi havde til rådighed. Når det er muligt, vil flere medlemmer få lejlighed til at komme med et indlæg end det antal, der er fastlagt i forretningsordenen, nemlig højst 30 indlæg.

17. Elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er fru Trautmanns beretning for Europa-Parlamentets delegation til Forligsudvalget om Forligsudvalgets fælles udkast til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om ændring af direktiv 2002/21/EF om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/19/EF om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter og direktiv 2002/20/EF om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (03677/2009 – C7-0273/2009 – 2007/0247(COD)) (A7-0070/2009).

Catherine Trautmann, ordfører. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Så sidder vi her igen – denne gang for sidste gang – for at drøfte telekommunikationspakken og, mere specifikt, min beretning om rammedirektivet, adgangsdirektivet og tilladelsesdirektivet, der repræsenterer den sidste hjørnesten.

Det giver mig lejlighed til at takke mine kolleger, især mine skyggeordførere, Pilar del Castillo og Malcolm Harbour, formanden for Forligsudvalget, hr. Vidal-Quadras, formanden for Udvalget om Industri, Forskning og Energi, Herbert Reul, og alle de af Parlamentets tjenestegrene, som har været involveret. Jeg vil også gerne takke kommissæren for hendes engagement og støtte i denne periode såvel som hendes tjenestegrene. Endelig glæder jeg mig over det svenske formandskabs bestræbelser på at nå et tilfredsstillende resultat. Lad os for en stund mindes Ulrika Barklund Larsson.

Afstemningen i morgen vil sende et meget positivt signal til de mennesker, der forventer en mere dynamisk europæisk industripolitik. Eftersom der er enighed om 99 % af teksten under andenbehandlingen, og denne aftale stadig står ved magt, vil jeg opsummere de aspekter, som vi har prioriteret. Vi ønskede især at opretholde effektiv og vedvarende konkurrence, men også at sikre, at konkurrencen gavner den økonomiske og sociale udvikling ved at dække hele det europæiske territorium med hensyn til adgang, højhastighedsinternet for alle og for alle områder – herunder bedre styring af radiofrekvenser og fulde rettigheder for forbrugerne.

Dette indebærer, at der fastlægges en konsekvent og operationel ramme for dem, der skal anvende disse direktiver, dvs. reguleringsmyndigheder, Sæmmenslutningen af Europæiske Tilsynsmyndigheder inden for Elektronisk Kommunikation og Kommissionen, at retssikkerheden garanteres, at der tilskyndes til de investeringer, der er nødvendige for at sætte skub i vores økonomi og gøre markedet dynamisk for operatører, deres kunder og medarbejdere, og endelig at der udvikles en lang række tjenester af høj kvalitet og til rimelige priser, som flertallet af forbrugerne har adgang til.

Det er vigtigt, at vi holder os inden for aftalens rammer, selv om nylige erklæringer fra visse medlemsstater desværre rejser tvivl om deres engagement i denne sag. Jeg er enig i Kommissionens fortolkning af resultatet af vores forhandlinger om artikel 19. Det interessante er, at ordlyden i denne artikel er tæt knyttet til forhandlingen om mekanismerne i artikel 7 og 7a. Det ville være skuffende, hvis Rådet gennem ikkebindende erklæringer sendte det budskab, at det både ville blæse og have mel i munden ved at nægte en retfærdig fordeling af beføjelser mellem medlemsstaterne, BEREC og Kommissionen, som det kom frem i det endelige kompromis.

Og endelig, naturligvis, det fremtrædende punkt, der førte os til forlig, nemlig ændringsforslag 138. Jeg vil gerne sige, at det opnåede resultat var det maksimale, som Parlamentet kunne opnå med det retsgrundlag, vi havde til rådighed, nemlig harmonisering af det indre marked. Vi må derfor ikke tage let på dette resultat, eftersom det sikrer alle brugere af elektroniske forbindelser effektiv beskyttelse af retten til privatlivets fred, til uskyldsformodning og til kontradiktorisk procedure, uanset hvilke forholdsregler der træffes, og hvilke sanktioner der træffes beslutning om.

Jeg glæder mig også over Kommissionens vilje til at vurdere situationen vedrørende netneutralitet i Europa og til at stille de relevante instrumenter til rådighed for Parlamentet og Rådet inden årets udgang på grundlag af resultatet af disse observationer.

Afslutningsvis vil jeg derfor bede alle om at tænke på, hvordan vi gennemfører pakken. Jeg er allerede klar over, at Parlamentet, som denne pakke er meget vigtig for, vil sikre, at gennemførelsen kommer til at ske med respekt for tidligere aftaler. Jeg vil nu lytte opmærksomt til mine kollegers indlæg, før jeg tager ordet igen i slutningen af forhandlingen.

FORSÆDE: Stavros LAMBRINIDIS

Næstformand

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. (EN) – Hr. formand! I dag ser vi kulminationen på en meget lang og ofte meget intens lovgivningsprocedure, og den indsats, der er lagt for dagen af alle parter i forhandlingerne, har skabt resultater, som var værd at vente på. Jeg vil gerne takke ordførerne, udvalgsformændene, formanden for og medlemmerne af Forligsudvalget og de parlamentsmedlemmer, der har udvist engagement og stillet deres ekspertise til rådighed.

Med vedtagelsen af reformpakken i dens nuværende form får vi i EU nogle rammebestemmelser, der er gearet til at imødekomme udfordringerne i en digital økonomi i hastig udvikling på baggrund af rimelige telefon- og internetpriser for alle, samtidig med at der skabes grundlag for investeringer i højhastighedsnet med henblik på at levere innovative tjenester af høj kvalitet.

Disse regler, disse reformer, vil gøre EU til en global leder inden for regulering af elektronisk kommunikation – ikke blot ved at sikre, at vi i højere grad bevæger os mod et konkurrencedygtigt indre marked, men også ved at lade borgernes rettigheder udgøre kernen i denne politik.

I det kompromis, der blev opnået i forligsproceduren, har man for første gang i EU-lovgivningen fastlagt internetbrugeres grundlæggende rettigheder, for så vidt angår begrænsninger i deres adgang til internettet. Dette er en meget vigtig bestemmelse med hensyn til internetfrihed. Den gør det klart, at der for internettet, som spiller en stadig mere central rolle i vores hverdag, skal gælde den samme beskyttelse af vores grundlæggende rettigheder som på andre aktivitetsområder. Forudgående, retfærdige procedurer under hensyntagen til uskyldsformodning og retten til privatlivets fred efterfulgt af retten til effektiv og rettidig retslig domstolsprøvelse indgår i den nye reformpakke.

Samtidig forankrer reformpakken visionen om, at en af målsætningerne med politikken skal være et åbent og gensidigt internet. EU's tilgang er meget pragmatisk. I øvrigt er den på andre kontinenter allerede blevet hyldet som en vigtig trendsætter.

Beskyttelsen af forbrugerne mod tab af persondata og mod spam er også blevet styrket, især fordi der stilles krav om, at operatører skal oplyse deres kunder om brud på persondatasikkerheden, og fordi princippet om brugersamtykke ved brug af cookies er blevet styrket. Af andre store fordele for forbrugerne kan nævnes retten til at skifte fastnet- eller mobiludbyder inden for en arbejdsdag, samtidig med at det gamle telefonnummer beholdes.

Takket være Parlamentet vil de nye bestemmelser om radiofrekvenser reducere priserne og tilskynde til lancering af nye tjenester, hvorved det bliver lettere at bygge bro over den digitale kløft. Parlamentet vil

komme til at spille en central rolle med hensyn til at fastlægge den strategiske kurs for frekvenspolitikken på europæisk plan gennem det nye flerårige radiofrekvensprogram. Reformerne vil også gøre det muligt for operatører at investere i den næste generation af net. De vil styrke incitamenterne til at investere effektivt i ny infrastruktur ved at tage hensyn til investeringsrisici og samtidig sikre, at konkurrencen ikke bremses.

På institutionelt plan giver organet for de europæiske tilsynsmyndigheder, det famøse BEREC, de 27 nationale reguleringsmyndigheder mulighed for at bidrage til gennemførelsen af det indre marked på en mere gennemsigtig og effektiv måde. Det styrkede tilsyn med midlerne, som Kommissionen, støttet af BEREC, har fået, vil konsolidere det indre marked ved at øge konsekvensen og kvaliteten af gennemførelsen af rammen i hele Europa og sikre lige vilkår for operatørerne.

Lad os ikke glemme den vigtige aftale, der blev indgået om artikel 19 i rammedirektivet, som giver Kommission øgede harmoniseringsbeføjelser med hensyn til generelle reguleringsstrategier, herunder i forhold til midler. Dette betyder, at Kommissionen i samarbejde med BEREC kommer til at spille en central rolle i forhold til at sikre, at telekommunikationslovgivningen anvendes konsekvent i det indre marked i både borgernes og virksomhedernes interesse.

Allerede på plenarmødet i maj præsenterende jeg mine erklæringer om, at Kommissionen vil bygge videre på reformerne gennem en bred høring næste år om omfanget af den fremtidige forsyningspligt og bredere anvendelse af principperne om oplysning af kunderne i tilfælde af brud på datasikkerheden. I dag bekræfter jeg disse forpligtelser, der kun har ændret sig i form af den tid, der er gået siden da.

Kommissionen vil også gøre sit for at sikre, at de nye værktøjer anvendes fornuftigt, når der er behov for det. Jeg har sagt, at Kommissionen vil overvåge den markeds-mæssige og teknologiske indvirkning på internetfriheden og inden udgangen af 2010 rapportere til Parlamentet og Rådet om, hvorvidt der er behov for yderligere vejledning. Kommissionen vil også gøre brug af sine eksisterende beføjelser i henhold til konkurrencelovgivningen og håndtere eventuelle tilfælde af konkurrencebegrænsende praksis, som måtte dukke op.

Efter min mening vil den tillid og retssikkerhed, som disse reformer lægger op til, være afgørende for at kunne hjælpe sektoren for e-kommunikation med at bidrage til Europas økonomiske genopretning. Jeg anbefaler derfor, at Parlamentet støtter denne pakke og opfordrer medlemmerne til at stemme for vedtagelsen af den.

(Bifald)

Pilar del Castillo Vera, for PPE-Gruppen. – (ES) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne indlede med at udtrykke min tak til mine kolleger og særlig til ordføreren, fru Trautmann, for hendes ekstraordinære arbejde. Man skulle have været der for at vide, hvor meget der blev opnået i den sidste fase, hvilket medførte et positivt resultat i forligsproceduren.

For øjeblikket står vi stærkt med hensyn til at kunne tackle en fremtid, der på en måde er eller burde være revolutionerende.

Vi har endelig – eller vi vil snart få – rammebestemmelser, der skaber et godt grundlag for at sætte udviklingen af internettet, det digitale samfund og den digitale økonomi øverst på vores dagsorden. Disse rammebestemmelser sikrer effektiv beskyttelse af forbrugerne, fremmer deres rettigheder og skaber endvidere sikkerhed for investorer.

Jeg mener dog, at det vigtigt, at vi nu kigger målrettet på fremtiden. Vi skal kigge målrettet på tiden efter 2010, således at vi kan gøre alt for at sætte en digital dagsorden – også efter 2010. De centrale målsætninger for en sådan digital dagsorden bør være at gøre det muligt for alle, som forbrugere og borgere, at råde over alle de ressourcer, der kræves for at få adgang til og benytte internettet, og naturligvis at udvikle et indre digitalt marked, der er åbent og konkurrencedygtigt.

Dette er en helt afgørende målsætning, hvis den europæiske økonomi skal have den plads, den fortjener i den globale verden, vi lever i i dag.

Corinne Lepage, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det glædede mig at høre kommissæren sige, at internetfrihed skal garanteres på samme måde som andre grundlæggende rettigheder.

Det er nøjagtigt, hvad vi parlamentsmedlemmer har kæmpet for, nemlig at opnå samme garanti, dvs. en forudgående procedure for en upartisk dommer.

Vi nåede ikke helt det ønskede resultat, men takket være vores ordførers store arbejde lader det til, at vi har opnået en så god løsning som muligt. Resultatet er ikke perfekt, og det er det ikke, fordi det vil bane vejen for tvister, som vi gerne ville have undgået, og hvis vi havde sagt tingene lige så tydeligt, som jeg netop har, ville der ikke have været nogen tvister. Desværre nåede vi ikke et kompromis i dette spørgsmål.

Det betyder, at vi må vende tilbage til emnerne internetfrihed, netneutralitet og den måde, hvorpå der i et åbent samfund som vores i dag skal være et vist niveau af fri adgang til viden og information. Alt dette vedrører samme sag. Vi har taget det første skridt i form af en grundlæggende, afgørende første tekst, og det er grunden til, at jeg personligt stemmer for den, selv om andre tøver.

Ikke desto mindre skal vi gå endnu længere med hensyn til at sikre fri adgang til videnskab, forskning og intellektuelle værker, samtidig med at vi naturligvis skal sørge for, at ophavsretten til litteratur, kunst og forskning ikke krænkes. I de kommende år vil vi imidlertid uden tvivl skulle indgå flere kompromiser.

Philippe Lamberts, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi glæder os over, at de foranstaltninger, Parlamentet har truffet, har gjort det muligt udtrykkeligt at garantere beskyttelse af internetbrugeres rettigheder. Det er sandt, at hvis ikke Parlamentet to gange havde stemt for det famøse ændringsforslag 138, ville vi ikke være, hvor vi er i dag. Det står klart, at indholdet af kompromisteksten i dag er blevet opnået takket være dette.

Men som fru Lepage sagde, er det kompromis, vi har opnået, bestemt ikke den endelige og optimale beskyttelse af internetbrugeres rettigheder.

Jeg mener, at vi gik så langt, som vi kunne, i betragtning af det konstitutionelle system, som Parlamentet opererer inden for i dag. Kompromiset baner derfor vejen for vedtagelsen af denne telekommunikationspakke, der for os repræsenterer et reelt fremskridt i forhold til det system, som vi har arvet fra tiden med telekommunikationsmonopoler – en æra, der heldigvis er overstået.

Afstemningen i morgen er dog kun begyndelsen. Både her og i de nationale parlamenter skal vi holde et vågent øje med, hvordan det kompromis, der vedtages i morgen, gennemføres i den nationale lovgivning. Det skal vi, fordi vi ved, at en række EU-medlemsstater er, skal vi sige noget hårdhændede, når det drejer sig om offentlige frihedsrettigheder – især når det gælder internettet – og jeg er ikke sikker på, at de ikke vil afvige fra den regel, vi vedtager i morgen.

Endelig er det på tide, at EU får et reelt charter om internetbrugeres rettigheder, der indeholder definitioner af adgangsrettigheder, naturligvis, retten til privatlivets fred, ytringsfrihed og netneutralitet. For os er en simpel erklæring om netneutralitet ikke tilstrækkeligt.

Det er også rigtigt, at vi skal være særlig opmærksomme på forfatteres og ophavsmænds rettigheder, således at sådanne personer tilskyndes til at udbrede deres arbejde på internettet. Dette må dog ikke føre til ekspropriation af dette bemærkelsesværdige værktøj for at gavne private interesser.

Malcolm Harbour, for ECR-Gruppen. – (EN) – Hr. formand! Som en af de tre ordførere, der har arbejdet meget tæt sammen om hele pakken, og det er helt klart en pakke, vil jeg give min varme støtte til denne kompromisaftale og også lykønske Catherine Trautmann, som har ledet forhandlingerne med stor dygtighed. Denne vidtrækkende tekst og dens sikring af forbrugernes rettigheder kan vi takke hende og hendes forhandlingstalent for.

Jeg glæder mig over, at alle de politiske grupper, som er repræsenteret i forliget, har tilsluttet sig teksten, og at vi nu endelig kan få adgang til fordelene ved hele pakken med vores afstemning i morgen, for nu er der gået et par måneder, siden vi arbejdede med den. Den 26. oktober godkendte Rådet min egen betænkning om forsyningspligt og brugerrettigheder, som fru Reding understregede en række punkter i. Dem vil jeg ikke gentage, blot sige, at dette er et stort fremskridt for forbrugerne.

Jeg har dog et par bemærkninger til nogle elementer i min egen betænkning og vil især understrege vores forhandlinger med Rådet – desværre har formanden ikke haft mulighed for at tage ordet, men han har været dybt involveret i forhandlingerne – hvor vi gjorde store fremskridt på områder som brud på datasikkerhed og især forskellige aspekter af brugen af cookies og forbrugernes ret til at afvise anordninger, der kan indsamle information på deres computere.

Vi glæder os meget over den erklæring, som De allerede har afgivet om brud på datasikkerhed, fru kommissær, men jeg er nødt til at sige, at jeg blev noget overrasket over at få en erklæring fra 13 medlemsstater, som efter min mening faktisk er en genfortolkning af den aftale, som de allerede havde afvist den 26. oktober. Det vil

kommissæren måske kommentere senere. Jeg vil blot understrege, og det er jeg sikker på, at formanden er enig med mig i, at vi var enige om denne holdning. Nu vil Kommissionen gennemføre denne holdning. Hvis den skal præciseres, er det op til Kommissionen at gøre det. Vi glæder os til at håndhæve og gennemføre den så snart som muligt, især inden for netneutralitet, og vi glæder os meget over kommissærens erklæring om dette spørgsmål, for det er noget, vi har kæmpet hårdt for i mit udvalg. Det er et vigtigt fremskridt for forbrugerne. Det bifalder jeg i høj på vegne af min gruppe og forhåbentlig også på vegne af hele Parlamentet.

Eva-Britt Svensson, for GUE/NGL-Gruppen. – (SV) Hr. formand! I morgen skal vi stemme om telekompakken. Jeg vil gerne takke fru Trautmann og alle mine kolleger her i Parlamentet, som har kæmpet for et frit internet. Frem for alt vil jeg takke alle de borgere, som har været så engageret i dette spørgsmål. De har i høj grad deltaget og det med rette, da det i sidste instans handler om ytringsfrihed og vores borger- og frihedsrettigheder. Det er takket være vores engagerede borgere, at beskyttelsen af internetbrugere mod overvågning og magtmisbrug er bedre end forventet, men hverken jeg eller Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre mener, at den er god nok.

Der er tre grunde til, at jeg stemmer imod pakken. For det første giver kompromisset – ændringsforslag 138 – ikke borgerne tilstrækkelig beskyttelse mod myndighedernes og internetudbydernes magt. Her taler man bare en vurdering forud for udelukkelse, ikke om en vurdering foretaget af domstolene. Dette kan skabe risiko for vilkårlige foranstaltninger. Teksten betyder, at slutbrugernes rettigheder ikke kan begrænses af medlemsstaterne, hvilket er godt, men selskaberne kan indføre restriktioner, forudsat at de gør det efter aftale.

Den anden grund er, at mine ændringsforslag vedrørende internetrettigheder, med andre ord de velkendte ændringsforslag om borgernes rettigheder, ikke er kommet med i kompromisset. Det skaber grobund for at skabe et netværk, hvor det ikke på forhånd er bestemt, at alle brugere får adgang til hele netværket, og hvor det ikke er alle websteder, der får samme mulighed for at blive set. Jeg synes, at vi skulle have sagt meget klart, at det ikke må være tilladt at føre internettet ind i sådan en blindgyde. Slutresultatet risikerer at blive en samling kabel-tv-kanaler og ikke fri kommunikation for alle.

Den tredje grund er, at telekompakken henhører under de lovgivningsmæssige rammer for det indre marked. Det betyder naturligvis, at det i tilfælde af konflikt bliver Domstolen, der skal afgøre sagen. Ytringsfriheden skal ikke bestemmes af EF-Domstolen. Det er ikke nok med en middelmådig beskyttelse af borgernes rettigheder, de skal have en fuldstændig beskyttelse.

Jaroslav Paška, for EFD-Gruppen. – (SK) Hr. formand! Efter afstemningstiden på plenarmødet den 6. maj 2009 havde Europa-Parlamentet vedtaget et udkast til direktiv om betingelserne for elektronisk kommunikation.

Men Parlamentet vedtog også et ændringsforslag, som ifølge Rådet var for vanskeligt at håndhæve. Derfor løb forligsproceduren helt til 29. september i et forsøg på at harmonisere holdningerne i Rådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet for at sikre, at kravene i artikel 138 kan gennemføres korrekt i europæisk lovgivning.

Derfor vil jeg gerne udtrykke min glæde over Europa-Parlamentets forhandlingsdelegations indsats og den professionelle og konstruktive tilgang fra Rådets og Kommissionens repræsentanternes side, for det er takket være dem, at det har været muligt at nå til enighed om ordlyden i den omstridte bestemmelse på en sådan måde, at målsætningerne med og ideerne bag den oprindelige artikel 138 er indarbejdet på en acceptabel måde i det nye telekommunikationsdirektiv. Jeg er fast overbevist om, at det nye telekommunikationsdirektiv efter forligsproceduren virkelig vil blive anvendt i det offentlige liv i Europa.

Herbert Reul (PPE). – (DE) Hr. formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Det har været en hård kamp med blandt andet to runder i ringen, men det har helt klart været indsatsen værd. Resultatet er noget, som Parlamentet kan være stolt af.

På vegne af min kollega, fru Niebler, som desværre ikke kan være til stede her i dag, vil jeg også gerne sende en særlig tak til ordførerne, fru del Castillo Vera, hr. Harbour og fru Trautmann, og også til alle de andre, der har været med til at bane vejen for et kompromis. Det har været en endog særdeles vanskelig opgave, som undertiden har krævet hårdt arbejde fra både den enkelte og de politiske grupper, men til sidst nåede man til enighed.

Telekommunikationssektoren er en vital sektor, der er inde i en rivende økonomisk udvikling og dermed i høj grad beskæftigelsesskabende. Alene i 2007 var omsætningen i sektoren omkring 300 mia. EUR. Det

betyder, at sektoren bliver omfattet af nye retlige rammer, som også får stor indvirkning på udviklingen i EU.

Europa står over for store udfordringer såsom investering i og udvidelse af højkapacitetsbredbåndsnet. Erhvervssektoren er klar til handling, og vi ønsker også at åbne dørene. Der skal træffes en vigtig beslutning.

Sidst, men ikke mindst skal vi gøre frekvenspolitikken mere fleksibel og udnytte den digitale dividende. Også her skal en vigtig forudsætning være opfyldt. Og endelig har vi skullet investere mange kræfter i denne sag, for i begyndelsen kendte mange af os ikke problemerne, og vi vidste ikke, hvordan man skal håndtere frihed på internettet eller styrke borgernes rettighed sammesteds.

I takt med at tingene er skredet fremad, har vi sikret en meget bedre beskyttelse af vores borgere, end vi forestillede os ved processens start. EU's medlemsstater har truffet foranstaltninger i relation til adgang til eller brug af elektroniske kommunikationsnetværkstjenester, men disse foranstaltninger må ikke på nogen måde overtræde de grundlæggende rettigheder. Der skal først indføres begrænsninger efter en retfærdig og uafhængig proces. Den enkelte skal have ret til en høring og kunne anke beslutningen til domstolene. Dette ændringsforslag kunne vi ikke have forventet i starten. Alle har bidraget til denne proces, og jeg håber derfor, at alle også vil stemme for forslagene.

Christian Engström (Verts/ALE). – (EN) Hr. formand! Vi i det svenske Piratparti støtter det kompromis, som er resultatet af forliget. Det er ikke perfekt, og vi kunne godt have ønsket os meget mere, men vi synes, at det er et godt skridt i den rigtige retning.

Ingen bør være udelukket fra internettet uden i det mindste en forudgående, retfærdig og upartisk procedure, der omfatter retten til at blive hørt og respekterer princippet om, at man er uskyldig, indtil det modsatte er bevist.

Kompromisset sender et kraftigt signal til medlemsstaterne om, at ting som den franske Hadopi-lov eller Mandelson-metoden i Det Forenede Kongerige simpelthen ikke er acceptable. Nu er det op til aktivisterne i Frankrig og Det Forenede Kongerige at sikre, at deres regeringer respekterer det.

Men for os her i Europa-Parlamentet er det kun begyndelsen. Som flere andre talere har sagt, skal vi have et ordentligt rettighedskatalog for internettet, så det klart fremgår, at internettet er en vigtig del af samfundet, hvor vores grundlæggende borgerrettigheder skal respekteres.

Dette omfatter retten til informationsfrihed og retten til privatliv som specificeret i det europæiske charter om grundlæggende rettigheder. Vi skal have netneutralitet, og vi skal have en politik, der siger "ja" til de fantastiske muligheder, som internettet og den nye informationsteknologi giver os.

Europa har en enestående chance for at udvise lederskab og sætte et eksempel for en verden med et frit, åbent internet. Det er en chance, som vi bør tage. Vejen ligger åben foran os. Dette kompromis er kun det første skridt, men et skridt i den rigtige retning. Derfor opfordrer jeg alle kollegerne til stemme ja til den.

Trevor Colman (EFD). – (EN) Hr. formand! Udsigten til denne foranstaltning får internetbrugere i alle medlemsstater til at rejse børster. Det forvarsler i et hidtil uset omfang statslig overvågning, statslig intervention og kommerciel udnyttelse og sigter mod at berøve internetbrugerne for selv domstolenes beskyttelse.

Rådet har sagt, at Parlamentet overskrider sine beføjelser ved at bestemme, at domstolene fortsat kan yde beskyttelse. Men uanset om det er rigtigt eller ikke, hvor meget mere ville disse beføjelser så blive overskredet med en bestemmelse om, at embedsmænd kan jage og udspionere internetbrugere og samtidig være hævet over loven?

Parlamentet indskød ændringsforslag 138 mellem regeringerne og de regerede for at beskytte sidstnævnte mod alvorlige justitsmord, som bureaukraterne er mere end godt i stand til at begå, når de ikke er underlagt domstolenes tilsyn. Ifølge pålidelige juristers udsagn har forligsprocessen ødelagt hensigten med og udformningen af ændringsforslag 138. Jeg opfordrer alle medlemmer til at beslutte, at Parlamentet ikke skal vedtage denne foranstaltning, hvis det ikke kan indføre de sikringsforanstaltninger, som retteligen burde ledsage den.

Gunnar Hökmark (PPE). – (SV) Hr. formand! Beskyttelse af internetbrugere har været i centrum for en stor del af telekomforhandlingen. Sidste forår nedstemte fru Svensson og andre et forslag med et krav om, at sagen skal indbringes for en domstol, hvis nogen udelukkes fra internettet. Nu har vi en anden løsning, som beskytter brugerne gennem meget klare henvisninger til det reguleringssystem, som skal indføres i alle

medlemsstater. For mig er det vigtigt at sige, at forskellen ikke handler om, hvorvidt vi ønsker at beskytte brugerne, men om, hvorvidt vi respekterer medlemsstaternes ret til at vedtage deres egne retssystemer.

I den sammenhæng er det interessant, at et af de svenske medlemmer, som er den største modstander af EU og Sveriges medlemskab, ønsker at gøre det mere supranationalt, end hvad der normalt foreslås her i Parlamentet, idet hun ønsker, at EU skal lovgive om, hvordan medlemsstaternes retssystemer skal tilrettelægges. Det er et stort skridt, og der er et stort flertal i Parlamentet imod det, for vi støtter det foreliggende kompromis, som vil være en god beskyttelse for brugerne. Vi støtter også kompromiset, fordi det vil sikre, at Europas forbrugere og internetbrugere altid kan vælge mellem forskellige leverandører og udbydere. Mulighed for at skifte udbyder, hvis man får en dårlig service, giver forbrugerne og borgerne en magt, de aldrig før har haft. Fru Svensson, tingene har forandret sig, siden den gang det var store monopoler, som bestemte borgernes ret til at se, træffe beslutte om og bruge information. Det er en utrolig stor forandring, som fru Svensson og sikkert også andre desværre vil stemme imod.

Hovedspørgsmålet, og her vil jeg også gerne lykønske fru Trautmann og kommissæren, er, at vi nu får has på spørgsmålet om frekvenser og sikrer, at vi i Europa kan blive førende med hensyn til at udnytte den digitale dividende. Det vil være give Europas borgere succes og muligheder og give europæisk erhvervsliv en chance for at blive førende i verden. Derfor stemmer jeg og et stort flertal i morgen for dette forslag i morgen.

Eva Lichtenberger (Verts/ALE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! De vanskelige diskussioner, som var et led i forhandlingsprocessen, havde ét hovedformål, nemlig at få fastslået de grundlæggende rettigheder og friheder på internettet og frem for alt respekt for retsstatsprincippet. De skal ikke sættes ud af spillet af hensyn til de store økonomiske magters interesser på internettet, for de ønsker at kæmpe med næb og kløer for at redde et gammeldags ophavsretssystem, der ikke er tilpasset internetæraen.

Vi har brug for et helt nyt system til at beskytte de kreative kræfters intellektuelle ejendomsrettighed på internettet, et system, som vi skal udvikle i fællesskab. Men vi skal være konsekvente med at beskytte borgernes rettigheder, og det betyder bl.a. at overvåge gennemførelsen i medlemsstaterne. For det var jo Rådet, som ikke ønskede at beskytte disse rettigheder og gerne havde kastet over borde. Vi skal gå ind i denne magtkamp med respekt for at beskytte borgernes rettigheder, og vi skal vinde den. Ingen medlemsstat må få lov til at sno sig ud af sine forpligtelser.

Lambert van Nistelrooij (PPE). – (NL) Hr. formand! Europa-Parlamentet har med rette lagt vægt på en række aspekter såsom sikring af adgang, netneutralitet og bedre overvågning.

Hele pakken er utrolig velafbalanceret i den foreliggende form. På den ene side kan vi nu udnytte mulighederne for at skabe gode konkurrenceforhold, vækst i sektoren og også rent økonomisk at udnytte mulighederne for jobskabelse og økonomiske fordele. På den anden side giver den forbrugerne en vældig god beskyttelse. Forbrugere, der mistænkes for at have begået en strafbar handling, kan først afskæres fra adgang til internettet, når en domstol har afsagt dom, og i den situation er der en helt klar procedure, som skal følges. Vi har også en appelmulighed, hvilket betyder, at veletablerede menneskerettigheder bliver sikret, hvilket de også skal.

I sidste uge blev der afholdt en vigtig konference om forvaltning af internettet under forsæde af FN, og den havde også deltagelse af en delegation fra Europa-Parlamentet. Det viste sig, at hele verden havde blikket rettet mod os for at se, hvordan vi regulerer dette område. I mange lande og store dele af verden søger regeringerne at diktere, hvilket indhold der kan vises på internettet, og på hvilke betingelser borgerne kan afskæres fra internettet eller for den sags skyld få adgang til det. Her sætter vi et eksempel med nogle gode lovgivningsmæssige rammer, og vi skaber en balance mellem markedet og beskyttelse af borgerne. Især ngo-organisationer i hele verden følger med i, hvordan denne pakke regulerer dette spørgsmål.

Det havde jeg selv lejlighed til at konstatere i sidste uge, og jeg vil gerne påpege, at vi er i færd med at skrive en lille bid af telekommunikationens historie. Jeg vil gerne lykønske ordføreren, fru Trautmann, som har gjort et fantastisk arbejde med at afstikke grænserne. Det er forhandlingskunstens "pièce de résistance". Men oprindeligt var Rådet ikke rede til at gå så langt.

Sandrine Bélier (Verts/ALE). – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Den 4. november fik Parlamentet Rådets ord for, at der kun kan sættes grænser for internetadgang, hvis bestemte betingelser er opfyldt: forudgående, retfærdig og upartisk procedure, princippet om uskyldsformodning, retten til privatlivets fred og respekt for den europæiske menneskerettighedskonvention. Denne aftale er første skridt mod en bedre beskyttelse af borgerne mod de stedse flere forsøg, som visse medlemsstater og private udbydere gør for at forfladige princippet om fleksibel reaktion, datalagring og kontrol med digital udveksling på internettet.

Dette er dog ikke nok. Det er uacceptabelt at godkende begrænsninger for den digitale frihed og gå imod netneutralitet. Det er i strid med Lissabonstrategien og underminerer de grundlæggende rettigheder og værdier i EU. Som den eneste direkte valgte institution i EU skal Parlamentet nu for at beskytte borgernes interesser have nok moral og politisk pligtfølelse til at tage dette emne op og definere rettigheder og pligter for internetbrugere, så vi sikrer deres digitale frihed og adgang til viden.

Vi stemmer for denne tekst, men vi skal nok sørge for, at sagen ikke stopper der, men fortsætter efter i morgen.

Paul Rübig (PPE). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Først vil jeg gerne takke kommissæren. Den telekomlovgivning, der er blevet vedtaget i de sidste fem år, har vist, at Europa gør seriøse, systematiske fremskridt takket være vores engagement og knowhow, der har gjort det muligt for os at indføre den rette lovgivning. Jeg vil gerne takke alle mine kolleger og frem for alt ordførerne.

Vi har set, at den nye generation af teknologier er kommet, og at disse teknologier af den nye generation såsom fjerde generation af LTE-netværket skal have plads i det indre marked. Det forudsætter, at vi udnytter de digitale dividender på en fornuftig måde, og vi skal have dataroaming, som svarer til behovet i det indre marked. Der ligger en hel del arbejde forude i denne henseende. Spørgsmålet om internetfrihed er blevet indgående drøftet. Jeg vil gerne takke alle, der har deltaget i forhandlingen, men vi skal stadig arbejde med spørgsmålet om intellektuelle ejendomsrettigheder, så vi kan træffe de nødvendige foranstaltninger i den næste valgperiode.

Her tænker jeg også på de nationale lovgivende organer, som nu har fået flere beføjelser gennem BEREC. Det er deres opgave at bistå de nationale virksomheder og forbrugere med at udøve deres rettigheder i de øvrige 26 lande. Her er det meget vigtigt, at de nationale lovgivere griber ind, for dette er udgangspunktet for fremtidens udvikling inden for digital kommunikation i og uden for Europa, og også for, at Europa kan spille en førende rolle på internationalt plan.

Ioan Mircea Pașcu (S&D). – (EN) Hr. formand! Jeg skifter lige emne og henleder Deres opmærksomhed på nogle fakta fra det virkelige liv. Hvis man skal indberette større hændelser såsom brud på ens e-mailkonto, kan man kun gøre det elektronisk. Man kan ikke komme i kontakt med et virkeligt menneske og skabe en normal dialog. Hvis man har et problem, man ønsker at melde til en telefon- og internetudbyder, hænger man fast i en jungle af indtalte stemmer, hvor man bliver henvist fra Herodes til Pilatus, indtil selskabet er tilfreds med de penge, det har fået ud af dig, også selvom det problem, du ønskede at indberette, skyldes deres egne fejlbehæftede ydelser.

Jeg foreslår derfor, at den nye Kommission ser på sagen og stiller forslag til en forordning, som tvinger udbyderne til at lade en virkelig person svare, første gang man bliver sendt videre. Det sparer forbrugeren for tid, helbred og penge og giver stadig et om end mindre udbytte til serviceudbyderen plus et par job til de arbejdsløse.

Derfor vil jeg til sidst gøre kommissæren opmærksom på noget andet fra det virkelige liv, nemlig den mængde personoplysninger, som forbrugeren skal afgive, når han ønsker at downloade gratis software til produkter, der er købt i en forretning. Hvor ender de oplysninger, og hvad bliver de brugt til?

Axel Voss (PPE). – (DE) Hr. formand! Vores liv og især de unges liv er i høj grad koncentreret om internettet, og både den digitale revolution og brugen af elektroniske kommunikationsmidler bidrager til fremskridtet på dette område.

Derfor opfatter mange mennesker let adgang til internettet og de mange oplysninger, der findes der, som en nødvendighed. Men vi hverken bør eller må glemme dem, som hidtil ikke har haft adgang til internettet. Derfor bifalder jeg specifikt de foranstaltninger, der er taget i den retning, for nu er vi på rette spor mod at skabe større konkurrence og bedre adgang til vigtig information. Jeg er sikker på, at uanset hvad vi mangler at gøre, skal det nok blive gjort i fremtiden.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Hr. formand! Jeg er meget glad for det, jeg har hørt her i aften, og jeg vil gerne komplimentere ordføreren og kommissæren for deres klare og tydelige måde at fremlægge deres sag på.

De vigtigste punkter er blevet nævnt, såsom borgernes rettigheder, investeringer, kontrol, gennemsigtighed, konsolidering af det indre marked, lige vilkår for alle, ansvarlighed, ordentlig konkurrence og forbrugerbeskyttelse. Det er alt sammen meget vigtigt. Hr. van Nistelrooij sagde, at vi skriver kommunikationshistorie her i aften. Men nu skal det hurtigst muligt omsættes til national lovgivning og gennemføres, og her er der tre nøgleord: gratis, retfærdig og hurtig adgang for personer og virksomheder, uanset om de befinder sig midt i EU eller i de fjernest liggende regioner.

Vi er begyndt at skrive historie. Nu skal vi videre og gennemføre den af hensyn til alle borgerne. Godt gået!

Sophia in 't Veld (ALDE). – (NL) Hr. formand! Der er mange gode ting i denne pakke, men der er også nogle aspekter, som bekymrer mig. Et af dem er naturligvis bestemmelsen om "tre gange, og man er ude", og jeg fatter simpelthen ikke, hvorfor den overhovedet er kommet med i denne telekommunikationspakke. Den hænger slet ikke sammen med resten af pakken. Og jeg forstår heller ikke, hvorfor Europa skal give medlemsstaterne begrundelser for, at den er kommet med. De har allerede en helt klar fornemmelse af, hvorfor den er blevet indført, det behøver de ikke få at vide af Europa. For mig er det bare endnu et eksempel på, at politikerne vasker deres hænder.

Det skuffer mig, at Parlamentet ikke har vist Rådet, at det har ryggrad og har sagt: Det er det her, vi har stemt om, og det holder vi fast i. Jeg har endnu ikke besluttet, hvad jeg vil stemme, for som jeg sagde, er der en masse godt i denne pakke. Men samtidig synes jeg, at telekommunikationspakken som helhed stadig er en blandet landhandel, at den ikke opfylder vores ønsker, at vi har brug for klarhed om, hvilke områder den dækker, og hvilke den ikke dækker. Jeg formoder derfor, at den kun er et første skridt, men jeg har brug for sikkerhed for, at denne pakke ikke forventes at løse det problem, som politikken med "tre gange, og man er ude" formodes at løse, og at vi i stedet sørger for bedre regulering for at belønne og beskytte intellektuelle, kreative og finansielle bestræbelser.

Lena Kolarska-Bobińska (PPE). – (EN) Hr. formand! Diskussionen om artikel 138 og det kompromis, vi er nået frem til, viser, at medlemmerne af Europa-Parlamentet reagerer på den offentlige mening og folks interesser, og at Parlamentet forsvarer frihed i forbindelse med folks reaktioner.

Det er et vidunderligt eksempel, hvor internetsurfere har overvåget internettet og skrevet til medlemmerne, som har vedtaget beslutning, der beskytter deres rettigheder og ønsker. Det bør tages som et vigtigt eksempel på Parlamentets arbejde.

Viviane Reding, medlem af Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Jeg kan tilslutte mig alle dem, som har sagt, at dette er et godt eksempel på samarbejde om at skabe en bedre lovgivning. Ingen lov er perfekt, og det er denne heller ikke, og De ved, hvor lang tid vi har brug for til at lave ny lovgivning, så når vi endelig når til enighed, har verden allerede forandret sig så meget, at vi kan starte forfra igen. Det er netop grunden til, at vi sagde, at beskyttelse af den enkeltes rettigheder vedrørende netneutralitet er det første skridt. Næste skridt er, hvordan ophavsretten kan tilpasses onlineverdenen. For vi kan ikke vente, til alle disse bestemmelser er gennemført i national lovgivning. Jeg har på Kommissionens vegne sagt, at Kommissionen vil overvåge markedets og den teknologiske udviklings indvirkning på netfrihed og rapportere tilbage til Parlamentet og Rådet før udgangen af 2010. Så skal vi sammen afgøre, om vi skal træffe yderligere foranstaltninger, eller om vi skal skubbe på for at få gennemført de eksisterende foranstaltninger, som vi stemmer om i morgen, i medlemsstaternes egne initiativer.

Og nu to konkrete svar på to konkrete spørgsmål. For det første erklæringen om artikel 19 vedrørende harmoniseringsprocedurer. Lige som Parlamentet beklager jeg, at 16 medlemsstater har fremsat en erklæring, hvor de sætter spørgsmålstejn ved Kommissionens beføjelser, der er fastlagt af Parlamentet og Rådet under den nye artikel 19, og især Kommissionens beføjelser i relation til de lovgivningsmæssige forpligtelser, som de nationale tilsynsmyndigheder kan indføre. Så på grund af disse 16 medlemsstaters erklæring har Kommissionen også fremsat en, hvor den påpeger, at den ganske vist ikke kan træffe beslutninger under den artikel, som handler om tilsynsmyndighedernes særlige notifikationer under artikel 7a, men den kan træffe beslutning i relation til almindelig regulering om, hvorvidt sådanne forpligtelser skal pålægges, opretholdes, ændres eller ophæves. Parlamentet har ret, der er indgået en aftale, og vi skal ikke komme tilbage til en sådan aftale ad bagdøren.

For det andet spørgsmålet om cookies. Som hr. Harbour var også Kommissionen overrasket over, at nogle medlemsstater åbenbart satte spørgsmålstejn ved den vedtagne tekst om cookies. Lad mig sige helt klart, at vi blev enige med Parlamentet, og at vi mener, at den endelige tekst er utvetydig. For det første skal brugerne have klare, detaljerede oplysninger, som skal danne grundlag for sekundære kunders samtykke. Sådan er det, og sådan skal det også anvendes i medlemsstaterne. Jeg kan ikke lide, at nogle, efter at altting er blevet aftalt, har lyst til at ændre på tingene og ikke holder sig 100 % til aftalerne, for i politik gælder princippet om, at aftaler skal holdes. Sådan ser jeg på det. Derfor er jeg meget stolt over de europæiske institutioner. Jeg synes, at det er lykkedes for dem at lave en god lov. Og det er lykkedes dem at holde balancen mellem udbydernes interesser, dvs. den økonomiske side af reglerne, og brugernes interesser, dvs. borgernes rettigheder, og det er netop denne balance, som Europa handler om – Europa handler om økonomi og

samfund. I denne tekst er det lykkedes os at samle de to. Tillykke til alle, som har været med til at gøre dette muligt.

Catherine Trautmann, ordfører. – (FR) Hr. formand! Først en varm tak til mine kolleger, der har deltaget i denne forhandling. De har sandelig gjort det klart, at det har været et farefuldt og vanskeligt arbejde, vi har skullet afslutte med denne telekompakke, som i sidste instans afhang af et ændringsforslag, som vi på forbilledlig vis har stemt om her i Parlamentet flere gange, men som Rådet ikke kunne tilslutte sig.

Som de øvrige mener jeg, at dette er grundlaget og ikke slutmålet. På dette punkt er vi ikke kommet igennem som med de andre. Kommissæren understreger også det samme om artikel 19 i sit svar. Jeg havde håbet, at vi var kommet meget længere med hensyn til at gennemføre en procedure for økonomisk voldgift i henseende til europæiske tilsynsmyndigheder, men vi kan naturligvis ikke opnå det hele på en gang.

Vi har forsøgt at være effektive, retfærdige og afbalancerede. Vi ønskede at vise, at internettet og det digitale samfund er styret af mobilitet, men at borgernes rettigheder aldrig må liggeres, foragtes eller ignoreres.

Det er første gang, at en tekst af denne art omfatter en sådan henvisning i den første artikel, hvilket gør det til et grundprincip og skaber sammenhæng mellem internettet og udøvelsen af rettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder. Vi mener, at dette gør vores indsats til noget ganske særligt, når vi lovgiver med Rådet og udarbejder udkast til tekster med Kommissionen.

Vi mener, at informationssamfundet skal være respektfuldt over for borgernes rettigheder og positivt rent økonomisk og socialt, således at det giver adgang til en ny kulturel sfære. Det er grunden til, at vi forventer, at markedet vil tillade, at dette sker, at brugernes rettigheder bliver fastslået og sikret, men at vi også får denne udvidede adgang og forbindelse for alle. Men det er også grunden til, at der nu forestår os et stort arbejde på områder som ophavsret, netneutralitet og radiofrekvenser. Det vil Europa-Parlamentet støtte.

Det har været en stor fornøjelse at arbejde sammen med mine kolleger, og jeg er utrolig glad for, at dette kompromis respekterer det afstemningsresultat, som vi så klart kom frem til.

Formanden. – Kære kolleger! De kan sikkert forestille Dem, hvor frustreret jeg er over ikke at kunne deltage i denne forhandling, så jeg vil simpelthen bruge min institutionelle rolle her til sidst til meget varmt at lykønske Catherine Trautmann, Pilar del Castillo Vera og Malcolm Harbour med deres arbejde, og til at takke Kommissionen og især kommissær Reding for deres fortræffelige samarbejde i hele denne meget vanskelige proces. Samtidig vil jeg sige, at det ville have været en fornøjelse af byde Rådet velkommen til denne vigtige forhandling, da Rådet måske bedre end os andre havde kunnet forklare de besynderlige breve om nogle af denne forhandlings juridiske aspekter, som vi har hørt om.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted kl. 12. på tirsdag den 24. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Ivo Belet (PPE), skriftlig. – (NL) Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på internetkompromisset (dvs. ændringsforslag 138). Den lovpakke, vi har lavet, yder maksimal sikkerhed for alle internetbrugere. Vi har sikret, at privatlivets fred beskyttes, og at den europæiske menneskerettighedskonvention anvendes, samt frem for alt at ingen fremover får afbrudt deres internetadgang, uden at et uvildigt organ først har gennemgået og truffet en afgørelse i deres sag. Det betyder helt konkret, at indgreb kun er tilladt i tilfælde af groft misbrug. Denne juridiske bestemmelse gælder både for myndigheder og internetudbydere selv. Alligevel sikrer denne europæiske lov fri adgang til internettet og bekræfter i praksis, at internettet er en ydelse af almen interesse, som ingen forbrugere kan afskæres fra uden gyldig grund (lige som ingen forbrugere kan nægtes adgang til gas, vand og el). At kompromisset er blevet enstemmigt godkendt i alle Parlamentets delegationer beviser, at det er en fantastisk aftale, som har sat forbrugernes rettigheder i centrum for den nye telekompakke.

Tiziano Motti (PPE), skriftlig. – (IT) Vi har grund til at være meget tilfredse med det resultat, vi i dag har opnået med telekompakken, da den styrker internetbrugernes rettigheder og fremmer konkurrencen mellem telefonselskaberne. De nye regler sikrer forbrugernes rettigheder, ubetinget adgangsret til internettet og beskyttelse af personoplysninger. Dette er et fortrinligt eksempel på, hvordan vores arbejde som lovgivere har indflydelse på borgernes dagligdag. For første gang i verden repræsenterer internettet udøvelsen af en ret og en grundlæggende frihed. Den kommer til at supplere, skal ses i forhold til og er i overensstemmelse med andre grundlæggende frihedsrettigheder, som er sikret i traktaten, såsom lighed mellem kønnene, respekt for seksuel orientering og religiøs overbevisning, beskyttelse af børns rettigheder og ytringsfrihed,

hvilket stemmer overens med beskyttelsen af den menneskelige værdighed. Enhver foranstaltning til at begrænse adgangen til internettet er nu kun mulig, hvis den er "nødvendig, passende og forholdsmæssig" i et demokratisk samfund. I dag har vi vist, at vi ønsker fuldstændig internetfrihed, at fremme et elektronisk civilsamfund, at fremme grundlæggende frihedsrettigheder og god praksis og at identificere og isolere alle dem, der forsøger at misbruge denne absolutte frihed, især pædofile og sexforbrydere.

Siiri Oviir (ALDE), skriftlig. – (ET) Det grundlæggende formål med ændringerne i rammedirektivet om elektroniske telekommunikationsnet og -tjenester er at styrke telefon- og internetbrugernes rettigheder og også at øge konkurrencen mellem telekommunikationsudbydere. Nu er elektronisk kommunikation omfattet af regler, der blev vedtaget for syv år siden. Siden da er der sket store forandringer på dette område. Som advokat mener jeg, at Parlamentet har overskredet de beføjelser, det har i henhold til traktaten, ved i sidste øjeblik at tilføje et forslag til ændringer, som kræver, at offentlige tilsynsinstitutioner skal fremme EU-borgernes interesser, således at der ikke kan indføres restriktioner for slutbrugers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder uden en forudgående afgørelse fra Domstolen. Det glæder mig, at der som resultat af drøftelserne i forligsudvalget er fundet en bedre måde at sikre, at teksten er korrekt rent juridisk, at alle brugere beskyttes, og at der udvises respekt for medlemsstaternes jurisdiktion. Beslutningen gør det muligt for os at godkende ændringerne i rammedirektivet om elektroniske telekommunikationsnet og -tjenester

Bernadette Vergnaud (S&D), skriftlig. – (FR) Det glæder mig at se, at dette langvarige, yderst kontroversielle arbejde er nået til sin afslutning. Det viser, hvor vigtig telekommunikationssektoren er, ikke kun som en økonomisk spiller, men også som et vitalt element i nutidens samfund. Vores borgere kommunikerer dagligt på tværs af grænserne, og vores mål er at sikre tjenester af kvalitet samtidig med, at brugernes grundlæggende rettigheder ikke overtrædes.

Jeg vil gerne lykønske fru Trautmann og forhandlingsgruppen med det kompromis, de har opnået, således at enhver sanktion mod brugere nu gøres betinget af en forudgående kontradiktorisk procedure. Kommissionen ønskede at sikre netneutralitet og bekæmpe operatørernes konkurrencehæmmende, diskriminerende praksis.

Denne aftale kommer til at betyde, at forbrugerne kan drage fordel af mange positive udviklinger, som undertiden var resultatet af barske forhandlinger. Især vil jeg understrege den sikrede adgang til og placering af opkald til alarmnummeret (112), bedre adgang for handicappede, mere information om kontrakter og fakturering, advarsler i tilfælde af ualmindelig stort forbrug, indførelse af maksimumfrister i forbindelse med overførsel af en forbrugers telefonnummer og information i tilfælde af sikkerhedsbrud i relation til personoplysninger.

18. Fortrolighed vedrørende Europols informationer – Europols forbindelser med partnere – Tredjelande og organisationer, hvormed Europol skal indgå aftaler – Europols analysedatabase – Oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt net (EUCPN) – Akkreditering af kriminaltekniske laboratoriers aktiviteter (forhandling)

Formanden. – Næste punkt er forhandlingen under ét om følgende betænkninger:

– betænkning (A7-0065/2009) af Kirkhope for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om udkast til Rådets afgørelse om vedtagelse af bestemmelser om fortrolighed vedrørende Europols informationer (11943/2009 – C7-0105/2009 – 2009/0807(CNS))

– betænkning (A7-0064/2009) af in 't Veld for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om udkast til Rådets afgørelse om vedtagelse af gennemførelsesbestemmelserne vedrørende Europols forbindelser med partnere, herunder udveksling af personoplysninger og klassificerede informationer (11944/2009 – C7-0106/2009 – 2009/0808(CNS))

– betænkning (A7-0069/2009) af Albrecht for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om udkast til Rådets afgørelse om fastsættelse af listen over de tredjelande og organisationer, hvormed Europol skal indgå aftaler (11946/2009 – C7-0107/2009 – 2009/0809(CNS))

– betænkning (A7-0068/2009) af Kirkhope for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om udkast til Rådets afgørelse om vedtagelse af gennemførelsesbestemmelser for Europols analysedatabase (11947/2009 – C7-0108/2009 – 2009/0810(CNS))

– betænkning (A7-0072/2009) af Alfano om initiativ fra Kongeriget Belgien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Republikken Ungarn, Kongeriget Nederlandene, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland, Kongeriget Sverige og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland med henblik på vedtagelse af Rådets afgørelse om oprettelse af et europæisk kriminalpræventivt net (EUCPN) og om ophævelse af afgørelse 2001/427/RIA (11421/2009 – C7-0109/2009 – 2009/0812(CNS)), og

– betænkning (A7-0071/2009) af Kirkhope for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om Kongeriget Sveriges og Kongeriget Spaniens initiativ med henblik på vedtagelse af en rådeafgørelse om akkreditering af kriminaltekniske laboratoriers aktiviteter (11419/2009 – C7-0100/2009 – 2009/0806(CNS)).

James Nicholson, *stedfortræder for ordføreren*. – (EN) Hr. formand! For en gangs skyld var det den rette timing! Jeg vil først benytte lejligheden til at undskylde på vegne af min nye kollega, Timothy Kirkhope, som ikke kunne være til stede i dag. Nu vil jeg oplæse alle hans kloge ord, som han har nedfældet på dette stykke papir. Jeg oplæser hans holdninger, som om det er mig selv, der er ordføreren. Han er ordfører for de to betænkninger fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender.

Først vil jeg koncentrere mig om Timothy's betænkning om udkastet til Rådets afgørelse om vedtagelse af bestemmelser om fortrolighed vedrørende Europols informationer. Ifølge disse bestemmelser vil der blive anvendt sikkerhedsforanstaltninger på al information, der behandles af eller gennem Europol, det vil med andre ord sige en fælles standard for beskyttelse af information, der passerer gennem kommunikationskanaler mellem Europol og medlemsstaternes nationale enheder.

Sammen med sine medordførere for Europopakken har de gennemlevet en frustrerende tid med forhandlinger om tidsrammen og lovligheden af udkastene til Rådets afgørelser.

Efter at præsident Klaus havde underskrevet Lissabontraktaten, og den derved blev til virkelighed, er forhandlingerne med Rådet og Kommissionen blevet overflødige. Denne betænkning og de øvrige kollegers betænkninger indeholder derfor en opfordring til at forkaste Rådets tekst.

Han ønsker at gøre det klart, at han tilslutter sig formålet med Rådets afgørelse, da vi ønsker en bedre informationsudveksling og erkender de fordele, som Europol giver medlemsstaterne med hensyn til håndhævelse af loven og bekæmpelse af kriminalitet.

Vi ønsker, at Europol beholder et begrænset mandat, så det kan fungere så effektivt som muligt. Vi er også nødt til at erkende, at suveræne stater har en funktion at udfylde, for så vidt som de styrer deres nationale politistyrker og sikkerhedstjenester. Med forbehold af den generelle støtte fra Den Europæiske Politienhed følger ordføreren og hans medordførere i LIBE-udvalget, at der med Lissabontraktatens ikrafttræden og dens følger for politisamarbejdet ikke bør ændres i foranstaltningerne til gennemførelse af Europolaftagelsen, før de kan vedtages inden for de nye lovgivningsmæssige rammer i Lissabontraktaten.

Derfor opfordrer vi Rådet til at trække forslaget tilbage som anført i betænkningen og anmoder Kommissionen eller Rådet om at fremsætte en erklæring i plenarforsamlingen om et forslag til en ny Europolaftagelse, som skal fremsendes senest seks måneder efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

Og nu til den anden betænkning om initiativet fra Kongeriget Sverige og Kongeriget Spaniens initiativ med henblik på vedtagelse af en rådeafgørelse om akkreditering af kriminaltekniske laboratoriers aktiviteter. Dette initiativ fra Sverige og Spanien har til formål at sikre, at laboratoriers aktiviteter akkrediteres af et akkrediteringsorgan for at bekæmpe kriminalitet gennem et tættere samarbejde mellem de retshåndhævende myndigheder i medlemsstaterne. I de seneste par år har informationsudveksling inden for rets- og retshåndhævelsessamarbejdet fået høj prioritet i EU og medlemsstaterne for at udnytte potentialet for forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet.

Formålet med dette udkast til rammeafgørelse er at sikre, at resultaterne af laboratorieaktiviteter i én medlemsstat anerkendes som svarende til laboratorieaktiviteter fra andre medlemsstater, således at mistænkte får retssikkerhed, og det retlige samarbejde forbedres i sager, hvor beviser fra én medlemsstat bruges i en sag i en anden medlemsstat.

Dette formål kan nås ved, at laboratorieaktiviteter akkrediteres af et akkrediteringsorgan, så det overholder internationale normer. Rammeafgørelsen skal finde anvendelse på laboratorieaktiviteter i relation til dna og fingeraftryk, og hver medlemsstat skal anerkende resultaterne af akkrediterede laboratorieaktiviteter udført i en anden medlemsstat på lige fod med resultaterne fra de nationale akkrediterede laboratoriers aktiviteter.

Det vil naturligvis altid være den enkelte retsmyndigheds ansvar at vurdere beviser, uanset om de stammer fra laboratorier eller ikke, i overensstemmelse med den nationale lovgivning.

Også her vil jeg gerne understrege, at vi støtter formålet med Rådets rammeafgørelse. Men også her er der problemer med hensyn til initiativets retsgrundlag efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Betænkningen indeholde derfor en opfordring til at forkaste Kongeriget Sveriges og Kongeriget Spaniens initiativ. Den juridiske situation i henseende til LIBE-betænkninger er uklar i lyset af ratificeringen af Lissabontraktaten. Betænkningen fremlægges på et senere tidspunkt, når retsgrundlaget er klart. Vi mener, at det derved bliver muligt at drøfte dette vigtige spørgsmål mere indgående, da den er udarbejdet under et kraftigt tidspres, og Parlamentet ikke har haft den ønskede tid til at behandle et så vigtigt spørgsmål.

FORSÆDE: Pál SCHMITT

Næstformand

Sophia in 't Veld, ordfører. – (EN) Hr. formand! Jeg vil fatte mig i korthed for at opveje hr. Nicholsons indlæg, så vi ikke går over tiden.

Hvis jeg regner rigtigt, træder Lissabontraktaten i kraft om syv dage og fem timer. Derfor må jeg sige, at Rådets hastværk med at få vedtaget en hel række afgørelser er temmelig pinlig. Jeg synes også, det er pinligt, at der er en tom stol her, hvor jeg havde håbet at se Rådet, så vi rent faktisk kunne have haft en meningsudveksling.

Grundlæggende tilslutter jeg mig den foregående talers forslag. Vi støtter naturligvis udviklingen af Europol. Vi ønsker et stærkt Europol. Vi ønsker et Europol, der kan operere og bekæmpe kriminalitet, men vi ønsker også et Europol, der er omfattet af demokratisk kontrol. Derfor tilslutter jeg mig den foregående talers forslag om at bede Rådet trække forslagene om Europol tilbage og fremlægge et nyt forslag om senest seks måneder, helst før, under Lissabontraktaten.

Med hensyn til det specifikke emne, som jeg er ordfører for, dvs. Europol og overførsel af personoplysninger og fortrolige dokumenter til tredjepart, vil jeg gerne høre fra Rådet – som ikke er til stede – hvordan det har det med Europa-Parlamentets Juridiske Tjenestes analyse, der viser, at der er valgt et forkert retsgrundlag for dette bestemte forslag. Jeg ved ikke, hvem der vil svare på Rådets vegne, men det kan måske komme tilbage og sende en eller anden, som kan give os et svar.

Jan Philipp Albrecht, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg er enig med de forrige taler, da jeg synes, at det kun ville være fornuftigt af Rådet at fremlægge sine forslag vedrørende Europol for Europa-Parlamentet en gang til, denne gang på grundlag af Lissabontraktaten.

Det er ret og rimeligt, at det retlige samarbejde og politisamarbejdet i Europa drøftes af og besluttet sammen med Europa-Parlamentet. Kun på den måde kan Europolis arbejde få tilstrækkelig legitimitet. Europa-Parlamentets fælles og afgørende afvisning af de bestemmelser, som Rådet har foreslået vedrørende Europolis arbejde, er et klart signal om, at ændringsforslagene til retsgrundlaget skal anvendes nu.

Og det er der al mulig grund til. Alt for længe har gennemførelsen af Europas sikkerhedspolitik været forbeholdt den udøvende magt bag lukkede døre. Ikke mindst i forbindelse med de terrorismebekæmpende foranstaltninger, der blev truffet efter attentaterne den 11. september 2001, hvor der blev godkendt en sand flod af sikkerhedslovgivning, hvis nødvendighed, effektivitet og hensigtsmæssig i mange tilfælde ikke blev grundigt vurderet eller endog diskuteret. EU's tredje søjle er rent politisk meget fjern, hvilket har gjort det muligt for regeringerne at indføre yderst kontroversielle restriktioner for borgernes grundlæggende rettigheder.

Det har skabt en meget farlig ubalance på især et område. Selvom der nu er et tættere samarbejde mellem sikkerhedstjenesterne i hele verden, findes der ikke nogen international konsensus om minimumsstandards i relation til grundlæggende rettigheder og retlig beskyttelse. Denne kløft mellem staternes magt og borgernes rettigheder bliver bredere og bredere, især i henseende til udveksling af personoplysninger mellem EU og tredjelande. Europæiske sikkerhedsagenturer som Europol, Eurojust og Frontex og også informationssystemer som Schengen, Eurodac eller told- og visumdatabase bruges til at lagre et stigende antal personoplysninger, og det går hurtigere og hurtigere med at forbinde og analysere disse oplysninger til forskellige formål. Selv i Europa bliver det mindre klart, hvem der har lov til at indsamle, besidde, analysere eller videreformidle hvilke data og på hvilke betingelser. Spørgsmålet om retlig beskyttelse bliver ofte kørt ud på et sidespor på baggrund af de principper, der styrer det nuværende system.

Men hvad ville der ske, hvis alle disse oplysninger kun blev videregivet til tredjelande? Vi taler ikke kun om lande som Norge eller Schweiz, men også USA, Rusland, ja, selv Marokko eller Kina. Gad vide, hvem der ville garantere, at disse oplysninger blev beskyttet mod misbrug og vilkårlige handlinger fra statslig side i samme omfang, som det indtil nu har været tilfældet. Parlamentet har faktisk både ret og pligt til at udnytte det retsgrundlag, vi har fået med traktaten, til at iværksætte en proces for, at de europæiske borgeres rettigheder beskyttes betingelsesløst, herunder i forbindelse med internationalt samarbejde om bekæmpelse af kriminalitet og terrorisme. Der skal indføres fælles minimumsstandarder, især i henseende beskyttelse af personoplysninger, før vi, dvs. EU, underskriver flere aftaler om udveksling af oplysninger med tredjelande.

Det gælder oplysninger fra Europol, SWIFT-bankoplysninger og data om flypassagerer, som udveksles med de amerikanske myndigheder. Klare normer for databeskyttelse, en detaljeret proportionalitetsvurdering og effektiv retlig beskyttelse af borgerne er hovedkrav for enhver fremtidig foranstaltning.

Det glæder mig, at det er lykkedes for os at opnå denne grad af konsensus om lovgivningen om Europol på tværs af det politiske spektrum, og jeg ser det som et godt tegn på den kommende diskussion om den omfattende beskyttelse af de grundlæggende rettigheder i Europa. Det er jo netop det, EU's borgere forventer af os.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, *ordfører*. – (ES) Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen! Europol-pakken består af fire udkast til beslutninger, der sigter mod at gennemføre Rådets beslutning af 6. april 2009.

Først vil jeg lige som mine kolleger bede om at få Rådets forslag trukket tilbage. Vi ønsker et Parlament, der er meget mere synligt, og en Lissabontraktat, som gør det muligt at vedtage beslutninger vedrørende Europol-pakken. Vi ønsker at have et Parlament og et Råd, der står på lige fod og har samme vægt.

For at sikre, at grundene til, at jeg forkaster forslaget, bliver ordentligt forstået, vil jeg sige et par ord om emnet for min betænkning. En af Europol's vigtigste opgaver er at indsamle, lagre, behandle, analysere og udveksle information og data. For at det kan udføre denne vigtige opgave skal de kompetente myndigheder i medlemsstaterne indsende omfattende, ajourførte, nøjagtige oplysninger til Europol. Det er den eneste måde, at Europol kan udnytte sin analysekapacitet fuldt ud på.

Udkastet til Rådets beslutning har et begrænset anvendelsesområde som fastlagt i artikel 2, nemlig at behandle data med henblik på analyse i overensstemmelse med mandatet i beslutningens artikel 14, stk. 1. Europol arbejder med 19 typer arbejdsfiler med henblik på dette analysearbejde. Hver arbejdsfil er en separat database, og alle er knyttet til en bestemt type kriminel aktivitet. Hver database er derfor tæt forbundet med den specifikke type operationel støtte, som Europol kan tilbyde i overensstemmelse med sine beføjelser.

Arbejdsfilerne er det eneste legale værktøj på europæisk plan til at lagre, behandle og analysere information, uanset om det er information fra marken eller efterforskning, herunder personoplysninger.

Forslaget omfatter også regler og generelle principper for både tekniske foranstaltninger og for brugen af dem. Nødvendigheden af at indsamle og behandle information betyder, at vi skal have et retligt instrument, som sikrer fuldstændig overholdelse af de grundlæggende rettigheder. Jeg vil gerne påpege, at det betyder fuldstændig overholdelse af de europæiske borgeres grundlæggende rettigheder. Samtidig skal et sådant instrument sikre, at Europol kan udføre alle de opgaver, det har fået pålagt. Her vil jeg som fru in 't Veld sætte spørgsmålstegn ved, om det retsgrundlag, som Europol forventes at handle ud fra, er det rette.

Her må Europa-Parlamentet i sin egenskab af borgernes repræsentant spille sin umistelige rolle til fulde. Obligatorisk kontrol fra Parlamentets side er en umistelig funktion. Derfor er det vigtigt, at Parlamentet i lyset af Lissabontraktatens snarlige ikrafttræden deltager i den lovgivningsmæssige proces på lige fod med Rådet. Uanset hvor presserende en sag er, er det vigtigste at forsvare europæernes borgerlige rettigheder og sikkerhed.

Derfor opfordrer jeg indtrængende mine kolleger til sammen med mig at forkaste de foreslåede instrumenter uden samtidig at mindske vores støtte til Europol, som vi bestemt støtter, indtil Rådet tillader Parlamentet at indgå i beslutningsprocessen. Jeg foreslår også, at vi beder Kommissionen og Rådet om at trække forslaget tilbage og fremsætte et nyt, der overholder kompetencerne i Lissabontraktaten.

Når jeg næste gang får ordet, vil jeg gøre mere overbevisende og tydeligere rede for min holdning. Det er alt lige nu.

Sonia Alfano, *ordfører*. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil tale om det europæiske kriminalpræventive net.

Dette net blev etableret i 2001 ved Rådets afgørelse 2001/427/JHA. Formålet var at lette samarbejde og udveksling af oplysninger og erfaringer på nationalt og europæisk plan, at indhente og analysere relevante oplysninger med henblik på især udveksling af bedste praksis, at tilrettelægge konferencer, seminarer, møder og andre aktiviteter for at lette udveksling af erfaringer og eksempler på bedste praksis samt stille sagkundskab til rådighed for Rådet og Kommissionen vedrørende kriminalitetsforebyggelse.

Ifølge afgørelsen skulle strukturen baseres på kontaktpunkter, som udpeges af Kommissionen og medlemsstaterne. Disse kontaktpunkter skulle omfatte mindst én repræsentant fra de nationale myndigheder, mens de andre udpegede kontaktpunkter kunne være forskere eller universitetsfolk, der er specialiserede inden for dette område. Under alle omstændigheder skulle medlemsstaterne inddrage forskere, universitetsfolk, ngo'er og civilsamfundet. Selv Europol og Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug blev inddraget i arbejdet i deres egenskab af sagkyndige organer.

I 2005 gennemgik netværket sin første interne strukturreform. Det medførte bl.a., at der blev nedsat to stående udvalg, et for arbejdsprogrammet og et for forskning, mens administrationen af webstedet blev overført fra Europa-Kommissionen til Det Forenede Kongerige, som stadig er ansvarlig for at opdatere det.

I 2007 blev der gennemført endnu en ændring, bl.a. på baggrund af en erkendelse af, at det var nødvendigt at styrke sekretariatet og håndtere problemet med ressourcer til de stående udvalg og de nationale repræsentanter.

I marts 2009 offentliggjordes en ekstern evaluering af netværkets funktion. Her lå fokus på vigtigheden af de målsætninger, som dannede grundlag for netværket, men samtidig blev der gjort rede for de organisatoriske fejlgreb, som havde hindret opfyldelsen af de vigtige målsætninger, som vi talte om før.

De problemer, som således blev belyst, og som førte til et reelt sammenbrud af netværket, omfattede mangel på ressourcer, et ineffektivt sekretariat, manglende engagement fra de nationale repræsentanters side og et meget dårligt arbejdsprogram.

Evalueringen omhandlede også muligheden af at opløse netværket. Følgelig nedsatte netværket en arbejdsgruppe, som skulle se på henstillingerne fra marts 2009 og konkluderede, at der var behov for visse ændringer i akten om oprettelse af netværket. Navnlig foreslog man, at der skulle være et eksternt sekretariat, som skulle finansieres via midler fra fællesskabsprogrammer.

Selvom nogle medlemsstater havde genoplivet tanken om at opløse netværket, foreslog andre, at det skulle omlægges. Det svenske formandskab for Det Europæiske Råd tilsluttede sig dette forslag og det endda i så høj grad, at det blev en prioritering under dette formandskab. Her er jeg nødt til at sige, at jeg synes, det er utrolig pinligt med disse tomme stole, da det jo er det svenske formandskab selv, som har stillet forslagene.

Ifølge forslaget skal netværket bestå af et sekretariat, kontaktpunkter, som udpeges af hver medlemsstat, og en bestyrelse. Bestyrelsen skal bestå af nationale repræsentanter udpeget af medlemsstaterne og have en formand med ansvar for et forretningsudvalg.

Jeg tror også, at der hersker en vis forvirring mellem begreberne kontaktpunkter og nationale repræsentanter. Civilsamfundet, den akademiske verden, folk med erfaring og også eksperter er fuldstændig udelukket fra netværket. Det er meget alvorligt. De strukturelle forbindelser mellem netværket og de andre fællesskabsinstitutioner og -organer, der er beskæftiget med kriminalitet og forebyggelse af kriminalitet, er helt afskåret fra at deltage.

Afgørelsen indeholder ikke noget om nogen som helst form for samarbejde med Europa-Parlamentet, og kravet om kendskab til sprog er udeladt, selvom dette krav allerede er blevet fremsat.

I min egenskab af ordfører mener jeg, at dette forslag er ganske ineffektivt og af flere grunde ikke kan bruges til at forebygge kriminalitet. For det første har det ikke kunnet opfylde de målsætninger, som det skulle, for det andet har der ikke været noget samarbejde mellem Kommissionen, Rådet og medlemsstaterne, og det svarer efter min mening til en slags sabotage af selve netværket.

Forebyggelse af kriminalitet kan ikke reduceres til et spørgsmål om bedste praksis. Desværre har vi været vidner til noget, der næsten kan kaldes en slags turisme for embedsmænd, som har besøgt forskellige lande og ofte ikke en gang kunnet tale sammen, fordi der ikke var tolke. Civilsamfundet og ngo'er har ikke været med, og der er ikke udarbejdet materiale om forebyggelse i form af f.eks. bøger, og det betyder alt sammen,

at dette netværk er ganske ineffektivt. For at få det til at virke, tror jeg, at vi skal styrke dets beføjelser og også inddrage bekæmpelse af kriminalitet og forebyggelse af organiseret kriminalitet.

Derfor foreslår jeg, at vi forkaster dette forslag, som kun kunne have været accepteret, hvis Rådet havde fremlagt et virkelig ambitiøst forslag. Det er desværre ikke sket.

Jacques Barrot, *næstformand i Kommissionen*. – (FR) Hr. formand! Jeg har med stor interesse lyttet til indlæggene fra hr. Nicholson, fru in 't Veld, hr. Albrecht og fru Alfano. I denne debat har vi haft problemer af både proceduremæssig og indholdsmæssig art.

Vedrørende de proceduremæssige spørgsmål forstår jeg fuldt ud Parlamentets holdning. Lissabontraktaten træder i kraft om ganske kort tid. Derfor forstår jeg helt de spørgsmål, som nogle af Rådets beslutninger og afgørelser rejser i Parlamentet. Det er også rigtigt, at Kommissionen til dels beklager situationen. Alligevel vil jeg gerne kaste lidt lys over disse tre sager for at skabe klarhed for Parlamentet.

Som det vil være Dem bekendt, vil Europol – med en rådsafgørelse, som træder i stedet for den mellemstatslige konvention – blive omfattet af nye lovgivningsmæssige rammer og bliver et europæisk agentur den 1. januar 2010. Rådets vedtagelse af denne afgørelse var resultatet af langvarige forhandlinger, og forberedelserne til dens gennemførelse er nu undervejs.

Jeg har fuld forståelse for Parlamentets bekymringer, og også jeg glæder mig over, at de nye institutionelle rammer er på plads, da det vil bane vejen for større demokratisk kontrol over Europol. Vi bør tage ved lære af den oprindelige gennemførelse af Rådets eksisterende afgørelse, så vi kan få et solidt fundament for fremtidig lovgivning. Til den ende vil det være godt at inddrage Parlamentet og andre interesserede parter i udformningen af fremtidige forordninger om Europol, især i henseende til vilkårene for Parlamentets og de nationale parlamenters kontrol med Europols aktiviteter.

Alligevel er jeg ked af, at Parlamentet har forkastet udkastene til Rådets afgørelser. Det drejer sig om gennemførelsesbestemmelser for vigtige aspekter af Europols arbejde, uden hvilke Europol ikke kan operere.

Nu kommer jeg til spørgsmålet om kriminaltekniske laboratorier. Også her forstår jeg, at Parlamentet ønsker et andet grundlag for denne rammeafgørelse om akkreditering af kriminaltekniske laboratoriers aktiviteter. Kommissionen er positivt indstillet over for at bruge akkreditering, fordi det tilskynder laboratorierne til at levere et arbejde af højere kvalitet, især når det drejer sig om følsomme teknikker som fingeraftryk og DNA-prøver. Strengere akkreditering af disse laboratorier vil øge offentlighedens tillid.

Igen vil jeg understrege, at jeg er klar over problemerne med retsgrundlaget. Lige som Parlamentet mener Kommissionen, at rammeafgørelsen, der jo henviser til ydelser under artikel 50 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, derfor også skal have artikel 50 som retsgrundlag. Vi i Kommissionen har udarbejdet en erklæring, som er med i referatet af Rådets (RIA) møde den 23. oktober 2009. Her forbeholder Kommissionen sig ret til at træffe de foranstaltninger, som den finder hensigtsmæssige for fremtiden.

Jeg vil gerne tilføje, at Kommissionen i overensstemmelse med finansforordningernes bestemmelser er rede til at yde finansiel støtte til aktiviteter i medlemsstater, der muliggør akkreditering af videnskabelige politilaboratorier. Endelig er Kommissionen parat til at evaluere gennemførelsen og anvendelsen af dette instrument inden 1. juli 2018, som fastlagt i artikel 7, stk. 4, (ny).

Vedrørende denne akkreditering mener jeg også, selvom jeg forstår Parlamentets holdning, at den hovedsagelig går i den rigtige retning og respekterer alle de holdninger, der er kommet til udtryk her.

Nu kommer jeg til det europæiske kriminalpræventive net. Vi mener naturligvis, at kriminalitet skal forebygges. Tvangsforanstaltninger er ikke nok til at reducere kriminalitet og organiseret kriminalitet. Forebyggelse er af afgørende betydning, uanset om det sker på lokalt eller grænseoverskridende niveau. I de forslag, jeg for nylig har stillet vedrørende menneskehandel og børnepornografi, har jeg for øvrigt også medtaget forebyggende foranstaltninger.

Fru Alfano, De har netop påpeget svaghederne i netværket. Jeg er klar over, at konklusionen på en vurdering for nylig var, at der er et meget stort og reelt behov for europæisk samarbejde om bekæmpelse af organiseret kriminalitet, og jeg ved også godt, at offentlige organer, organisationer og den private sektor ønsker en tværfaglig tilgang baseret på udveksling af erfaringer, metoder og instrumenter i Europa.

Det europæiske kriminalpræventive net er bestemt stødt på strategiske, politiske og organisatoriske problemer. Det ved Kommissionen godt. På kort sigt har vi øget den finansielle støtte til nettets sekretariat.

I Stockholm-programmet har vi prioriteret politisamarbejde og behovet for at kunne forvalte dette på EU-plan i overensstemmelse med Lissabontraktaten. Det er rigtigt, at dette net kan udføre en række af de opgaver, De har nævnt, og kan påtage sig opgaver som de interessante eksempler, De har foreslået.

Vi kan også forvente at se fælles projekter mellem social- og uddannelsesinstitutioner, skoler, videregående uddannelser og kurser på universitetsniveau. Vi står tydeligvis ved starten af en ny, stor politik for kriminalprævention.

Det er klart, at civilsamfundets og Parlamentets rolle skal styrkes. Fremover henhører politisamarbejde under den fælles beslutningsprocedure. Derfor mener jeg, at vi kan samarbejde så tæt som muligt inden for rammerne af det nye retsgrundlag. Dette er til fordel for alle borgere, der beskæftiger sig med sikkerhedsanliggender i deres dagligdag.

Vi er naturligvis kede af visse aspekter af denne forhandling, som vedrører både procedure og indhold. Jeg mener dog, at vi kan gøre tingene meget bedre fremover, efter at Lissabontraktaten er trådt i kraft og i overensstemmelse med Stockholm-programmet. Parlamentet kan fuldt ud spille sin rolle i denne nye strategi mod organiseret kriminalitet, ja, alle former for kriminalitet.

Wim van de Camp, for PPE-Gruppen. – (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Barrot, næstformand i Kommissionen, for hans svar til os og for de holdninger til de forskellige spørgsmål, som han har fremlagt.

Retligt samarbejde i EU er et yderst vigtigt emne. Når vi taler om borgernes Europa, taler vi især om retligt samarbejde. Bekæmpelse af kriminalitet er vores højeste prioritering, primært fordi kriminalitet i stigende grad sker på tværs af grænserne. Omfattende, grænseoverskridende kriminalitet er ofte det store emne, og i sammenligning med det forekommer national kriminalitet bare som småtyveri.

Gruppen for Det Europæiske Folkeparti er stor tilhænger af ikke blot Europol, men også af at give Eurodac et stærkt udgangspunkt. Her tænker jeg på rammerne for de kriminaltekniske laboratorier.

Et vigtigt element i bekæmpelsen af organiseret kriminalitet er det demokratiske tilsyn med dem, der bekæmper kriminalitet. Det vil jeg bestemt ikke bestride, men jeg vil bede Dem også tænke på ofrets position og blive ved med det, når vi i de kommende måneder skal drøfte forslagene. Bekæmpelse af kriminalitet omfatter ofte overvejelser om de mistænkte rettigheder, og det med rette, for en mistænks ret til privatlivets fred og den pågældendes situation i en straffesag er meget vigtig. Men i løbet af de næste par år synes jeg, vi skal fokusere mere på ofrets situation. Grundlæggende rettigheder er ikke absolutte, de skal altid udøves i en bestemt sammenhæng. Men som det hedder i den nederlandske forfatning: "betinget af hensyn til lovgivningen". Det gælder både for mistænkte og ofre.

Jeg forstår godt og tilslutter mig også, at Parlamentet indtil videre er nødt til at sige: "Klap lige hesten!", når vi taler om disse fire sager. Lad os vente til 1. december, hvor vi ser de nye forslag, og så skal vi foretage en realitetsbehandling, hvilket kræver reel inddragelse af Europa-Parlamentet.

Ramón Jáuregui Atondo, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Vi har et problem, for hele Parlamentet beder Kommissionen ændre lovpakken om disse forhold, og hr. Barrot har på sin vante charmerende facon sagt til os, at sagen har været til behandling rigtig længe, at den er blevet indgående drøftet, og at den træder i kraft 1. januar. Sådan er virkeligheden – vi har et problem.

Jeg kan nu sige til hr. Barrot, at han bør sige til sin efterfølger, for jeg ved godt, at han ikke kan give os et svar i denne sag, at når hun deltager i Parlamentets møder, vil vi spørge hende, om hun har til hensigt at udarbejde en lovpakke om dette spørgsmål, for det er, hvad hele Parlamentet beder om, ikke bare overivrige bestræbelser på at få indført lovgivning.

Parlamentet siger ikke, at vi ønsker at blive inddraget – vi skal inddrages. Vi skal inddrages, fordi vi får denne lovgivende beføjelse om et par dage, og fordi det nu ikke længere er et spørgsmål om parlamentskontrol, men snarere om, at vi ønsker at stille flere forslag. I mange af de direktiver og beslutninger, som vi drøfter, er der huller, mangler og stor retlig usikkerhed. Vi ønsker at ændre disse bestemmelser.

Jeg synes, det er godt, at Europol arbejder med dem. Jeg forstår, at Europol allerede arbejder med dem, og det skal fortsætte på den måde, synes jeg, for jeg ønsker, at Europol skal bevæge sig fremad. Jeg ønsker også, at De respekterer Parlamentets ret til at sige, hvad det mener om disse bestemmelser, for det er et led i vores lovgivende funktion, og det ønsker vi at gøre.

Derfor siger jeg, at når den næste kommissær mødes med os, vil vi spørge hende, om hun er rede til at udarbejde lovgivningsforslag om denne sag, så Parlamentet kan lovgive. Det var, hvad jeg havde at sige.

Nathalie Griesbeck, for ALDE-Gruppen. – (FR) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg skal fatte mig i korthed. Min bemærkning vedrører først indholdet og dernæst proceduren, og jeg vil gentage noget af det, som alle de politiske grupper allerede har udtrykt så godt.

Det er vigtigt for os alle i EU at skabe et område med sikkerhed, retfærdighed og frihed, og det bliver et eksempel på den europæiske demokratiske model, som vi er i færd med at opbygge. Mange af os mener, at Europol er et instrument, der kan tilpasses. Men for os alle er det vigtigt, at denne samling af ressourcer, især menneskelige ressourcer, men også tekniske ressourcer til at bekæmpe organiseret kriminalitet og alle former for ulovlig handel, bliver kontrolleret med den størst mulige grad af retlig sikkerhed, for det handler om selve kernen i vores beføjelser, nemlig de europæiske borgeres rettigheder og frihed.

Vedrørende proceduren vil jeg med fare for at lyde som en gentagelse på vegne af Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa forsikre kommissæren om, at alt arbejdet ikke er spildt. Men vores borgere ville misforstå og fejlfortolke det hele, hvis vi efter at have ventet så længe på at få oprettet institutionerne i relation til Lissabontraktaten ikke havde tålmodighed nok til at vente et par timer eller endog dage mere på at kunne udøve vores lovgivende magt, som vi sætter så stor pris på.

For en gangs skyld er det vigtigt, at vi venter et par uger, indtil vi har en tekst, der respekterer vores procedurerammer, og som fru in 't Veld er jeg ked af, at Rådet ikke er til stede, for dette er primært en sag for Rådet. På mit eget udvalgs vegne mener jeg derfor, at vi skal have et nyt lovgivningsforslag.

Raül Romeva i Rueda, for Verts/ALE-Gruppen. – (FR) Hr. formand! For at fortsætte i samme tråd vil jeg tage ordet i min egenskab af koordinator for Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance om nogle spørgsmål vedrørende frihed, for det er netop det, jeg vil sige noget om.

Det ville være uforståeligt, hvis vi får chancen for at deltage i dette lovgivningsarbejde og så ikke gør det. Det er vi alle enige om. Under alle omstændigheder skal vi vente og se, hvordan det udvikler sig, men det ville helt klart være et problem, hvis vi ikke kunne deltage, hvilket er, hvad vi i fuld lovlighed kræver.

Jeg vil også nævne et andet punkt vedrørende betænkningen om kriminaltekniske laboratorier – for det er et emne, som jeg har fulgt – og sige så klart som muligt, at vi også meget omhyggeligt skal forholde os til spørgsmålet om decentralisering, når vi diskuterer behovet for koordination. Lad os ikke glemme, at der i nogle medlemsstater ikke findes et enkelt center for kriminaltekniske studier, men flere forskellige, på grund af områdernes karakter og de eksisterende politi- og retssystemer. Det er tilfældet i Spanien. Det er vigtigt at holde sig dette for øje, for hvis vi skal kunne gennemføre en vellykket koordination, må vi huske på, at vi ikke blot taler om koordination mellem medlemsstater, men også mellem regioner med forskellige vilkår, som måske ikke er de samme på nationalt plan.

Marie-Christine Vergiat, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gentage, hvad flere af mine kolleger allerede har sagt.

Før Lissabontraktatens ikrafttræden er Europa-Parlamentet i henhold til hasteproceduren blevet bedt om at behandle fire tekster om Europol og beskyttelse af fortrolige data fra Europol, bl.a. til tredjelande. Vi i Parlamentet fordømmer enstemmigt den måde, vi er blevet bedt om at behandle disse tekster på, da de vedrører spørgsmål, som helt sikkert vil blive omfattet af den fælles beslutningsprocedure efter Lissabontraktatens ikrafttræden.

Mange af os mener, at borgerne har ret til sikkerhed, og at bekæmpelse af terrorisme skal have førsteprioritet. Der skal gøres alt for at sikre, at borgerne ikke lever i konstant frygt for at blive ofre for terrorangreb. Derfor er det vigtigt at gøre alt, hvad vi kan for at styrke politisamarbejdet, men det må ikke ske for enhver pris og især ikke på bekostning af den grundlæggende ret til privatlivets fred, fri bevægelighed og ytringsfrihed.

Forebyggelse af kriminalitet bør ikke kun være ensbetydende med flere tvangsforanstaltninger. Det er et privilegium for vores demokratier at beskytte vores frihed til enhver tid og ikke underminere den, medmindre det er absolut nødvendigt. Derfor skal politisamarbejdet ske inden for nogle specifikke retlige rammer, der sikrer fortrolighed for oplysninger, der videregives, og den korrekte balance mellem information og de nævnte sikkerhedsformål.

GUE/NGL-Gruppen opfordrer derfor sammen med de øvrige grupper Rådet og Kommissionen til at trække disse forslag tilbage. Jeg beklager desuden også, at Rådet ikke er til stede her i aften.

Gerard Batten, for EFD-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Disse betænkninger fastlægger reglerne for, hvordan Europol indsamler og udveksler de mest følsomme oplysninger om EU's borgere mellem EU's medlemsstater og også tredjelande.

Her tales der om videregivelse af oplysninger, uden at der forud er indhentet bemyndigelse hertil, men som ikke er uhensigtsmæssig, skadelig eller skadevoldende for Europol's vitale interesser. Der står ikke noget om beskyttelse af ulykkelige, uskyldige borgere, som er blevet indfanget i det mareridt, en Europol-efterforskning er.

Man kan indsamle de mest personlige oplysninger, også om seksuelle præferencer og bankkonti. Disse oplysninger kan endog videregives til tredjelande, herunder lande med enestående demokratiske skudsmål såsom Albanien, Peru og Den Russiske Føderation.

Europol er totalt unødvendig rent objektivt, men EU's subjektive holdning er, at det er vigtigt at erhverve sig en anden af en politisk stats attributter, nemlig sin egen politistyrke.

Hvor mange af EU's modvillige borgere ved, at Europol-medarbejdere har immunitet og ikke kan retsforfølges for, hvad de gør eller siger i tjenesten? For de af Dem, som netop er kommet ud af politistater, er dette måske ikke så vigtigt, men at give retshåndhævende embedsmænd immunitet er fremmed for engelsk lov.

I takt med at EU skaber sit eget retssystem med instrumenter som den europæiske arrestordre og retssager in absentia og nu sin egen politistyrke, ser vi i Storbritannien, at vores mest grundlæggende og højtelskede frihedsrettigheder, som hidtil har beskyttet os, bliver trådt under fode.

Hver eneste ordfører havde i det mindste anstændighed nok til at sige, at disse forslag burde forkastes, indtil Lissabontraktaten er trådt i kraft. Hvis EU havde nogen form for anstændighed, ville man afholde folkeafstemning om Lissabontraktaten, og så var der ikke noget af alt det her, der ville træde i kraft.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Hr. formand! Det er rosværdigt, hvis Europol igen i den sidste tid har evnet at sætte en stopper for organisationer, der indsmugler ulovlige indvandrere. Fremover vil det være lige så rosværdigt, hvis Europol inddrages i behandlingen af alle former for alvorlig, international kriminalitet. Samarbejde mellem forskellige myndigheder i kampen mod kriminalitet er i princippet godt.

Men spørgsmålet om databeskyttelse er ikke løst med planerne om at give alle myndigheder ubegrænset adgang til data. Vi bliver holdt hen med løfter om en tilsynsførende for databeskyttelse, når det ikke engang er klart, hvilke tilsynsbeføjelser en sådan vil få. De nationale databeskyttelsesansvarlige er allerede hurtigt ved at finde grænserne for deres råderum, de har så godt som ingen beføjelser til at gribe ind og i realiteten ingen betydning. Sådan bliver det sandsynligvis også på EU-plan.

I de sidste ti år er borgernes rettigheder og frihedsrettigheder i stigende grad blevet begrænset af hensyn til kampen mod terrorisme. Når justitsministrene og ministrene for indre anliggender, især her før Lissabontraktaten giver Europa-Parlamentet disse medbestemmelsesrettigheder, ønsker at presse en aftale om finansielle transaktioner igennem, er det kun, fordi de ved, at der er massive spørgsmål om databeskyttelse i denne forbindelse, og at de ikke ville komme igennem med det i uskadt tilstand, hvis det havde drejet sig om en SWIFT-aftale. Da selv de nationale retshåndhævelsesorganer ikke har denne ret under deres respektive lovsystemer, hvorfor skulle Europol og ad bagdøren især USA så have ubegrænsede rettigheder? Jeg synes, vi skal standse dette angreb mod databeskyttelsen.

Simon Busuttil (PPE). – (FR) Hr. formand! Først vil jeg lykønske og takke næstformanden i Kommissionen for alt det, han har gjort som kommissær med ansvar for dette område.

Jeg håber, at de to kommissærer, der kommer efter Dem – ikke en, men to kommissærer – vil lade sig inspirere af Deres politiske vision, Deres engagement og Deres arbejde.

(MT) Og nu komme jeg til den fortræffelige lejlighed, jeg for nylig havde til at besøge det kontor i mit land, der er ansvarligt for Europol, forbindelser til Europol og Schengen-området. På dette kontor arbejder der en række politifolk, som udfører et fortræffeligt arbejde på dette område i samarbejde med politifolk i andre EU-medlemsstater. Jeg vil gerne rose deres indsats og tilføje, at dette besøg gav mig mulighed for at se, hvor utrolig vigtigt Europol's arbejde er. Det kunne jeg se på tæt hold – hvor vigtigt det er i bekæmpelsen af kriminalitet, især da vi nu lever i et område med frihed, fri bevægelighed i EU og i mange af EU's medlemsstater.

Grunden til, at vi skal stemme imod disse forslag, er selvfølgelig ikke, at vi har noget imod Europol, men netop at vi som Europa-Parlament ønsker at bidrage til at styrke dette kontor, som fra næste år bliver et

agentur, således at det virkelig kan gennemføre sin opgave, nemlig at bekæmpe kriminalitet på en effektiv måde.

Rosario Crocetta (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vedrørende Rådets anmodning om, at vi skal vedtage forslaget om informationsudveksling mellem Europol og partnerne, herunder tredjelande, kan man sagtens se, hvad det ville føre til: Hvis forslaget vedtages, vil det skabe en absurd situation, hvor man bl.a. regulerer informationsudveksling mellem Europol og tredjelande, uden at Parlamentet har godkendt en liste over disse lande.

Det ser ud til, at forslaget med dets beskrivelse af behandlingen af personoplysninger baner vejen for en fuldstændig grænseløs database, som endog kunne stilles til rådighed for en tredjepart, som Parlamentet endnu ikke har specificeret.

Det hedder i artikel 15, stk. 2, i Rådets forslag, at der i tilfælde, hvor det er absolut nødvendigt, selv hvor der ikke er noget, der tyder på, at der er begået en kriminel handling, kan overføres data, som afslører racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning og fagforeningsmæssigt tilhørsforhold osv., uden at det specificeres, hvad "absolut nødvendigt" betyder, og, hvad værre er, at man her tilslutter sig den opfattelse, at der er noget, der hedder racemæssige grupper.

Det bliver interessant at høre Rådet præcisere, hvad en racemæssig gruppe er, og hvilke racemæssige grupper der findes. For mit vedkommende mener jeg kun, at der findes én af den slags grupper, nemlig den menneskelige race.

Af disse grunde, men også for at sikre uafhængighed for Parlamentet, der skal arbejde inden for de nødvendige tidsmæssige grænser, mener jeg, at Rådets forslag bør forkastes i den nuværende form inden udløbet af den ønskede frist, den 30. november.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig hr. Busuttils tak til næstformanden i Kommissionen, kommissær Barrot, for det arbejde, han har udført. Det er bestemt ikke noget let lovspørgsmål, han har kæmpet mod vejr og vind, men jeg kan forsikre næstformanden om, at han kunne have fået en god paraply hos Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, som han kunne have brugt i alle disse vejrlig. Meget er blevet sagt om Europol, så jeg behøver ikke gentage, hvad mine kolleger allerede har sagt, nemlig at det er overraskende, at vi før den 30. november, dvs. før Lissabontraktatens ikrafttræden, stadig forventes at vedtage dette forslag i Parlamentet. I den henseende er det en naturlig reaktion, at Parlamentet forkaster disse forslag.

Det er også en skam, at Rådet ikke kan bære os med sin tilstedeværelse i dag, så det kunne høre vores bemærkninger. Jeg er sikker på, at de ville blive hørt. Frem for alt ønsker jeg at kommentere hr. Kirkhopes betænkning om kriminaltekniske laboratorier og standarder. Vi skal tit overveje, om vi skal begynde med at gå i detaljer, dvs. at drøfte, hvilke data der skal videregives og hvordan, og om disse data nu også er sammenlignelige, især når det drejer sig om kriminaltekniske laboratorier. Hvis man indhenter dna-data på forskellige måder og så sender dem, og der ikke foreligger noget match, så er det mere til skade end til gavn for den pågældende. Det er sådan noget, man skal huske på.

Ernst Strasser (PPE). – (DE) Hr. formand, næstformand Barrot! Tak for Deres forståelse for Parlamentets klare holdning i relation til de proceduremæssige spørgsmål. Vi forkaster ikke Rådets og Kommissionens forslag. Men vi ønsker at være med i beslutningsprocessen. Det er det afgørende punkt i relation til vores afstemning.

Det er helt klart, at Europol er en af EU's succes historier. Navnlig bekæmpelsen af narko-kriminalitet, menneskehandel, finansiering af terrorisme og falskmøntneri er områder, hvor Europol spiller en afgørende rolle via udvekslingen af information og fungerer som centrum for de eksisterende politisamarbejdsnetværk. Det er af største betydning, at det fungerer og udvides. Derfor skal vi også glæde os over, at agenturet nu får et nyt grundlag. Det er her, at vi har brug for udveksling af data og interne forbindelser mellem politistyrkerne i EU. Det er en forudsætning, hvis det skal lykkes os at bekæmpe terrorisme og kriminalitet. Det er også en forudsætning, og det skal siges helt klart, hvis vi skal beskytte de europæiske borgeres rettigheder.

Her har vi en europæisk holdning og klare europæiske værdier, som også styrkes her i Parlamentet med det store flertal, da vi i september stemte for afgørelsen om SWIFT-koder. Vi skal stille følgende krav til Rådet og Kommissionen: Dette grundlæggende princip og disse retningslinjer skal nu også indgå i forhandlingerne med USA. Det er nødvendigt, hvis vi skal garantere de europæiske borgeres sikkerhed.

Kinga Göncz (S&D). – (HU) Hr. formand! Også jeg er glad for, at Rådet har forpligtet sig til at videreudvikle og reformere det europæiske kriminalpræventive net. Derfor er det en stor skam, som andre også har påpeget, at Rådets repræsentanter ikke længere er til stede under denne forhandling.

Jeg vil også adskille mine bemærkninger til processen fra det faktiske indhold. Beslutningen om, at dette net var nødvendigt, blev truffet for ti år siden. Den foreliggende vurdering har vist, at nettet ikke har udnyttet de muligheder, det fik. Men det er også blevet gjort klart, at vi har brug for et sådant net, og at vi skal videreudvikle det, inddrage borgere og forskere og samarbejde med retshåndhævende agenturer. Også jeg vil sige, at Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Europa-Parlamentet anser nettets arbejde og videreudvikling for at være vigtigt. At Europa-Parlamentet nu forkaster dette initiativ, skyldes netop, at denne foranstaltning vil få endnu større legitimitet under Lissabontraktaten, og at vi så kan blive inddraget aktivt heri.

Cecilia Wikström (ALDE). – (SV) Hr. formand! Europas største nederlag i dag er, at det stadig ikke er lykkedes os at få sat en stopper for den menneskehandel, der foregår lige for øjnene af os. Kvinder og børn sælges som varer over disken i alle medlemsstaterne. Et konservativt skøn fra Europol viser, at der i 2009 vil blive købt og solgt en halv million kvinder i Europa. Det er noget, vi er nødt til at tale åbent om, og vi skal have strategier, som kan komme dette onde til livs.

Der findes institutioner i EU, som har til formål at bekæmpe menneskehandel og organiseret kriminalitet, men som tingene ser ud lige nu, har disse institutioner mange mangler. Samarbejdet mellem medlemsstaterne, Kommissionen, Rådet og Parlamentet skal forbedres radikalt, hvis vi skal have en chance for at håndtere alvorlig kriminalitet en gang for alle. Det gælder organiseret kriminalitet, mafiaernes aktiviteter og også menneskehandel.

Om et par dage træder Lissabontraktaten i kraft. Så tror jeg, vi kan trække vejret lidt lettere, for så får vi endelig håb om et tættere samarbejde, der kan skabe sikre forhold for vores borgere i alle medlemsstaterne. Snart vil Europol blive styrket, og der vil blive skabt et effektivt samarbejde mellem Europol og Eurojust. Så kan vi endelig tage kampen op mod organiseret kriminalitet i Europa, herunder menneskehandel og mafialignende kriminelle syndikater. Lad os her i 2009 en gang for alle sige, at menneskehandel er uværdigt for nutidens Europa.

Birgit Sippel (S&D). – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi skal diskutere dagens forhandling og især de beslutninger, der følger efter den, ikke i et formelt, men snarere et politisk perspektiv.

Ensartede standarder for laboratoriearbejde er naturligvis vigtigt, hvis samarbejdet mellem politi og retsvæsen skal være baseret på tillid. Men der er mange aspekter i denne sag, som tiden ikke tillader os at diskutere. I princippet er det centrale emne et helt andet, nemlig hvor alvorligt de politiske *acteurs* tager Lissabontraktaten, Parlamentets og borgernes rettigheder samt det troværdige samarbejde mellem Rådet og Parlamentet.

Jeg vil komme med tre eksempler: I Lissabontraktaten beskrives den Højtstående Repræsentant som en stærk stemme for Europa, og det er en stor skam, at medlemsstaterne tydeligvis også har anvendt forskellige kriterier i denne sag. Aftalen om SWIFT-koder, som er kontroversiel på mange måder, kan igen på mandag blive gjort til genstand for omhyggelig gennemgang i Europa-Parlamentet. Men i stedet skal den bare krydses af på listen er par timer inden og underskrevet med USA.

Vi er i samme situation med de emner, som vi behandler i dag. Kort for Lissabontraktatens ikrafttræden bliver vi bedt om hurtigt at færdigbehandle disse beslutninger, som indeholder bestemmelser for fremtiden, der vil begrænse de områder, vi kan træffe beslutninger på. Vi er nødt til at spørge os selv om, hvorfor det er sådan, og det har bestemt været muligt at fremlægge nye forslag om andre emner.

Rådets og Kommissionens holdning betyder, at de mistede chancen for at sende et klart budskab til Europas borgere, et budskab med et løfte om at gennemføre traktaten, et tegn på et demokratisk Europa for borgerne. Europa-Parlamentet har kun en mulighed: Vi må forkaste disse forslag, for vi ønsker en bred offentlig debat, og vi ønsker at bruge vores øgede rettigheder til at støtte borgerne nu og ikke i en nær eller mere fjern fremtid.

Luigi de Magistris (ALDE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Denne aften's meget interessante forhandling har hjulpet os til at forstå nogle yderst vigtige punkter, især vedrørende det europæiske kriminalpræventive net.

Nu da vi har Lissabontraktaten, skal Parlamentets rolle inden for rammerne af den fælles beslutningsprocedure styrkes, og det på to måder. For det første kultur: Organiseret kriminalitet og mafiaorganisationer kan frem for alt bekæmpes med information og viden. En stor italiensk dommer, Giovanni Falcone, som blev myrdet

af mafiaen, plejede at sige, at mafiaen var et fænomen, som havde en begyndelse og en slutning. Slutningen skal bestå af en enorm mobilisering rent kulturelt, og det skal starte i Europa og i Parlamentet.

Det andet punkt er, at organiseret kriminalitet skal bekæmpes mere effektivt, frem for alt med indførelsen af den europæiske offentlige anklagemyndighed, og også med inddragelsen af meget alvorlige forbrydelser, som kun er planlagt i nogle medlemsstater. Her tænker jeg f.eks. på mafiaforbrydelser.

Vi er nødt til at forstå, at krisen med mafiaen berører hele Europa, da mafiaorganisationer har kapacitet til at trænge durk igennem institutionerne også. Der er en meget tæt forbindelse mellem mafiaorganisationer og korruption, som det også er blevet understreget i de seneste betænkninger, og bedrageri i EU, som vi for nylig fik at vide af Revisionsretten.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Som skyggeordfører for en af sagerne om Europol kan jeg kun bekræfte, hvad der er blevet sagt af de medlemmer, der har taget ordet før mig.

Takket være Europol's rolle med hensyn til indsamling, analyse og udveksling af information, bliver efterforskningen i medlemsstaterne lettere, og Europol er dermed blevet et vigtigt redskab i kampen mod kriminalitet.

Vi skal blive mere effektive i vores håndtering af kriminalitet, men samtidig skal vi stå fast på Parlamentets myndighed.

Rådet har besluttet, at det under alle omstændigheder vil vedtage teksterne i Europolpakken den 30. november uden at vente på, at Parlamentet kommer med i den fælles beslutningsprocedure i denne sag, for den træder først i kraft med Lissabontraktaten den 1. december.

Formålet med at forkaste forslagene er ikke at så i vejen for, at Europol påtager sig sin nye rolle som et europæisk organ, men at få Parlamentets, Europa-Parlamentets, beføjelser udvidet, især i spørgsmål, der så vigtige som frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Endelig mener jeg, at det rigtigt at give Parlamentet større kontrolbeføjelser over Europol's aktiviteter for at kontrollere, at behandlingen af Europol's data ikke underminerer de europæiske borgers rettigheder.

Monika Flašíková Beňová (S&D). – (SK) Retsmedicin har fået stedse større betydning i de senere år, især på grund af dette områdes store betydning i bekæmpelsen af forbrydelser og kriminalitet.

Det tætte samarbejde mellem landene kan i denne henseende bidrage til at skabe større effektivitet i kampen mod kriminalitet. Erfaringer fra det praktiske liv viser klart, at dette samarbejde ikke er nok i sig selv, og at det er vigtigt at skabe fælles retlige rammer med standarder for de kriminaltekniske laboratorier og et net af sådanne højt kvalificerede laboratorier i hele EU.

Det forhold, at der ikke findes nogen aftale om fælles akkrediteringsstandarder, som skulle anvendes på analyse af videnskabelige beviser, er en alvorlig mangel, som skal udbedres. Derfor håber jeg, at Rådet vil tage initiativer så hurtigt som muligt og udarbejde et nyt dokument så hurtigt som muligt, som Europa-Parlamentet også vil blive inddraget i.

Selvom jeg ønskede at tale mere om kriminaltekniske laboratorier, vil jeg gerne her til sidst sige, at det bestemt ikke er mit ønske at reducere Europa-Parlamentets betydning, men det er ganske uden fortilfælde, at Rådets repræsentant ikke har kunnet finde tid til at komme her og lytte til vores holdninger.

Artur Zasada (PPE). – (PL) Hr. formand! I min egenskab af jurist og tidligere politibetjent vil jeg gerne understrege vigtigheden af Rådets rammeafgørelse, der har til formål at forpligte alle kriminaltekniske laboratorier, som leverer resultater af genetiske prøver og fingeraftryk, til at overholde den internationale ISO 17025-standard. Denne ekstremt vigtige beslutning skal styrke bevisførelsesprocessens troværdighed og pålidelighed og dermed øge samfundets tillid til de retshåndhævende agenturer og retssystemet.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Hr. formand! Vi kommer sikkert tilbage til dette emne om et halvt år, når vi står over for de samme problemer. På den anden side er det vigtigt for os, at politiet og Europol arbejder så effektivt som muligt. Men vi må aldrig glemme, at vi her også taler om spørgsmål som menneskerettigheder og meget ofte om sager med følsomme data.

Det samme arbejde vil vente på os, og i den forbindelse vil jeg gerne især gøre opmærksom på artikel 15 i Rådets afgørelse om vedtagelse af gennemførelsesbestemmelser vedrørende Europol's forbindelser med

partnere, herunder udveksling af personoplysninger og klassificerede informationer. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at vi her taler om meget følsomme data, og vi siger, at videregivelse af sådanne data kun skal være tilladt, hvis det er strengt nødvendigt. Vi er nødt til at tænke på, hvem der skal beslutte, hvad der er strengt nødvendigt, for dette er et yderst vigtigt spørgsmål.

Jacques Barrot, næstformand i Kommissionen. – (FR) Hr. formand! Det er ikke let at være mig her, hvor Rådet ikke er til stede. Alligevel vil jeg nævne nogle af grundene til, at Kommissionen har accepteret at fremlægge disse tekster.

Først vedrørende Europol vil jeg sige, at det vil være vanskeligt at hindre Europol i at blive et agentur. Der kommer andre tekster om Europol, og Parlamentet bliver naturligvis medlovgiver. Det ville blive meget vanskeligt at afbryde Europol's arbejde. Tillad mig at præcisere, at lederen af Europol nu er britisk og er meget velkvalificeret. Det ville være en skam, hvis Europol's arbejde blev afbrudt på en eller anden måde.

Vedrørende de to andre tekster er det vigtigt at erkende, at de især er kommet i stand på Rådets og medlemsstaternes initiativ. Alligevel er det et fremskridt, at medlemsstaterne har accepteret tanken om en akkreditering af laboratorier for at få pålidelige data. Det er et positivt resultat og et fremskridt.

Med hensyn til det præventive net, og det er på dette punkt, at Parlamentets bemærkninger er berettigede, bliver det helt sikkert nødvendigt at styrke det og give det andre opgaver i fremtiden. Det har jeg stor forståelse for, og jeg takker hr. Busuttil og hr. Strasser – og formanden for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, som var til stede her tidligere – fordi de har forstået, at jeg også helt klart mener, at Parlamentet i højere grad bør inddrages. Alt det, jeg har gjort i de forgangne fem år, har kun været muligt takket være Parlamentets støtte. Som De ved, er jeg derfor i høj grad interesseret i at inddrage Parlamentet.

Desuden vil jeg gerne tilføje, at Kommissionen mener, at vi har brug for en indgående analyse af hver enkelt sag for at kunne bestemme, om vi skal ændre *acquis* under den tredje søjle. Det er vigtigt at forstå, at vi befinder os i en overgangsperiode fra den mellemstatslige tilgang til en fællesskabstilgang, og det glæder mig meget for Retlige og Indre Anliggender.

Jeg ved også godt, at De alle er interesserede i at blive inddraget i en form for politisamarbejde, der respekterer menneskerettighederne og tager hensyn til EU's værdier. Selvfølgelig! Jeg mener, at Parlamentet kommer til at få en positiv indvirkning på alle fremtidige tekster, som fremmer politisamarbejdet yderligere, og også her i overensstemmelse med borgernes værdier og rettigheder.

Alligevel er dette en overgangsperiode, og jeg har fuld forståelse for Deres ønske om at blive inddraget i udarbejdelsen af disse tekster. Men jeg vil gentage, at Kommissionen mener, at vi bør se på teksterne under den tredje søjles *acquis* efter en fuldstændig analyse af hver enkelt tekst. Hvis de eksisterende instrumenter bliver forældede eller skal suppleres eller opdateres, vil vi kunne stille forslag. Mine efterfølgere vil stille forslag, der sætter Parlamentet i stand til at forbedre teksterne, fordi det endelig bliver medlovgiver.

Her vil jeg gerne gentage, at jeg her ved udløbet af mit mandat er lydhør over for alle de forslag, som Europa-Parlamentet har stillet mig. Jeg vil dog understrege, at vi alle ved, at en række af de tekster, der er nødvendige for politi- og retssamarbejdet, skal have et nyt grundlag, hvorved Parlamentet sættes i stand til at udøve sin funktion som medlovgiver.

I mellemtiden håber jeg, at De vil forstå mine forsøg på at forklare vores grunde til at ønske, at Europol bliver et agentur fra 1. januar og kan fortsætte sit arbejde, og vi har noteret os det fremskridt, som medlemsstaterne har gjort i henseende til akkreditering af laboratorier og det kriminalpræventive net.

Jeg forstå Parlamentets holdning, og De kan være forsikret om, at jeg i de kommende uger så vidt muligt vil forsvare dette storartede område med frihed og sikkerhed, som medlemsstaterne fremover vil udvikle med Parlamentets aktive støtte.

James Nicholson, stedfortræder for ordføreren. – (EN) Hr. formand! Vi har haft en meget god forhandling her i aften. Formandskabet står anklaget for dets fravær i aften. De har ikke været til stede, og det er efter min mening skamfuldt.

Jeg ønsker blot at fremhæve nogle få aspekter. Jeg er helt enig med Sophia in 't Veld. Naturligvis ønsker vi et stærkt Europol på lang sigt, ja, endog et bedre, mere samarbejdsvilligt Europol, hvor dette er nødvendigt. Vi behøver blot se på de mange problemer, som vi har ved vores grænser i dag – narkotika, menneskehandel, international kriminalitet og terrorisme for bare at nævne et par stykker – for at se, hvor nødvendigt det er.

Jeg tror, det var talsmanden for PPE, der sagde noget, som også ligger mig på sinde, nemlig at ofrets rettigheder bliver holdt op imod skadevolderens. Det er noget, som vi er nødt til at tænke alvorligt på.

Vi ser desværre alt for ofte, at skadevolderen får mere sympati og støtte end det offer, som skaden gik ud over. Dette har været tilfældet på mange områder. Det kan under ingen omstændigheder accepteres. Vi skal yde større støtte til ofrene, for der må ikke være nogen tvivl om, hvem der er ofret. Under ingen omstændigheder må den, der udøver forbrydelsen, få samme behandling som ofret.

Alle, der tror, at vi i nutidens samfund kan overleve uden samarbejde, lever i en osteklokke. Sådan ser jeg på det. Det har vi haft et meget klart eksempel på, der, hvor jeg kommer fra – Nordirland – i de sidste par uger, hvor samarbejdet mellem Nordirlands politi og Garda Síochána i Irland gjorde det muligt at beslaglægge millionvis af cigaretter og forhindre, at de kom på markedet. Tror De virkelig, at det havde været muligt uden samarbejde? Ikke blot mellem dem, samarbejde hele vejen til Fjernøsten?

Ja, kære venner, vi skal have et stærkt Europol, ja, vi skal arbejde i den retning, og ja, vi skal søge at samarbejde, når det er i alles bedste interesse.

Sophia in 't Veld, *ordfører*. – (EN) Hr. formand! Før jeg går over til mit indlæg, vil jeg også gerne takke kommissær Barrot. Jeg kan kun sige, at han har sat en meget høj standard for sin efterfølger.

Jeg kommer ikke ind på indholdet, for det mener jeg, at vi skal drøfte senere, men jeg vil kort vende tilbage til proceduren, for her vil jeg lige præcisere noget.

Jeg har indirekte hørt, ja, faktisk fra den tomme stol derovre, at der er en meget god grund til, at Rådet har så travlt, nemlig, at vi ikke ønsker, at Europol indstiller sit arbejde. Det er nødt til at blive et agentur 1. januar.

Men hvis Rådet virkelig var interesseret i Europa-Parlamentets mening, kunne det jo have været til stede. Det kunne have indledt proceduren længe før slutningen af juli. Det kunne endog have accepteret Europa-Parlamentets tilbud om at arbejde meget hurtigt, for Parlamentet lever altid op til sit ansvar, og vi arbejder meget hurtigt, hvis vi skal.

Vi tilbød Rådet en procedure, som i det mindste ville være i Lissabons ånd. Vi bad om en udskydelse på seks måneder, men Rådet var simpelthen ikke villigt til at give os den forlængelse, og det forhold, at Rådet ikke er til stede i dag og endog ikke har været interesseret i at tale med Europa-Parlamentet, viser bare, at de simpelthen ikke ønsker at inddrage Europa-Parlamentet. Det viser, at de ikke mener, hvad de siger.

Det er jeg ked af, fordi der nu er syv dage, tre timer og fyrrer minutter tilbage. Vi bliver nødt til at kunne samarbejde. Jeg vil blot påpege, at det her ikke handler om vores egoer, som en af vores kolleger så rammende sagde. Det handler ikke om, at Europa-Parlamentet bliver kørt ud på et sidespor. Det handler ikke engang om, at de nationale parlamenter bliver kørt ud på et sidespor. Det handler om ansvarlighed over for borgerne, for de beslutninger, der er tale om, er meget vigtige.

Vi taler om overførsel af personoplysninger og fortrolige dokumenter til tredjepart, om data og fortrolige oplysninger om vores borgere, de mennesker, vi repræsenterer. Det er dem, som Rådet er ansvarligt over for, mere end over for os.

Endelig hørte jeg kommissæren sige, at de vil tilbagetrække eller revidere beslutningen så hurtigt som muligt og i hvert tilfælde inden for seks måneder, og så fuldt ud inddrage Europa-Parlamentet i en fuldstændig medbestemmelsesprocedure og være ansvarlige over for borgerne, men jeg vil gerne have en udtalelse fra Det Europæiske Råd, hvor de lover det samme, fordi de har hastet denne pakke igennem.

Jan Philipp Albrecht, *ordfører*. – (DE) Hr. formand! Først vil jeg takke Kommissionen for dens arbejde i relation til Europol og igen slå fast, at det ikke handler om at stille hindringer i vejen for processen med at ændre Europol til et EU-agentur.

Spørgsmålet om ansvarsområder i relation til staten og borgerne er naturligvis lige så grundlæggende, som det er følsomt, og det burde blive diskuteret her i Parlamentet. I et demokratisk system er det en beslutning, der skal træffes af parlamentet, og det bør drøftes indgående, hvis resultatet skal have tilstrækkelig legitimitet.

Jeg synes, som fru in 't Veld også sagde, at det er foruroligende, at Rådet ikke engang er til stede for at høre kritikken, for det er efter min mening en grundlæggende del af ethvert demokrati. Jeg håber, at regeringen endelig tager Parlamentets kritik til sig vedrørende det arbejde med sikkerhedspolitikken, der er udført til dato.

Der skal iværksættes en debat om borgernes rettigheder på parlamentsplan i hele Europa, og det gælder også en debat om vores sikkerhedspolitik effektivitet. Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter skal spille en større rolle i begge debatter.

Jeg vil gerne takke ordførerne for det signal, vi her har sendt, jeg håber, at det er krystalklart, og at Rådet reagerer på det.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra, ordfører. – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min dybe respekt for Den Europæiske Politienhed, som jeg bestemt støtter. Jeg håber, at Europol snarest muligt får alle de juridiske, menneskelige og materielle ressourcer, som de har brug for til at virkeliggøre deres mål og udnytte hele det potentiale, de får i henhold til Lissabontraktaten.

Ganske kort – hvad er Den Europæiske Politienhed, den nye enhed?

Den er ikke længere en mellemstatslig enhed, men nu et fællesskabsorgan med et fællesskabsbudget og under Europa-Parlamentets kontrol. Men vi skal se på de aspekter, der er mindst klart defineret. Vi skal finde ud af, hvilke aspekter der er mest usikre.

Det, der er mest usikkert, er Europa-Parlamentets kontrol. Derfor kan vi hverken forstå eller acceptere den hast, som ingen kan begrunde, og som kort sagt begrænser Parlamentets kontrolfunktion. Det er alfa og omega i denne sag. Vi kan heller ikke acceptere, at Rådet vasker sine hænder i denne sag. Når vi stemmer i morgen, vil vi bede Rådet om en udtalelse i dette spørgsmål. Det skal være en udtalelse, hvor de siger, at de forpligter sig til at fremsætte en ny lovpakke under Lissabontraktaten inden for de kommende seks måneder.

Endelig er det hverken rimeligt eller acceptabelt, at vi er med til at støtte netop det, vi kritiserer. For eksempel kan seks betænkninger om så vigtige emner ikke drøftes på lidt under halvanden time på en enkelt eftermiddag. For det første taler vi om det kriminalpræventive net, for det andet om kriminaltekniske laboratorier, og så taler vi også om fire betænkninger om Europol. Det er simpelthen ikke rimeligt.

Vi har set, hvor vigtig denne forhandling er, men vi har ikke kunnet gå i dybden, fordi Parlamentet selv og dets tjenestegrene har gjort det umuligt for os at gøre det, da vi formodes at behandle ikke mindre end seks betænkninger på samme tid.

Derfor håber jeg, at der fremover vil blive lagt lidt mere tanke bag de forhandlinger, som vedrører og optager os så meget. Vi stiller spørgsmålene til Rådet i morgen.

Sonia Alfano, ordfører. – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne takke alle de medlemmer, der har taget ordet under denne forhandling. Især vil jeg takke hr. Barrot for at have taget hensyn til vores bekymringer.

Det er ikke uden grund, at vi forkaster disse forslag. Det skal ikke opfattes som et enkelt "nej" til Rådet. Tværtimod skulle vi have været inddraget, da Lissabontraktaten jo træder i kraft om et par dage, og jeg mener, at Parlamentets rolle som medlovgiver er af grundlæggende vigtighed.

Jeg har personligt bedt Rådet om formelt at fremlægge et mere ambitiøst forslag til det europæiske kriminalpræventive net lige efter Lissabontraktatens ikrafttræden. Dette forslag blev ikke fremlagt. Derfor er det af største vigtighed at forkaste forslaget, og jeg mener, at Parlamentet har ret til at arbejde på grundlag af fuldstændig fælles beslutningstagning, især når det drejer sig om et så vigtigt emne som dette.

Tak til hr. Nicholson for det, han sagde om ofres og skadevolderes roller, for dem bliver der tit vendt om på. I de par måneder, jeg har siddet i Parlamentet, har jeg bemærket, at Parlamentet og EU lægger ekstraordinær stor vægt på terrorismebekæmpelse, mens der desværre ikke er nogen vilje til ikke blot at bekæmpe kriminalitet, men også den organiserede kriminalitet, der ligger bag det.

Det er umuligt at forestille sig, at man kan bekæmpe eller forebygge kriminalitet uden at se på muligheden af en mere omfattende indsats for at bekæmpe og forebygge organiseret kriminalitet og mafiaen, som også hr. De Magistris sagde, da han citerede den ærede dommer Falcone, som blev myrdet af mafiaen.

Men når det er sagt, vil jeg gerne lige ganske kort komme ind på et emne, som jeg desværre selv har førstehåndskendskab til. Alt for ofte blander man ofret og skadevolderen sammen, men der findes regeringer, og desværre har den italienske regering ikke være særlig opmærksom på dette spørgsmål, som ikke behandler ofre for samme forbrydelse ens. Ofre for terrorisme behandles på én måde, mens ofre for mafiaen bliver behandlet på en anden.

Efter min mening må vi have fjernet disse forskelle og former for diskrimination, for de har absolut ingen plads i et Europa, der ønsker at basere sin politik på innovation.

Formanden. – Jeg tilslutter mig dem, som har lykønsket Jacques Barrot med hans ansvarlige, fortræffelige arbejde. Jeg vil gerne takke ordførerne for deres arbejde.

Forhandlingen under ét er afsluttet. Afstemningen finder sted tirsdag den 24. november 2009.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Raffaele Baldassarre (PPE), skriftlig. – (IT) Lissabontraktaten medfører betydelige ændringer i de institutionelle balancer vedrørende politi- og retssamarbejde i kriminalanliggender, som oprindeligt blev skitseret i Maastrichttraktaten, fordi Lissabontraktaten nu, dog med store undtagelser, medtager den almindelige lovgivningsprocedure i relation til området med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Derfor skal alle ændringer af foranstaltningerne til gennemførelse af Europol-afgørelsen vedtages inden for de nye lovgivningsrammer under Lissabontraktaten. Europol kan ikke blive styrket, medmindre Parlamentet kan udtale sig fuldgældigt om forordninger vedrørende foranstaltninger, som ikke er rent tekniske, men politiske, såsom overførsel af personoplysninger.

Tillad mig at tilføje en tanke vedrørende EU's stedse mere udadvendte linje og den øgede synergi mellem intern sikkerhed og forsvar. Selv hvis traktaten ikke har umiddelbare følger for udviklingen af sikkerheds- og forsvarsmarkedet, baner den vejen for udviklingen af et mere integreret og konsekvent sikkerhedsmarked, som kræver koordineret og derfor interinstitutionel handling på lovområdet. Derfor ville det være så meget desto mere inkonsekvent, ja, endog skadeligt, at vedtage "politiske" ændringer af foranstaltningerne til gennemførelse af Europol-afgørelsen, som ikke følger den lovgivningsprocedure, der er fastlagt i Lissabontraktaten.

19. Informationsteknologi på toldområdet (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Alvaro for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om Den Franske Republiks initiativ med henblik på vedtagelse af Rådets afgørelse om brug af informationsteknologi på toldområdet (17483/2008 – C6-0037/2009 – 2009/0803(CNS)) (A7-0052/2009).

Alexander Alvaro, ordfører. – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne byde velkommen til kommissær Kallas og mine kolleger. Grundlæggende er det emne, vi skal til at drøfte, faktisk slet ikke kontroversielt. Det handler om tilpasning af informationsteknologi på told- og afgiftsområdet. For mange mennesker er det et forfærdelig teknisk emne. Men i henseende til bekæmpelse af svig og anden kriminalitet er det et meget vigtigt aspekt af samarbejdet på told- og afgiftsområdet og om informationsudveksling.

Vi har haft et godt samarbejde med det svenske rådsformandskab, og derfor vil jeg takke dem, som har støttet og ledsaget os gennem denne proces, da det jo ikke ligefrem er en ny sag. Vi har vist vores samarbejdsvilje ved, at Parlamentet i udvalget har godkendt vigtige ændringsforslag, som Rådet allerede havde fremsat i løbet af sit arbejde. Jeg antager derfor også, at afstemningen i næste uge ender med et positivt resultat.

Den eneste foranstaltning, som Parlamentet ikke er enig i, er udvidelsen af Europol's beføjelser på dette område. Denne holdning er bestemt ikke afspejlet i alle politiske grupper i Parlamentet. Men det er den i det endelige resultat af afstemningen om betænkningen om informationsteknologi på told- og afgiftsområdet. Det hænger i en vis grad sammen med den tidligere forhandling, hvor vi havde en anden hensigt, nemlig at sende et signal om, at der for temmelig nylig er blevet fastlagt et mandat for Europol, således at det bliver et agentur, og dets beføjelser på en række små, specifikke områder er blevet forlænget eller udvidet.

På grund af Europol's vigtighed og funktion er det også positivt, at dets ansvarsområde fastlægges i et mandat som det, vi har vedtaget. Dette fremmer også gennemsigtigheden, så ikke blot vi, men også borgerne, som vi laver politikker for, ved, hvad Europol kan og ikke kan gøre. Gennemsigtighed er en grundlæggende del af enhver struktur, der involverer offentlige anklagere og politistyrker i medlemsstaterne, og det skal også gælde på europæisk plan.

Derudover er der ikke så meget at sige, og selvom man jo normalt gerne vil udnytte sin taletid, kan jeg godt forkorte min i denne sag. Jeg vil gerne takke Rådets formandskab og mine kolleger for deres fortræffelige samarbejde, og jeg er sikker på, at vi kan vedtage denne betænkning i næste uge.

Siim Kallas, næstformand i Kommissionen. – (EN) Hr. formand! Kommissionen tilslutter sig i princippet udkastet til Rådets afgørelse, fordi det er nødvendigt at sikre, at bestemmelserne om gensidig bistand og administrativt samarbejde udvikler sig så parallelt som muligt, og det er nødvendigt at ændre bestemmelserne om, at De Europæiske Fællesskabers almindelige budget skal bære omkostningerne til medlemsstaternes brug af toldinformationssystemet.

Denne ændring af loven burde ikke medføre en budgetstigning, og det er nødvendigt at sikre større komplementaritet til aktiviteter i forbindelse med samarbejde med Europol og Eurojust ved at give samme adgang til disse agenturer til toldinformationssystemet (CIS), herunder det elektroniske sagsregister på toldområdet (FIDE). Men Kommissionen kan ikke støtte Parlamentets ændringsforslag om at give forskellig adgang til CIS/FIDE for Europol og Eurojust.

Generelt bifalder Kommissionen de fleste af Parlamentets ændringsforslag. I den forbindelse vil jeg gerne komme med følgende bemærkninger.

Kommissionen er enig med ordføreren, hr. Alvaro, i, at det er beklageligt, at medlemsstaterne skal vedtage dette forslag på sådan en forhastet måde før Lissabontraktatens ikrafttræden. Lissabontraktaten indfører et nyt retsgrundlag, således at en ny forordning kan erstatte den nuværende CIS-konvention, en forordning, som ville have direkte virkning over for medlemsstaterne og ikke kræve gennemførelse i national lov, før den træder i kraft, som det er tilfældet med forordning (EF) nr. 766/2008 om den administrative del af CIS.

Kommissionen er også enig med Europa-Parlamentet i, at det med hensyn til kontrol med databeskyttelse af it-applikationen er mest hensigtsmæssigt at erstatte Den Fælles Tilsynsmyndighed med Den Europæiske Tilsynsførende for Databeskyttelse. Hvis disse to organer begge skulle varetage tilsynet, ville der opstå en risiko for overlapning og dobbeltarbejde. Under alle omstændigheder bør der indføres en samordningsmekanisme, herunder for udstedelse af de relevante henstillinger.

FORSÆDE: Silvana KOCH-MEHRIN

Næstformand

Petru Constantin Luhan, for PPE-Gruppen. – (EN) Fru formand! Jeg vil gerne lykønske og takke min kollega Alexander Alvaro for hans arbejde og for vores gode samarbejde under udarbejdelsen af denne betænkning. Det var en betænkning, hvor jeg var enig med ordføreren om hovedpunkterne, nemlig at adgangen til data, der er indlæst i toldinformationssystemet, skal være forbeholdt specifikt udpegede organer og medarbejdere som medlemsstaterne, Europol og Eurojust.

Et andet punkt, der blev nævnt i et af mine ændringsforslag, og som blev støttet af ordføreren, drejer sig om, at medlemsstaterne, Europol og Eurojust ikke har mulighed for at sende data til tredjelande på grund af manglen på tilstrækkelig databeskyttelse i disse lande. Efter min mening er det nødvendigt med en revision af toldinformationssystemet i henhold til betænkningen for bedre at kunne tilpasse det til kontroltjenesternes krav og give et begrænset antal brugere mulighed for at udføre analyser på informationerne i systemet.

Denne revision vil også styrke effektiviteten af toldmyndighedernes samarbejde og kontrolprocedurer takket være det fælles, automatiserede informationssystem, der vil bidrage til at undgå, efterforske og bekæmpe overtrædelser af den nationale lovgivning.

Marie-Christine Vergiat, for GUE/NGL-Gruppen. – (FR) Fru formand! Først vil jeg gerne korrigere de oplysninger, der står på opslagstavlen. Jeg er ikke blevet medlem af Det Europæiske Folkepartis Gruppe (Kristelige Demokrater). Jeg er stadig medlem af Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre.

På opfordring af den franske regering har vi fremlagt en tekst, hvor vi giver toldmyndighederne mulighed for at samarbejde med Europol og Eurojust.

Dette er igen et område, der bestemt vil falde ind under den fælles beslutningsprocedure, når Lissabontraktaten træder i kraft. Derfor beklager vi, at ønsket om et højt tempo som med Europol har vundet over ønsket om at sikre de grundlæggende friheder.

I alle disse tekster beklager vi, at den vigtige balance mellem sikkerhed og respekt for de grundlæggende rettigheder er stadig mere truet på bekostning af frihederne og af hensyn til et samlet resultat, der undertiden ikke overbeviser vores borgere.

Vi beklager også, at Europa-Parlamentet i denne tekst, hvor man søger at etablere sammenhæng mellem sager, der ligger hos toldvæsen, politi og Eurojust, foreslår en holdning, som er mere tilbageholdende end vores holdning i forbindelse med Europol, for risikoen er den samme, og de sikkerhedsforanstaltninger, der foreslås i disse tekster, er endnu mere skrøbelige. Det er f.eks. en skandale, at der ikke er nogen klare grænser for datalagringsperioderne.

På et tidspunkt, hvor de grundlæggende friheder i alle vores lande i stigende grad undergraves af sikkerhedspolitikker, beklager vi, at Europa-Parlamentet ikke varetager sin rolle som beskytter af grundlæggende rettigheder og friheder korrekt.

Man har indført visse forbedringer, som jeg har foreslået på dette område, navnlig vedrørende Europol. Det er jeg meget glad for, og jeg takker mine kolleger, men forbedringerne er utilstrækkelige, især i forbindelse med principperne om proportionalitet og nødvendighed, som altid skal have forrang, når rettigheder og friheder står på spil.

Hvis andre ændringsforslag, der sikrer vores borgere større beskyttelse, ikke vedtages, vil GUE/NGL-Gruppen derfor stemme hverken for eller imod denne tekst.

Carlos Coelho (PPE). – (PT) Fru formand! Dette initiativ har til formål at indføre et fælles, automatiseret system for toldrelateret information for medlemsstaternes toldmyndigheder. Et sådant system vil bidrage til at forebygge, efterforske og bekæmpe overtrædelser af både Fællesskabets lovgivning og de nationale love.

Jeg glæder mig over ønsket om at gøre informationsudvekslingen lettere, forbedre og konsolidere samarbejdet mellem toldmyndighederne og indføre procedurer for fælles foranstaltninger. Jeg er sikker på, at en hurtig og effektiv informationsudveksling vil føre til en tjeneste, der er af grundlæggende betydning for bekæmpelse af ulovlig handel.

Når vi taler om informationssystemer, må vi imidlertid ikke glemme, at disse indeholder personoplysninger, og at spørgsmålene vedrørende beskyttelse af sådanne oplysninger og privatlivets fred er af central betydning.

Jeg er enig med ordføreren hr. Alvaro i, at vi skal være på vagt for at undgå enhver krænkelse af de grundlæggende rettigheder, navnlig retten til privatlivets fred, som betyder, at omfanget af oplysninger af personlig karakter, der lægges ind i systemet, skal begrænses til det absolut nødvendige og ikke må krænke privatlivets fred. Vi skal garantere, at disse oplysninger kun kan bruges til formål, der er klart defineret og ligger inden for rammerne af den gældende lovgivning. Oplysningerne må desuden kun opbevares, så længe det er nødvendigt for at opfylde det formål, hvortil de er registreret.

Det er ligeledes vigtigt at sikre, at adgangen til dette informationssystem er gennemsigtig og i overensstemmelse med de gældende bestemmelser for tilsvarende informationssystemer, således som det er tilfældet med Schengen-informationssystem II eller visuminformationssystemet. Derfor støtter jeg ikke ændringsforslagene fra Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre.

Hvad angår tilsynet med databeskyttelse, vil det i stedet for at indføre ad hoc-løsninger være at foretrække og tilrådeligt at bevare det samme tilsynssystem, som er valgt til andre lignende systemer, ikke kun af hensyn til konsekvensen, men også for at sikre, at der ikke opstår diskrepans med hensyn til databeskyttelse.

Endelig, fru formand, deler jeg kommissær Kallas' og ordføreren hr. Alvaros holdning, hvor de beklager, at Rådet har forsøgt at afslutte denne sag i al hast, inden Lissabontraktaten træder i kraft.

Alexander Alvaro, ordfører. – (DE) Fru formand! Som det fremgår af det store antal medlemmer, der ønsker ordet, er dette et spændende stykke lovgivning. Jeg vil ikke desto mindre gerne ganske kort benytte muligheden for at svare på det, kommissær Kallas var inde på, nemlig Kommissionens afvisning af de foreslåede ændringsforslag vedrørende Europol. Jeg har endog meget stor forståelse for Kommissionens bevæggrunde og ønsket om at sikre konsekvens.

Hr. Coelho henviste for lidt siden til et spørgsmål, som andre også har været inde på, bl.a. fru Vergiat, som har givet os meget stof til eftertanke. Når vi står over for opgaven med at indføre de bedst mulige standarder for data vedrørende vores borgere, er det ikke særlig nyttigt – og det er måske noget, som Kommissionen burde overveje fremover til trods for dens afvisning af forslaget – at vi har bestemmelser for Euopols kompetenceområde, nemlig hvilke data der skal behandles, under hvis myndighed det sker, eller hvem den kan overdrages til, som er fordelt på en række forskellige forslag til lovgivning. Der kommer et tidspunkt, hvor det ikke længere er klart, hvilke data Europol kan bruge, og hvordan det skal ske, samt hvilke data der ikke må bruges. Med hensyn til Euopols mandat ville der være mere fornuft i at indføre nogle overordnede

bestemmelser i stedet for altid at udforme lovgivningen fra sag til sag. Det ville gøre lovgivningen mere gennemsigtig for borgerne og bestemt også gavne Europol's arbejde.

Derudover har jeg ikke mere at tilføje. Måske lige en enkelt bemærkning vedrørende et punkt, som blev nævnt tidligere, nemlig de forskellige adgangsrettigheder for Eurojust og Europol. I dette tilfælde skal man naturligvis tage højde for, at en retshåndhævende myndighed fungerer på en anden måde end en anklagemyndighed og derfor skal have andre beføjelser. Men hvis vi i fremtiden skal have en justitskommissær, kan vi måske også tage os af dette spørgsmål på europæisk plan.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

20. Makrofinansiel bistand til Georgien – Makrofinansiel bistand til Armenien – Makrofinansiel bistand til Serbien – Makrofinansiel bistand til Bosnien-Hercegovina (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om:

– betænkning (A7-0060/2009) af Vital Moreira for Udvalget om International Handel om makrofinansiel bistand til Georgien [KOM(2009)0523 – C7-0269/2009 – 2009/0147(CNS)]

– betænkning (A7-0059/2009) af Vital Moreira for Udvalget om International Handel om makrofinansiel bistand til Armenien [KOM(2009)0531 – C7-0268/2009 – 2009/0150(CNS)]

– betænkning (A7-0061/2009) af Miroslav Ransdorf for Udvalget om International Handel om makrofinansiel bistand til Serbien [KOM(2009)0513 – C7-0270/2009 – 2009/0145(CNS)]

og

– betænkning (A7-0067/2009) af Iuliu Winkler for Udvalget om International Handel om makrofinansiel bistand til Bosnien-Hercegovina [KOM(2009)0596 – C7-0278/2009 – 2009/0166(CNS)]

Vital Moreira, ordfører. – (PT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Eftersom dette er min første tale på et plenarmøde i Europa-Parlamentet, vil jeg gerne hilse på Dem alle og udtrykke min glæde, entusiasme og engagement over at være medlem af denne forsamling, der repræsenterer alle de europæiske borgere.

Hvad angår den opgave, som bringer mig hid, skal jeg i dag fremlægge to betænkninger for Dem om makrofinansiel bistand til Georgien og Armenien, der har til formål at afhjælpe de finanspolitiske problemer og støtte betalingsbalancen i disse to lande i Kaukasus. Begge disse lande er vores partnere under den europæiske nabolikspolitik og er blevet hårdt ramt af den globale økonomiske og finansielle krise i de sidste to år.

For Georgiens vedkommende er krisens følger blevet forstærket af de direkte og indirekte konsekvenser af den militære konflikt, der opstod med Rusland sidste år, hvor et stort antal mennesker blev fordrevet inden for landets grænser.

Økonomien i nabolandet Armenien er også blevet påvirket af kombinationen af den økonomiske recession og især den hastige forværring af den russiske økonomi på grund af den armenske økonomis store afhængighed af samhandel med den store nabo i nord. Dette skubbede disse to lande ud i en meget vanskelig økonomisk, finansiell og social situation.

De to forslag om ekstraordinær finansiell bistand, som vi drøfter i dag, vil nedbringe budgetunderskuddet og have en øjeblikkelig positiv indvirkning på de offentlige finanser og betalingsbalancen i Georgien og Armenien, under forudsætning af at de gennemføres straks. Derfor støtter vi i vores to betænkninger fuldt ud behovet for at sikre denne finansielle bistand til Georgien og Armenien.

I min egenskab af formand for Udvalget om International Handel har jeg foreslået mine kolleger i udvalget, at de godkender disse to forslag uden ændringsforslag i henhold til den forenklede procedure, og dette forslag blev vedtaget enstemmigt.

Men i de betænkninger, som vi fremlægger for plenarforsamlingen, klager vi over fristen og den korte tid, som Kommissionen har givet os til at diskutere disse aftaler. For fremtiden vil vi betragte sådanne frister som uacceptable, selv om vi erkender, at det er nødvendigt at behandle denne type sager hurtigere på grund af deres ekstraordinære karakter.

Vores holdning i denne sag betyder ikke, at mine kolleger eller jeg ikke har vores forbehold og bekymringer med hensyn til de foreslåede aftaler som sådan. Det er desuden sandsynligt, at nogle af os, hvis vi havde valget, ville have benyttet muligheden for at stille ændringsforslag, hvor vi f.eks. ville fremhæve betydningen af visse betingelser og kriterier vedrørende bistand for at forbedre gennemsigtigheden af dennes indhold og gennemførelse.

Men det ville have betydet – jeg er ved at afslutte, fru formand – at vi ikke kunne have godkendt disse aftaler for de to lande.

I lyset af dette og i betragtning af de faktiske omstændigheder og de to landes strategiske betydning inden for rammerne af den europæiske naboskabspolitik opfordrer jeg alle de tilstedeværende til at godkende disse to forslag om makrofinansiel bistand uden ændringsforslag i henhold til Kommissionens anbefaling.

Miloslav Ransdorf, ordfører. – (CS) Fru formand! Udvalget har drøftet denne betænkning, og man har foreslået den forenklede procedure, fordi dette er en sag, der haster utrolig meget. Mit emne er makrofinansiel bistand til Serbien, som jeg betragter som den centrale økonomi på Balkan. Efter min mening er der mange årsager til, at vi skal yde betydelig støtte til dette land, fordi det ansøger om EU-medlemskab i en vanskelig periode kendetegnet ved omfattende finansiel ustabilitet. Statens indtægter er faldende, der er inflationspres, og landet står naturligvis over for hele rækken af konsekvenser af tidligere hændelser, f.eks. det store problem med miljøskader fra tiden med NATO's luftangreb. Der er også et humanitært problem her, fordi landet har 750 000 flygtninge fra andre dele af det tidligere Jugoslavien, og den igangværende finanskrisen har sat fokus på alle de strukturelle mangler i den serbiske økonomi. Desuden medførte krigen i 1999 og luftangrebene et fald i slutproduktionens andel af Serbiens samlede produktion, og det har også forværret handelsbalancen. Desuden var høsten dårlig sidste år, hvilket medførte en yderligere svækkelse af de serbiske statsindtægter. Situationen er nu meget alvorlig.

Jeg anser det for nødvendigt, at vi fremskynder bistanden, så den kan anvendes i starten af næste år, og derfor har jeg foreslået den forenklede procedure via vores udvalgsformand. Jeg vil gerne understrege, at dette også er et spørgsmål, der er i Serbiens naboers interesse, herunder lande, der endnu ikke er medlemmer af EU, men som ansøger om medlemskab, såsom Bosnien-Hercegovina og Kroatien. Men der findes også lande her, som allerede er medlemmer af EU, og som kan blive truet af ustabiliteten i Serbien, såsom Ungarn, Rumænien og Bulgarien. Af hensyn til stabiliteten i denne del af EU og af hensyn til den interne stabilitet i Serbien med fokus på at styrke landets territoriale integritet foreslår jeg, at vi fremskynder gennemførelsen af den makrofinansielle bistand.

Csaba Sógor, stedfortræder for ordføreren. – (EN) Fru formand! Jeg har den ære at fremlægge betænkningen fra Udvalget om International Handel om makrofinansiel bistand til Bosnien-Hercegovina for Parlamentet.

Som med de andre lande, som Kommissionen har foreslået at yde makrofinansiel bistand til, er Bosnien-Hercegovinas økonomi blevet hårdt ramt af den igangværende økonomiske og finansielle krise. Landets økonomi befinder sig i en alvorlig situation, og det er klart, at der skal findes en vej ud af denne krise. Derfor har Bosnien-Hercegovina ansøgt EU om bistand, og Kommissionen har foreslået at yde denne bistand i form af et lån på op til 100 mio. EUR, som skal stilles til rådighed i to afdrag i løbet af 2010.

Nu skal vi beslutte, om vi vil støtte denne anmodning eller ej. I henhold til bestemmelserne i den nuværende traktat bliver Parlamentet kun hørt. Derfor kan man på den ene side argumentere: Hvorfor ikke vente, til Lissabontraktaten træder i kraft, og så fremsætte et ændret forslag under den almindelige lovgivningsprocedure? På den anden side mener jeg, at selv om vores arbejde får større betydning, når Lissabontraktaten træder i kraft, skal vi her i Parlamentet udvise ansvarlighed og politisk engagement og yde vores til allerede tidligt næste år at give dette Balkanland den bistand, det nu har brug for, i stedet for at drøfte det længe og yde bistanden på et ukendt tidspunkt engang i fremtiden.

Af ovennævnte grunde foreslår Udvalget om International Handel, at forslaget om makrofinansiel bistand til Bosnien-Hercegovina vedtages uden ændringsforslag i henhold til den forenklede procedure, inden Lissabontraktaten træder i kraft.

Mine kolleger i udvalget støttede dette forslag enstemmigt, og nu beder jeg om hele Parlamentets støtte.

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Fru formand! Først og fremmest vil jeg gerne sige, at Kommissionen glæder sig meget over Parlamentets positive og konstruktive indstilling til vedtagelsesproceduren for Kommissionens forslag om makrofinansiel bistand til fire partnerlande: Armenien, Georgien, Serbien og Bosnien-Hercegovina.

Kommissionen sætter pris på, at Europa-Parlamentet har valgt en procedure, så man allerede i morgen kan stemme om betænkningen om disse fire lande uden ændringsforslag til Kommissionens forslag. Parlamentets hurtige og beslutsomme indsats vil give Rådet mulighed for at vedtage afgørelser om de fire operationer i løbet af de kommende dage, og Kommissionen vil så kunne begynde at gennemføre programmerne.

Makrofinansiel bistand er defineret som et kortsigtet instrument til brug i krisesituationer, og forslag om makrofinansiel bistand kræver normalt en hurtig indsats. Dette gælder helt klart for de lande, vi behandler i dag. Armenien, Georgien, Serbien og Bosnien er blandt de lande, der har lidt mest under virkningerne af krisen, uanset forskellen i deres økonomiske strukturer og udviklingsniveau. De hører også til de lande, der har indført drastiske justeringsprogrammer med støtte fra Den Internationale Valutafond, og de lande, der har anmodet om finansiel støtte fra EU. Og Kommissionen mener virkelig, at betingelserne for at yde makrofinansiel bistand til disse lande til fulde er opfyldt.

Jeg vil nu vende mig mod selve instrumentet for makrofinansiel bistand og dets fremtid under Lissabontraktaten. Ændringen som følge af Lissabontraktaten bringer makrofinansiel bistand ind under den ordinære lovgivningsprocedure, hvor Europa-Parlamentet og Rådet inddrages i samme omfang.

Samtidig mener jeg, at vi alle accepterer, at en langvarig lovgivningsprocedure, der involverer en langvarig udvekslingsproces mellem de forskellige institutioner, ikke er velegnet til instrumentet for makrofinansiel bistand eller til krisesituationer.

Derfor finder Kommissionen det vigtigt at undersøge, hvordan man fremover skal håndtere den makrofinansielle bistand, navnlig inden for rammerne af Lissabontraktaten. Vi ønsker at gøre dette i tæt samarbejde med Europa-Parlamentet for at sikre, at forslag om makrofinansiel bistand fremover håndteres på en måde, der på den ene side er hurtig og giver mulighed for at reagere effektivt på krisen, men som på den anden side opfylder Lissabontraktatens krav om en detaljeret undersøgelse fra lovgivernes side inden for den fælles beslutningsproces.

Kommissionen har historisk set været tilhænger af en rammeforordning for det makrofinansielle bistandsinstrument. Kommissionens tjenestegrene har indledt overvejelser på teknisk niveau om udformningen af en sådan rammeforordning under Lissabontraktaten.

En sådan rammeforordning kan potentielt medføre betydelige fordele. Indtil en sådan rammeforordning er vedtaget, vil de enkelte forslag om makrofinansielle bistandsprogrammer fra Kommissionen blive vedtaget gennem den fælles beslutningsprocedure af Europa-Parlamentet og Rådet fra sag til sag. Forslaget – startende med Kommissionens forslag om Ukraine, som blev vedtaget for nylig – bliver en god prøve på det interinstitutionelle samarbejde. Jeg håber, at Parlamentet og Rådet hurtigt vil nå frem til en aftale.

Endelig vil jeg gerne bemærke, at Kommissionen med glæde vil acceptere Parlamentets forslag om en forbedring af informationsstrømmen om makrofinansielle bistandsprogrammer. Kommissionen er parat til at gøre sit yderste for at levere oplysningerne om makrofinansielle bistandsprogrammer hurtigere til Parlamentet.

George Sabin Cutas, for S&D-Gruppen. – (RO) Fru formand! Jeg vil gerne indlede med at lykønske ordførerne for det fremragende arbejde, de har udført. Jeg vil også gerne udtrykke min anerkendelse af de initiativer, som Kommissionen og Rådet har foreslået vedrørende makrofinansiel bistand til Bosnien-Hercegovina og Serbien. Denne finansielle støtte fra EU ydes i en særdeles vanskelig periode for begge lande.

Efter de skrækkelige prøvelser, som denne del af Balkan gennemlevede i 1990'erne med så store blodsudgydelser, gik regionen ind i en genopbygningsperiode, der imidlertid er blevet hæmmet af den igangværende økonomiske krise. Begge lande er blevet ramt med fuld styrke af recessionen set på baggrund af et budgetunderskud og en arbejdsløshed, der allerede var høje. Krisen har tvunget udenlandske investorer til at trække deres investeringer i adskillige lande i Østeuropa tilbage, og Serbien er et af de lande, der er hårdest ramt af underskuddet, som er opstået på grund af den kolossale udstrømning af udenlandsk kapital. Kollapset i den økonomiske vækst kombineret med, at landet skal opfylde sine forpligtelser om tilbagebetaling af den kortsigtede gæld, har øget behovet for ekstern finansiering.

Dette har betydet, at støtten fra EU kommer på et tidspunkt, hvor man mærker de fulde virkninger af det eksterne finansieringsunderskud, for ikke at nævne, at de økonomiske og sociale udsigter er dystre. Man skønner, at arbejdsløsheden vil toppe inden for de kommende to til tre kvartaler.

Vi er udmærket klar over, at social uro kan få skadelige virkninger for et lands stabilitet, navnlig når den kommer oven i eksisterende spændinger og er rodfæstet i et så følsomt spørgsmål som etnisk oprindelse. Derfor vil jeg gerne hilse disse forslag om makrofinansiel bistand velkommen. Jeg vil også gerne understrege, hvor vigtige de er, især som en faktor til opretholdelse og konsolidering af stabiliteten i en region, der er blevet hårdt ramt og balancerer på en knivsæg. Vi er nødt til også at tage hensyn til udsigterne for EU's udvidelse i Balkan, endnu en grund til, at det er vores pligt at støtte disse stater, der ønsker at blive integreret i Europa.

Her til sidst vil jeg gerne understrege, at det haster med at yde finansiel bistand på grund af den økonomiske situation i Serbien og Bosnien-Hercegovina, som hurtigt forværres. Den hastende karakter af denne bistand skal efter min mening vægtes højere end overvejelser af proceduremæssig karakter, der skyldes, at Lissabontraktaten træder i kraft. Derfor støtter jeg forslaget fra begge ordførere om at overføre fællesskabsmidler i god tid for at undgå forsinkelser, der skyldes, at Kommissionen er nødt til at ændre retsgrundlaget for disse bestemmelser.

Paweł Robert Kowal, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! Som medlemsstater i EU er vi ansvarlige for situationen i Georgien. Ophavsmændene til beslutningsforslaget gør ret i at minde os om, at den økonomiske situation i Georgien før konflikten var ganske udmærket. Konflikten i Georgien i 2008 medførte en alvorlig forværring af landets økonomiske situation. Vi taler om et land, der ønsker et tæt samarbejde med EU, og som fremover også har mulighed for at videreudvikle dette europæiske perspektiv.

Jeg vil gerne henlede opmærksomheden på, at russiske sanktioner, den generelle situation i Kaukasus og virkningerne af sidste års konflikt ikke giver Georgien mulighed for at udvikle sig normalt eller opbygge en normal økonomi. Der findes en yderligere og særlig grund, og det skal vi understrege, til, at Georgien skal have makrofinansiel bistand, og at Georgiens budget skal styrkes, så landet får mulighed for økonomisk udvikling i henhold til sine egne ambitioner. Så vidt muligt, og hvis der er behov for det, skal bistanden til Georgien øges yderligere, og det vil jeg gerne slå helt fast. Det er vigtigt at yde finansiel bistand i 2009. Set fra vores synspunkt må procedurespørgsmål og forskellige proceduremæssige detaljer under ingen omstændigheder få lov til at forhindre Georgien i at modtage bistand i år.

Georgien fortjener vores støtte. Det har vi pligt til som EU, især i en situation, hvor Sarkozy-planen ikke gennemføres for Georgien, og vi ikke som mægler, som EU, kan sikre, at forholdet mellem Georgien og Rusland reguleres i overensstemmelse med folkeretten.

Tomasz Piotr Poręba, for ECR-Gruppen. – (PL) Fru formand! Den makrofinansielle bistand, som Kommissionen foreslår til Georgien, Armenien, Bosnien-Hercegovina og Serbien er bestemt et skridt i den rigtige retning. Men bistandens omfang er ikke tilstrækkelig til at dække behovet. Jeg tænker især på Georgien, der skal modtage 46 mio. EUR set i lyset af de reelle problemer, som landet står over for, den økonomiske krise og ligeledes problemerne efter krigen mod Rusland, som har medført en betydelig svækkelse af den økonomiske udvikling i Georgien, og så er denne bistand bestemt ikke særlig stor.

For vi skal huske, at lande som Georgien, Armenien, Aserbajdsjan og Kasakhstan ikke bare er vigtige lande for EU set fra et politisk perspektiv, men også rent strategisk i form af energisikkerhed. For det er disse lande, der skal beslutte, og allerede gør det, hvordan diversificeringen af EU's energiforsyningskilder kommer til at se ud i fremtiden.

Hvis vi ikke støtter dem økonomisk og politisk i dag, hvis vi ikke giver dem chance for at udvikle sig, vil Rusland hurtigt gøre det, fordi disse lande er af kolossal strategisk betydning for Rusland. Derfor vurderer jeg Kommissionens forslag som konstruktivt og godt. Men niveauet af den finansielle støtte er alt for lavt.

Siim Kallas, næstformand for Kommissionen. – (EN) Fru formand! Vores naboskabspolitik er i vid udstrækning i stand til at yde finansiel bistand til lande i vores naboskab, som har problemer, så jeg er meget glad for, at Parlamentets medlemmer har støttet dette forslag fra Kommissionen enstemmigt. Vi gør vores yderste for at støtte vores nabolande.

Et medlem nævnte, at proceduremæssige detaljer ikke må bremse os, men procedurerne skal rent faktisk sikre, at pengene bruges korrekt. Man skal altid finde en balance mellem at nå målene og følge procedurerne. Det er vigtigt at overholde klare regler for leveringen af denne bistand.

Som sagt vil vi i nærmeste fremtid få mulighed for at udvikle rammeaftalen, der sikrer en bestemt ramme for denne type bistand, og inden for denne bistandsramme kan vi så yde hurtig bistand. Det er et stort problem i dag. I øjeblikket træffer vi beslutninger fra sag til sag, og dette tager virkelig lang tid på samme måde som mange andre procedurer i vores store EU.

Det bliver det centrale spørgsmål. Der kommer en rammeaftale, og så kommer der en hurtig beslutningsmekanisme vedrørende bistandens størrelse. Medlemsstaterne indfører altid grænser, og sådan vil det altid være. Der er aldrig ubegrænsede muligheder for at hjælpe lande og samtidig yde penge til vores egne projekter.

Vital Moreira, ordfører. – (PT) Fru formand! Jeg vil gerne benytte denne mulighed til at fremføre tre afsluttende punkter.

For det første er makrofinansiel bistand til EU's nabolande begrundet af to årsager: For det første har den en iboende politisk værdi, fordi den sikrer EU prestige ved at hjælpe lande i problemer inden for rammerne af en politik for godt naboskab.

For det andet er den begrundet i, at det er i EU's egen interesse at bidrage til den finansielle, sociale og politiske stabilitet i vores nabolande som en forudsætning for deres udvikling og demokratiske konsolidering, idet dette også er en forudsætning for vores egen politiske stabilitet.

Mit andet punkt er, at den makrofinansielle bistand trods alt skal knyttes til to betingelser: Bistanden skal have til formål at reagere på ekstraordinære og midlertidige økonomiske problemer i disse lande og ikke andre formål. Desuden skal disse lande ikke omdirigere de midler, vi tildeler dem, til formål, der er uforenelige med rationalet bag EU's bistand, navnlig til at øge militærudgifterne.

Mit tredje og sidste punkt er, at jeg gerne vil understrege betydningen og nødvendigheden af generelle lovgivningsrammer for tildelingen af makrofinansiel bistand og gennemførelsen af de respektive aftaler med de pågældende lande, og jeg anerkender og glæder mig over kommissær Kallas' engagement i dette spørgsmål.

Jeg håber også, at den næste Kommission vil kunne opfylde dette løfte, og at vi snart får en overordnet forordning om makrofinansiel bistand.

Miloslav Ransdorf, ordfører. – (CS) Fru formand! En stor forfatter sagde engang, at Balkanlandene altid læssede et større historisk ansvar på deres skuldre, end de kunne bære. Det samme kan siges om nationerne i Kaukasus, at de læssede mere historie på deres skuldre, end de kunne bære. Efter min mening bør EU derfor løfte noget af denne historiske byrde fra deres skuldre. Det vil gavne både dem og os, for EU er ufuldstændig uden Balkan, og eftersom serberne for nylig har spøgt med, at deres eneste venner er Gud og grækerne, bør vi efter min mening vise dem, at de også har venner i Europa-Parlamentet.

Csaba Sógor, stedfortræder for ordføreren. – (EN) Fru formand! Alle de fire lande, som Kommissionen i dag har foreslået at yde makrofinansiel bistand til, er blevet hårdt ramt af den igangværende økonomiske og finansielle krise. Deres økonomier befinder sig i en alvorlig situation, og det er klart, at der skal findes en vej ud af denne krise.

For Georgiens vedkommende er den foreslåede makrofinansielle bistand på 46 mio. EUR i form af tilskudsudbetalinger rettet mod at yde støtte til Georgiens genopretning, efter at dette land oplevede en alvorlig økonomisk nedtur efter den militære konflikt med Rusland og den globale finanskrisen.

De 100 mio. EUR til Armenien skal efter planen have en øjeblikkelig indvirkning på Armeniens betalingsbalance og vil på den måde bidrage til at lette de finansielle problemer med gennemførelsen af myndighedernes økonomiske program og til at finansiere budgetunderskuddet.

Serbien er hårdt ramt af den finansielle og økonomiske krise, men er ikke desto mindre hurtigt på vej tilbage mod politisk stabilitet. Som Balkanland er det et potentielt kandidatland til EU-medlemskab og har underskrevet en stabiliserings- og associeringsaftale. Derfor bør landet også hjælpes.

Politisk set er Bosnien-Hercegovina et potentielt kandidatland, som også har underskrevet en stabiliserings- og associeringsaftale, og det er i EU's interesse at bistå landet.

Afslutningsvis vil jeg gentage min overbevisning om, at vi i Europa-Parlamentet skal udvise ansvarsfølelse og politisk engagement i at give disse lande den makrofinansielle bistand, de har brug for, i stedet for at føre langvarige diskussioner om dette under den ordinære lovgivningsprocedure. Af disse grunde vil jeg på

PPE-Gruppens vegne foreslå, at vi får forslaget om makrofinansiel bistand til disse lande vedtaget nu. Jeg beder mine kolleger støtte forslaget enstemmigt.

Formanden. – Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 149)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), skriftlig. – (RO) Først vil jeg gerne sige, at jeg er enig i princippet om at yde makrofinansiel bistand til Armenien. Jeg mener, at dette initiativ er et led i den europæiske naboskabspolitik. Armenien, som befinder sig i en særlig alvorlig økonomisk situation på grund af finanskrisen, har stort behov for disse midler, som vil give landet mulighed for at opfylde sine forpligtelser i henhold til stand by-aftalen med IMF. Jeg glæder mig over, at ordføreren har erkendt, at det er en hastesag, og har valgt en procedure uden ændringsforslag som løsning. Men jeg er også enig i de indsigelser, der kan gøres ud fra et proceduremæssigt synspunkt. Artikel 308 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sigter mod foranstaltninger, der vedtages som en del af det indre marked, som ikke hjemles direkte i traktaten, og som ikke nødvendigvis ligner dem, der skal vedtages for at yde makrofinansiel bistand til tredjelande. Jeg mener, at de interinstitutionelle procedurer skal præciseres, for at der kan vedtages foranstaltninger vedrørende makrofinansiel bistand tilpasset tidsmæssige begrænsninger, så vi fremover aldrig igen havner i en situation, hvor Parlamentet er nødt til at fravige den normale procedure. Desuden vil jeg også betragte det som naturligt, at EU's Ministerråd handler hurtigere, idet man samtidig tager hensyn til Parlamentet i sådanne procedurer.

Indrek Tarand (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jeg vil gerne give udtryk for vores utilfredshed med brugen af den såkaldte forenklede procedure i sagerne om makrofinansiel bistand til Georgien og Armenien. Mens Parlamentet tidligere altid har været hurtige til at behandle sager om makrofinansiel bistand, er Kommissionen og Rådet langsomme. Den forenklede procedure udelukker nærmest Parlamentet. Kan De forklare os årsagerne til, at Kommissionen – som var klar over, at den første udbetaling forfaldt allerede inden 2009 – er forsinket? Fra Gruppen De Grønne har vi fremført, at vi skal sikre os, at den makrofinansielle bistand ikke bliver brugt til militære formål, og det er også mit ønske. Men samtidig sejler det franske hangarskib ind i Skt. Petersborgs havn for at indgå den største våbenhandel mellem Rusland og en EU-medlemsstat. Det er mere end tydeligt, at Rusland er den vigtigste årsag til, at Georgien har stort behov for finansiel bistand. Og at bede den ene side i konflikten reducere sine våbenlagre og samtidig sælge ultramoderne teknologi til den anden side vil ikke blot destabilisere den strategiske situation i Sortehavsregionen, men vil også få alvorlige konsekvenser i Østersøregionen.

(Mødet udsat kl. 21.10 og genoptaget kl. 21.20)

FORSÆDE: Jerzy BUZEK

Formand

21. Tilpasning af Europa-Parlamentets forretningsorden til Lissabontraktaten (forhandling)

Formanden. – Næste punkt på dagsordenen er betænkning af David Martin for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender om tilpasning af Europa-Parlamentets forretningsregler til Lissabontraktaten (2009/2062(REG)) (A7-0043/2009).

David Martin, ordfører. – (EN) Hr. formand! Først vil jeg gerne takke Dem for Deres tolerance og Deres tilstedeværelse.

Da jeg første gang stillede op til Parlamentet i 1984, sagde jeg til en af mine daværende kolleger, Ken Collins, et skotsk medlem, at jeg overvejede, om det var forkert af mig, fordi Parlamentet ikke virkede til at have ret meget slagkraft i forhold til lovgivningsspørgsmål. Ken sagde til mig, at det var korrekt, at Parlamentet ikke havde ret meget slagkraft, men at det sagtens kunne bide sig fast alligevel.

Dette Parlament bed sig fast i forhold til at udnytte retten til at blive hørt i lovgivningsspørgsmål. Siden har vi haft Den Europæiske Fælles Akt, som bragte Parlamentet fra babyetapiet til barndommen, Maastricht, som bragte os gennem puberteten, Nice- og Amsterdamtraktaten, som bragte os ind i voksenalderen, og nu Lissabontraktaten, som jeg tror giver Parlamentet de fulde rettigheder som et voksent parlament, der kan sammenlignes med enhver anden demokratisk institution i EU.

Jeg er beæret over at have mulighed for at fremlægge en betænkning, som tilpasser vores forretningsorden, så der kan tages hensyn til de nye beføjelser, vi har som følge af Lissabontraktaten.

Jeg er beæret, men for at være ærlig er jeg også lidt skuffet, for denne betænkning skulle egentlig have heddet Corbett-betænkningen. Min kollega Richard Corbett gjorde alt det hårde arbejde med denne betænkning før valget. Han gjorde det meget let for mig i forhold til betænkningens Lissabonaspekter. Selv om vi var uenige om de aspekter i betænkningen, der ikke var relateret til Lissabontraktaten, har Richard Corbett gjort et fremragende stykke arbejde i forhold til Lissabonaspekterne, og jeg behøvede sådan set bare at samle stafetten op.

Betænkningen forbereder os på de nye beføjelser, vi får inden for handelspolitik, hvor vi nu skal give en fuld, samstemmende udtalelse sammen med Rådet i alle handelsspørgsmål, og vores nye beføjelser i forhold til landbrug og fiskeri, hvor vi nu deltager i den fælles beslutningstagning. Den finjusterer vores funktion med hensyn til udnævnelsen af Kommissionen, etablerer et nyt forhold mellem Parlamentet og de nationale parlamenter og baner vej for, at Parlamentet kan få nye medlemmer.

De fleste emner er som sagt blevet behandlet uden nogen form for uenighed. Lad mig kort nævne de steder, hvor vi oplevede en vis uenighed mellem grupperne, selv om jeg i parentes skal bemærke, at de politiske grupper har udvist et fremragende samarbejde i denne sag. Alle de primære skyggeordførere og koordinatore har ydet stor støtte, men der er et par problemstillinger, som vi ikke har kunnet finde en løsning på.

Den første gælder spørgsmålet om, hvem der skal være formand for vores delegation til COSAC. Skal det være formanden for Udvalget om Konstitutionelle Anliggender, eller skal det være en næstformand i Parlamentet, som det er i øjeblikket? Jeg mener, at det skal være en næstformand, og udvalget har besluttet, at det skal være formanden. I sidste ende vil plenarforsamlingen træffe beslutningen, men jeg vil gerne påpege, at COSAC handler om mere end interinstitutionelle relationer. COSAC behandler også politiske anliggender, og det er derfor, vi historisk har haft en næstformand som leder af delegationen.

Hvad angår vores forhold til de nationale parlamenter, har vi i udvalget været noget skuffede over, hvor meget vi skulle gå i detaljer, og i hvor høj grad reglerne skulle bestemme dette forhold. Det er lykkedes mig at indgå et kompromis med hr. Brok, som har været yderst imødekommende i denne sag, om en række detaljer, men som stadig giver formanden for Parlamentet tilstrækkeligt råderum til at forhandle med kollegerne i de nationale parlamenter om den præcise udformning af samarbejdet med de nationale parlamenter.

Et tredje emne, der har skabt uenighed, er, hvordan subsidiaritetsprincippet skal håndteres. Vi fandt let en løsning i forhold til den rolle, som udvalgene skal spille i denne henseende, og har var der enighed. Det eneste område, der viste sig, var spørgsmålet om, hvad der sker, hvis et udvalg siger, at der ikke er noget brud på subsidiaritetsprincippet, og at lovgivningsprocessen skal fortsætte. Skal der være en sikkerhedsventil, så medlemmerne af Parlamentet kan rejse spørgsmålet her i Parlamentet? Jeg har fremlagt et ændringsforslag, og andre har fremlagt lignende ændringsforslag, der går ud på, at hvis en tiendedel af medlemmerne i Parlamentet mener, at der er tale om et subsidiaritetsspørgsmål, skal sagen drøftes her i Parlamentet. Jeg synes, at det er en fornuftig sikkerhedsventil.

Den sidste problemstilling, som jeg gerne vil nævne, er spørgsmålet om observatører, og om, hvorvidt vi skal have observatører forud for, at de 18 nye medlemmer indtager deres pladser. Min holdning er, at det skal vi helt bestemt. Det afgørende spørgsmål – og også her var der enighed i udvalget – er imidlertid, om disse observatører skal være personer, som ellers ville være blevet valgt til Parlamentet. Dette er afgørende for vores troværdighed. Hvis vi bare lader medlemsstaterne udpege hvem som helst til rollen som observatør – og der går rygter om, at nogle medlemsstater vil udpege nationale parlamentsmedlemmer – synes jeg, at det vil være helt uacceptabelt.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at jeg glæder mig over, at Parlamentet efter afstemningen i denne uge vil have en forretningsorden på plads den 1. december, fra det øjeblik, hvor Lissabontraktaten træder i kraft, der gør det muligt for os straks at udøve vores nye beføjelser. De, der har æren for dette, er de mennesker, som arbejdede i Udvalget om Konstitutionelle Anliggender før sommerferien, og jeg vil gerne igen takke Richard Corbett for hans store indsats i denne sag.

(Bifald)

József Szájer, for PPE-Gruppen. – (HU) Hr. formand, mine damer og herrer! Til glæde for mange af os træder Lissabontraktaten snart i kraft. Processen har varet længe, og det skyldes i det væsentlige ikke Parlamentet,

at ratificeringen har taget så lang tid. Det er netop derfor, at den øjeblikkelige gennemførelse af vores tilpassede forretningsorden heller ikke skyldes Parlamentet.

Jeg vil gerne begynde med det punkt, som ordføreren netop sluttede med, nemlig at det er af afgørende betydning, at vi reelt kan udøve disse rettigheder så hurtigt som muligt. Parlamentet har virkelig fået mange nye rettigheder. Lissabontraktaten styrker i betydelig grad Parlamentets indflydelse og dermed demokratiet, samtidig med at den fremmer demokratiets status i Europa. Vores opgave i denne sag er gennem denne forhandling og på grundlag af den nye lovgivning at sikre, at vi reelt kan udøve disse rettigheder.

Jeg vil gerne takke ordføreren, hr. Martin, og hr. Corbett for det arbejde, de har gjort i denne sag. Betænkningen dækker alle hovedpunkterne såsom opretholdelse af kontakten med de nationale parlamenter, en strengere og meget tydeligere defineret anvendelse af subsidiaritetsprincippet, komitologiprocedurerne og Parlamentets nye rettigheder i den fælles beslutningsprocedure, end det er tilfældet i dag, samtidig med at spørgsmål om budgetprocedurer er med i denne betænkning, som vi helt bestemt støtter.

Samtidig skal vi sikre, at disse rettigheder ikke kan misbruges, og jeg vil gerne gøre opmærksom på dette med henblik på afstemningen om ændringsforslagene. Et lille mindretal skal ikke kunne misbruge eller hæmme den faktiske lovgivningsproces. Vi må finde fleksible løsninger. Vi bemærkede under ratificeringen af Lissabontraktaten, hvordan en enkelt person, en enkelt præsident i en medlemsstat, kunne drive gæk med hele systemet. Der er netop derfor, at der kun skal medtages garantier, som ikke kan misbruges i ekstrem grad. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) støtter denne betænkning, og vi lykønsker begge ordførere, hr. Corbett og hr. Martin.

Ramón Jáuregui Atondo, for S&D-Gruppen. – (ES) Hr. formand! Jeg vil også gerne begynde med at sige, at Gruppen for Det Progressive Forbund af Socialdemokrater i Parlamentet er meget stolt af, at to af vores venner og kolleger, David Martin og Richard Corbett, har medvirket til denne vigtige reform. Jeg vil gerne lykønske dem, og jeg håber, at det vil give genlyd i hele Parlamentet.

Den anden ting, som jeg vil sige, er, at det er en virkelig vigtig handling, vi er i gang med, for det er efter min mening af stor politisk betydning, at den nye forretningsorden træder i kraft den 1. december sammen med den nye traktat. Vi sender et budskab til det europæiske politiske system om, at Parlamentet forbereder og tilpasser sig ved at have et instrument til den nye traktat. Der er selvfølgelig mange reformer, som passer ind sammen med denne tanke.

Da jeg synes, at det er tid til en sammenfatning, vil jeg gerne sige, at vi naturligvis tilslutter os betænkningen som helhed, men hvad angår de reformer og ændringsforslag, der stadig afventer vores stillingtagen, vil jeg gerne sige to ting, som jeg finder passende.

Den første er, at mens der var en vis forvirring på Formandskonferencen om, hvilke typer ændringsforslag der skulle vedtages eller accepteres på grundlag af, hvorvidt de er en følge af Lissabontraktaten i den strengeste forstand, vil jeg gerne udtrykke vores ønske om, at det bliver formanden for Parlamentet, som skal beslutte, hvorvidt enkelte af reformerne af forretningsordenen ikke er hensigtsmæssige. I den henseende er jeg enig i, at det er formanden, som skal træffe beslutningen, og vi vil acceptere hans beslutning.

Endelig vil jeg gerne sige, at jeg mener, at en reform af forretningsordenen er så vigtig, at det kræver enstemmighed. Jeg mener, at det vil være rigtig godt for os, hvis vi kan enes om ændringsforslagene før afstemningen på onsdag, så vi kan opnå fuld enighed på tværs af Parlamentet.

Formanden. – Jeg kan oplyse, at jeg efter indlæggene fra repræsentanterne for de politiske grupper vil oplyse Dem om de tekniske procedurer vedrørende afstemningen om denne betænkning.

Andrew Duff, for ALDE-Gruppen. – (EN) Hr. formand! ALDE-Gruppen glæder sig over at kunne godkende Corbett/Martin-betænkningen, som baner vejen for, at Parlamentet kan påtage sig det store ansvar, der følger af traktatens ikrafttræden. Det er vigtigt, at Parlamentet forbereder sig på at blive et all-round-parlament – dvs. at vi skal begynde at gøre alting effektivt og hensigtsmæssigt på tværs af det politiske spektrum.

Jeg har en hurtig bemærkning vedrørende vores behandling af de nationale parlamenter. Traktaten foreslår meget passende, at vi forbedrer samarbejdet mellem os og de nationale parlamenter, men traktaten er yderst diskret – den siger nemlig intet om, nøjagtig hvilken form sådan et samarbejde skal antage. Vi bør derfor forberede os på at høre de nationale parlamenter om deres tilgang til traktaten, før vi selv fastlægger detaljerede forskrifter i vores egne procedurer.

De forsøg, der indtil videre er gjort i COSAC's regi, viser en stor forskel mellem de nationale parlamenters tilgang til subsidiaritetsspørgsmålet. Det er efter min mening hensigtsmæssigt, at Parlamentet anerkender disse forskelle, og at vi afstår fra at formalisere de præcise metoder til samarbejde og reaktion på forvaltningen af subsidiaritetsmekanismen på det nuværende stadium. Men bortset fra det støtter ALDE-Gruppen fuldt ud de fremsatte forslag.

Gerald Häfner, for Verts/ALE-Gruppen. – (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Parlamentet arbejder hurtigt, det gør sit hjemmearbejde og kan skride til handling. Det er værd at påpege på dette stadium.

Det har taget syv år for Lissabontraktaten at træde i kraft. I vores tilfælde har det kun taget et par uger – da Parlamentet har brugt lang tid på grundige forberedelser til denne begivenhed – at få godkendt den nye forretningsorden på dette grundlag, så vi straks, når traktaten træder i kraft, kan begynde at arbejde i henhold til den nye forretningsorden.

Forretningsordenen bør fastlægges på grundlag af bred enighed. Det er derfor, vi primært har begrænset os til de ændringsforslag, som er direkte forbundet med den nye traktats ikrafttræden. Andre ændringsforlag skal drøftes mere grundigt. Det får vi tid nok til her i Parlamentet. Presserende sager skal imidlertid behandles med det samme.

Efter min mening er det vigtigt, at disse ændringsforslag indeholder nye bestemmelser om de forenklede og de almindelige ændringer af traktaten. Efter min opfattelse er det vigtigt, at vi enstemmigt støtter ændringsforslag, som har til formål at forbedre samarbejdet med de nationale parlamenter. I andre artikler vil vi gerne gå endnu længere, særlig i forbindelse med f.eks. vores repræsentation, dvs. Parlamentets repræsentation, i COSAC, men det er noget, vi kan drøfte på et senere tidspunkt. På nuværende tidspunkt glæder jeg mig over den brede enighed, der er opnået, og jeg ønsker særlig at takke ordførerne.

Ashley Fox, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne udtrykke min bekymring over, at vi ikke har fået mulighed for at drøfte hr. Broks ændringsforslag vedrørende gennemførelsen af den nye statut for medlemmerne.

Elmar Brok foreslog, at ansvaret skulle flyttes fra Præsidiets, som afholder lukkede møder, til Parlamentet med dets offentlige møder. Jeg mener, at vores vælgere har ret til at vide ikke alene, hvad vi selv betaler, men også detaljerne vedrørende de tillæg og ydelser, vi modtager. Jeg beklager, at De ser anderledes på dette, hr. formand.

Hvad der er mere foruroligende, er, at De af frygt for at tabe en afstemning eller måske for overhovedet at afholde en afstemning tyer til et processuelt arrangement for at forhindre en drøftelse. Det er udemokratisk, og det lugter af hykleri på et tidspunkt, hvor alle taler om at gøre EU mere gennemsigtigt og bringe det tættere på borgerne. Hvis EU skal øge gennemsigtigheden, må vi skride til handling og ikke bare forfalde til diverse floskler om emnet.

Det er ganske enkelt ikke acceptabelt at behandle vores vælgere som champignoner, at holde dem nede i mørket og overdænge dem med gødning. Jeg kan forsikre Dem om, at denne sag ikke går væk af sig selv, og at De vil komme til at forholde Dem til en afstemning før eller senere.

Formanden. – Jeg tror, der er tale om en misforståelse. Vi kan drøfte alting. Der er ikke lukket af for noget i denne henseende. Det bedste eksempel er vores indlæg af et minuts varighed. Jeg bliver nødt til at svare Dem med det samme, fordi der ikke er lukket af for nogen emner, men vi må gå fra beslutning til beslutning, idet vi følger reglerne her i Parlamentet og intet andet. Men De har i høj grad åbnet op for denne debat.

Ashley Fox, for ECR-Gruppen. – (EN) Hr. formand! Kan De forklare, hvorfor en afstemning om hr. Broks ændringsforslag blev tilladt i udvalget og vedtaget, men at det blev besluttet, at det ikke var i overensstemmelse med forretningsordenen her på plenarmødet?

Formanden. – Hvis De gerne vil drøfte det, kan vi gøre det lige efter mødet, men jeg vil ikke forstyrre vores debat her på plenarmødet.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Hr. formand! Demokratiet har brug for en revolution. Det siger jeg altid i disse tider, og denne gang retter jeg særlig bemærkningen mod Dem, hr. formand. Hvad er det, De laver her? De gør livet unødigt besværligt for de mennesker, der deler det europæiske ideal, men som på grund af deres grundlæggende principper ikke ønsker at være medlem af et politisk parti, og dermed skyder De Dem selv i foden.

Hvad henviser jeg til her? Jeg henviser til artikel 192, stk. 1. Denne bestemmelse, hvoraf det fremgår, at grupperne kan vælge en koordinator, er blevet indført ad bagdøren og er gået ubemærket hen for mange. Tidligere havde vi altid en tilføjelse om, at den pågældende bestemmelse skulle gælde mutatis mutandis for løsgængerne. Denne fortolkning gælder ikke længere. Jeg skrev et brev til Dem. To måneder senere svarede De og gentog bare dette. Læs venligst mit brev igen. Jeg beder Dem forstå, at De er meget tæt på at lade et Parlament, som jeg i princippet støtter, udarte til et Parlament med to klasser. Hvordan kan De i lyset af Deres personlige baggrund gøre sådan noget? For vi har som løsgængere ikke mulighed for at få de relevante oplysninger i tide og tage aktivt del i beslutninger vedrørende betænkninger og lignende. I denne henseende skal forretningsordenen ændres.

Derudover vil jeg gerne vide, hvorfor hr. Corbett, som ikke blev genvalgt af de radikale på højrefløjen, netop fordi han gjorde sådan noget, har fået lov til at sidde med i plenarmødet i dag, praktisk talt i rollen som tilsynsførende. Dette er et Parlament med to klasser. Vi bliver tvunget til at indgive en klage, selv om jeg meget gerne ville undgå dette.

Formanden. – Tak. Som De ved, drøfter vi fortsat det spørgsmål, som De har rejst, og jeg vil bede Dem om ikke at drage forhastede konklusioner. Vi ønsker at finde en løsning på spørgsmålet, men som De ved, foreslog gruppen af løsgængerne ikke en kandidat, og derfor er de ikke involveret i visse dele af arbejdet. Gruppen har ikke en kandidat, som alle løsgængerne kan acceptere. Vi vil imidlertid finde en løsning på dette problem.

Formandskonferencen har besluttet, at der ikke på onsdag under afstemningen om Martin-betænkningen vil blive stemt om de dele af betænkningen, som ikke er forbundet med Lissabontraktaten, fordi de kræver en bredere drøftelse. Det er, fordi vi gerne vil være sikre på, at afstemningen finder sted på onsdag, og fordi vi gerne vil stemme om de spørgsmål, der er forbundet med gennemførelsen af Lissabontraktaten. Det besluttede Formandskonferencen, og vi er nødt til at gennemføre den beslutning.

David Martin (S&D). – (EN) Hr. formand! Naturligvis forstår og tilslutter jeg mig Deres beslutning, men vi ønsker ikke, hvad vi ellers har set tegn på her i dag, upassende ævl og kævl her i Parlamentet på onsdag, når vi skal stemme om dette vigtige fremskridt for Parlamentets forretningsorden.

I morgen vil jeg bede Dem omdele de ændringsforslag, som De mener, er "Lissabonspørgsmål" og dermed omfattet af Lissabontraktaten, så vi kan få det afklaret og få en meget klar afstemningsliste for onsdag, så der ikke kommer nogen skænderier, når vi når frem til onsdag.

Formanden. – Det skal jeg selvfølgelig nok gøre, men jeg vil lige mødes med hr. Casini og flere andre, så de kan se listen først. Jeg ville også vise Dem listen som ordfører, men vi har ikke haft mulighed for det endnu, for De var her ikke tidligere. Dette er kun et teknisk spørgsmål, ikke andet.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg deler den foregående talers bekymring. For at kunne stemme skal vi følge den rette fremgangsmåde på onsdag, og når det drejer sig om en så vigtig betænkning, skal vi vide på forhånd, hvilke ændringsforslag De betragter som acceptable.

Jeg accepterer derfor det, De siger, og vi vil gerne have dem i morgen.

Formanden. – Det var Parlamentets tjenestegrene, der skulle udarbejde listen, og jeg har først fået den for to timer siden. Den er derfor helt ny, og jeg viser Dem den med det samme.

Carlo Casini (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi vil naturligvis respektere Deres beslutninger, men jeg har forstået det sådan, at der er visse forbehold med hensyn til nogle af ændringsforslagene, nemlig dem, som ikke er direkte relateret til Lissabontraktaten.

Måske tager jeg fejl, men for mig har det indtil nu set ud, som om Udvalget om Konstitutionelle Anliggender har haft generelle beføjelser til at fremsætte forslag til ændringer af retsforskrifterne. Det kan det gøre, hvis ændringsforslagene fremsættes af en gruppe af medlemmer, enkelte medlemmer, eller hvis det er på udvalgets eget initiativ.

At man nu har benyttet lejligheden til at foretage et par rettelser, også med henvisning til andre aspekter, i forbindelse med den bredere reform af forretningsordenen under Lissabontraktaten, kan efter min mening ikke betragtes som uacceptabelt – så meget desto mere som ret mange af ændringsforslagene afspejler Lissabontraktatens ånd i forretningsordenen, nogle gange i form af bestemmelser, som gengives teknisk og materielt i den, men meget oftere gennem en henvisning til ånden bag traktatens bogstav. Man behøver bare tænke på Parlamentets rolle, som er blevet styrket i relation til Rådet, men som også er blevet styrket med

forretningsordenen, for så vidt angår de interne forbindelser med institutioner i Parlamentet. Vi respekterer naturligvis Deres beslutning, hr. formand, men jeg fandt det nødvendigt at komme med disse bemærkninger.

Csaba Sándor Tabajdi (S&D). – (HU) Hr. formand! Denne forhandling afspejler også det forhold, at den vigtige reform, der nu gennemføres i EU's og Europa-Parlamentets historie, er af så stor betydning, at vi sandsynligvis ikke kan afslutte opgaven med kun en enkelt betænkning. Samtidig lykønsker jeg hr. Martin og hr. Corbett og dem, som har deltaget i forhandlingen. Men rent juridisk er der stadig en del aspekter, som skal afklares.

Lad mig bare komme med et eksempel. Det glæder mig, at Parlamentet har haft noget at sige til støtte for chartret om grundlæggende rettigheder, som det støtter enstemmigt. Men vi ved godt, at netop i forbindelse med dette charter har flere lande anmodet om en undtagelse, for ikke at nævne at også dette charter indeholder spørgsmål og uløste problemer såsom spørgsmålet om sprogrettigheder, der skal drøftes i morgen aften. Indtil videre har Europas kommissærer faktisk sagt, at de ikke er en del af Fællesskabets lovgivning.

Af hensyn til både Lissabontraktaten og chartret om grundlæggende rettigheder skal vi derfor klart have præciseret, hvilke aspekter af fællesskabslovgivningen, som Kommissionen og Parlamentet har ret til at reagere på, for så kan vi i fremtiden undgå at høre kommissær Barrot eller Leonard Orban sige, at vigtige spørgsmål som Slovaakiets lov ikke henhører under fællesskabslovgivningen.

Diane Dodds (NI). – (EN) Hr. formand! Jeg står her i dag som demokrat. Jeg står her i dag som en, der har et demokratisk mandat, et mandat, der er magen til det mandat, som alle, der er valgt til Parlamentet, har.

Jeg står her også som en, der kommer fra et land, eller en region, i Det Forenede Kongerige, som har været meget ulykkelig på grund af dem, der søger at ødelægge demokratiske politikker. Jeg kom derfor med store forventninger til, hvordan demokratiet vil blive behandlet her i Parlamentet.

Men alligevel kan jeg konstatere, at jeg her i mit første mandat som demokratisk valgt til Europa-Parlamentet er blevet udelukket fra koordinatormøder, at jeg ikke har noget at skulle have sagt på Formandskonferencen.

Det er bestemt spørgsmål, som er genstand for forhandlinger, og det glæder mig meget at høre, at De forsøger at løse disse problemer. Men jeg opfordrer Dem indtrængende til at finde en løsning på disse spørgsmål meget hurtigt, for det er vigtigt, at Parlamentets demokratiske mandat bliver respekteret. Jeg opfordrer Dem også til at mødes med de løsgængere, der er demokrater, og som ønsker at få afgjort disse spørgsmål.

Elmar Brok (PPE). – (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske hr. Martin med hans betænkning, for den handler om spørgsmål, som vi er nået til enighed om, og som vi er nødt til at forholde os til. Men det skal også siges, at Europa-Parlamentet takket være Lissabontraktaten er blevet et fuldgældigt demokratisk parlament med lige rettigheder. Det er også på tide, at Parlamentet husker, hvem der er hjørnестenen i dette Parlament, nemlig de enkelte medlemmer, parlamentsudvalgene og de politiske grupper.

Der er alt for mange tegn på, at det er Formandskonferencen og Præsidiet, som træffer beslutningerne. Jeg har også bemærket mange tegn, der tyder på, at der er et ønske om at hindre udvalgene i at arbejde direkte og på eget initiativ med udvalgene i de nationale parlamenter og i stedet gør det at styre igennem bureaukratiet til en del af processen.

Jeg har bemærket, at møder mellem formændene for udvalgene i de nationale parlamenter har deltagelse af næstformændene og ikke formændene fra Europa-Parlamentets udvalg. Med hensyn til medlemmernes rettigheder er det ikke, hvis et udvalg fremsætter et beslutningsforslag til plenarforsamlingen, Parlamentets tjenestegrene eller andre organer, der skal beslutte, om disse forslag er forkerte. Det er noget, der skal besluttet af medlemmerne selv. Hvis forslagene er dårlige, får de ikke støtte fra flertallet.

Der er tydeligvis en frygt for, at medlemmerne vil blive bedt om at træffe beslutninger, der er skadelige for deres karriere, og derfor skal de beskyttes mod sig selv. Det er den eneste måde, jeg kan fortolke forslagene på, for de sigter helt klart mod at begrænse Parlamentets og det enkelte medlems beføjelser. Jeg har en fornemmelse af, at imperiet slår til igen.

Roberto Gualtieri (S&D). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Med vedtagelsen af Martin-betænkningen har Europa-Parlamentet udført en nødvendig opgave her i lyset af Lissabontraktatens snarlige ikrafttræden. Det er sket med denne nøjagtige, præcise tekst, som i vores forretningsorden indfører vigtige ændringer på grund af Lissabontraktaten; det drejer sig om Europa-Parlamentets styrkede rolle i lovgivningsproceduren, budgetproceduren og den overordnede institutionelle balance i EU.

Af disse nyskabelser nævner jeg med glæde dem, der vedrører procedurerne for traktatændringer og Parlamentets funktion med at fremsætte forslag samt ændringerne i relation til de nationale parlamenters rolle, som giver Parlamentet et særligt ansvar, nemlig ansvaret for at gøre denne styrkede rolle til en kilde til demokratisk legitimitet for den europæiske integration og ikke en bureaukratisk hindring.

Formanden traf en god beslutning, da han løste problemet med de ændringsforslag, som ikke er direkte relevante for emnet for denne betænkning, da der senere bliver tid til en mere konsekvent og systematisk behandling af spørgsmålet om, hvorvidt der skal foretages en mere tilbundsående revision af vores forretningsorden.

Det er rigtigt, at der stadig er ting, som kan fjernes fra det arbejde, som Udvalget om Konstitutionelle Anliggender har udført, men der er også andre, som det ville være godt at tilføje. Her tænker jeg på det vigtige ændringsforslag om, hvordan spørgsmålet om observatører skal behandles, da disse observatører skal vælges blandt de kandidater, der ikke blev valgt til Europa-Parlamentet.

Paulo Rangel (PPE). – (PT) Hr. formand! Jeg vil gerne indledningsvis lykønske ordførerne og især hr. Martin og hr. Corbett og sige, at jeg som medlem af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) primært har været bekymret over de foreslåede ændringer til forretningsordenen.

Jeg vil gerne understrege, hvad der for mig er det afgørende spørgsmål, som endnu ikke er blevet nævnt her i aften, nemlig de nationale parlamenter.

At Parlamentet er blevet stærkere rent demokratisk skyldes helt klart forretningsordenen og Lissabontraktaten, men det europæiske demokrati er også resultatet af båndet mellem nationale parlamenter.

Formålet med dette forslag til ændring af forretningsordenen er den retlige oprettelse af disse to demokratiske instanser og dermed konsolidere demokratiet. På den ene side har vi det demokrati, der opstår af Europa-Parlamentets instrumenter, dets kontrolinstrumenter og dets lovgivende rolle, og på den anden side er der det demokratiske samarbejde mellem de nationale parlamenter gennem andre instrumenter.

Derfor er jeg helt for disse forslag. Jeg er ikke enig med hr. Duff i, at vi bør udskyde etableringen af forbindelser til de nationale parlamenter til et senere tidspunkt. Jeg mener godt, at vi kan gøre det nu, i lyset af Lissabontraktaten, og jeg synes, det er meget vigtigt, at vi gør det.

Jeg vil også sige, at jeg støtter forslaget fra mine kolleger, hr. Szájer og hr. Brok, med hensyn til repræsentation i Konferencen af De Europæiske Parlamenters Europaudvalg (COSAC), og endelig at jeg er helt enig i det, min kollega hr. Brok og andre medlemmer har sagt om, at det er Parlamentet og medlemmerne, der bestemmer, ikke Parlamentets tjenestegrene.

Mario Mauro (PPE). – (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi er nu vidne til en grundlæggende ændring i vores, de europæiske institutioners, karakter. Hvis fællesskabsmaskinen skal fungere ordentligt i den nærmeste fremtid, er det op til vores politiske færdigheder og vores kapacitet til så hurtigt som muligt at give os selv lovgivningsmæssige instrumenter i Parlamentet som institution, dvs. instrumenter, som sætter os i stand til at udnytte den overflod af muligheder, der ligger i Lissabontraktaten.

Af netop den grund mener jeg, at det, det virkelig drejer sig om, paradoksalt nok er at styrke både EU's føderale dimension og subsidiaritetsdimensionen.

Det er afgørende for vores fremtid, især fordi vi ikke i denne fase har taget hensyn nok til borgerne som enkeltpersoner, dvs. til selve politikken *raison d'être*.

Lad mig forklare, hvad jeg mener. Det harmoniseringsniveau, som vi har nået, kan beskrives som tilfredsstillende. Europa har stor betydning i vores borgeres dagligdag. Men i stedet for at sætte den enkelte, familien og alle andre i centrum for politikerne har EU og medlemsstaterne udnyttet subsidiariteten til at fremme institutionernes interesser.

Derfor er det vigtigere nu end nogensinde før at sikre subsidiaritetsprincippet i EU's charter om grundlæggende rettigheder. Vi skal have et overvågningssystem, som sikrer, at de lovforslag, som forelægges Parlamentet, rent faktisk bliver vurderet, især i henseende til dette subsidiaritetsprincip. Se, det ville være et rigtig godt udgangspunkt for institutioner, som sikrer og ikke kontrollerer borgernes liv.

Íñigo Méndez de Vigo (PPE). – (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om ændringsforslagenes antagelighed, som De nævnte før.

I medfør af artikel 157, stk. 3, er det op til Dem, men jeg vil bede Dem tage hensyn til de kloge ord fra formanden for Udvalget for Konstitutionelle Anliggender, hr. Casini. Jeg mener ikke, at det kan overlades til Parlamentets tjenestegrene at bestemme, hvilke ændringsforslag der vedrører Lissabontraktaten, og hvilke der ikke gør. Desuden har Parlamentet en suveræn ret til at beslutte, om et ændringsforslag er nødvendigt eller ikke, her hvor vi, som alle siger, står over for en ny begyndelse.

Jeg vil derfor bede Dem bruge denne vigtige beføjelse, som De har i henhold til forretningsordenen, med Deres vante forsigtighed, hr. formand. Jeg håber, at De træffer den rette beslutning, og at vi alle vil synes, at det er den rette.

David Martin, ordfører. – (EN) Hr. formand! Mange tak til alle de medlemmer, der har taget ordet under denne forhandling. Jeg vil gerne følge op på noget, som hr. Méndez de Vigo sagde.

Hr. Casini har været meget klog, som han ofte er det i disse spørgsmål, fordi der er ændringsforslag, som absolut intet har at gøre med Lissabon, og det er helt klart, at de ikke har noget at gøre med Lissabon. Vi kunne bestemt have levet med, at nogle af dem kom til afstemning i Parlamentet, men det ville måske være mere rimeligt, hvis vi havde en særskilt, fuldstændig og åben diskussion om dem, før vi stemmer om dem.

Jeg vil gerne samtidig slå fast, at intet hindrer medlemmerne i at fremsætte forslag, f.eks. af den slags, som hr. Fox nævnte, som ville berøve Præsidiets nogle af dets beføjelser i forbindelse med gennemførelsen af medlemmernes statut. Det er ikke nogen god ide, synes jeg, men intet hindrer medlemmerne i at have dette spørgsmål som emne for en forhandling i Parlamentet.

Ændringsforslag såsom de nationale parlamenters rolle er måske ikke *stricto sensu* Lissabonændringsforslag, men hr. Casini har helt ret i, at de er relateret til ånden i gennemførelsen af Lissabon, fordi vores forhold til de nationale parlamenter bliver ændret som følge af Lissabontraktaten.

Derfor vil jeg bede Dem i Deres visdom bestemme, at disse ændringsforslag er antagelige, men at ændringsforslag vedrørende Præsidiets funktion, dvs. antallet af næstformænd i udvalgene osv., helt klart ikke henhører under Lissabon og derfor ikke skal sættes til afstemning i denne uge.

Formanden. – Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted onsdag, den 25. november. 2009.

22. Dagsorden for næste møde: se protokollen

23. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 22.00)